

திரயகம்

கலை கிலக்கிய மாநாடு கிதழ்.

2/2

இந்த இதழில்...

- க. கைலாசபதி
- சொக்கன்
- முருகையன்
- சி. சிவசேகரம்
- அம்புஜன்
- இப்னு அஸுமத்
- க. நடனசபாபதி
- சேரியூரன்
- சிவ. இராஜேந்திரன்
- வ. ஜெயராசா

விலை: 5/-

மார்கழி, 1985

இதழ்: 3

மலர்: 3

யுத்தப் பயமுறுத்தல்!

1985 டிசம்பர் மாத இறுதிக்குள்ளாக தமிழர் விடுதலை இயக்கங்கள் ஒரு முடிவிற்கு வராவிட்டால் ஒரு யுத்தத்திற்கு தயாரான நிலையில் அரசு இருப்பதாகவும், 'பயங்கரவாதிகள்' பூண்டோடு அழிக்கப்படுவார்கள் என்றும் ஜனாதிபதி அறிவித்துள்ளார்.

இந்தியா இலங்கையை ஆக்கிரமிக்குமாயின் சில மணித்தியால நேரத்தில் தன்னைக் கைது செய்து கொண்டு போகமுடியுமென்றும், அப்படி நடக்குமாயின் தென் இலங்கையில் வாழும் தமிழர்கள் வாழ முடியாதென்றும், வட பகுதிக்கு அனுப்பும் உணவு இதர அத்தியாவசியப் பொருட்களை சில காலத்துக்கு நிறுத்திவிட்டால் அவர்கள் அடிபணிவார்கள் என்றும் வேறு கூறியுள்ளார்.

'யுத்தம் என்றால் யுத்தம், சமாதானம் என்றால் சமாதானம்' என்ற சுலோகத்தை 77ல் எழுப்பியதனால் தான் இனவாதம் தூண்டப்பட்டதும் படுகொலைகள் நடந்ததும். மீண்டும் இவ்விதமான பொறுப்பற்ற அறிக்கைகள் இனவாதத்தை மேலும் சிளறிவிடவே செய்யும்.

விடியலைத் தேடும் வெண்புருக்களே....

● அம்புஜன்

பேச்சுவார்த்தை மேசையில் இருந்த ஒரு தரப் பினரைப் பார்த்து 'கொலைகாரர்கள்' என்று அழுத்தமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்தக் 'கொலைகாரர்களுடனா' இலங்கை ஜனாதிபதியின் பிரதிநிதிகள் ஒரு மேசையிலிருந்து பேசினார்கள், உணவு உண்டார்கள்? இந்தக் 'கொலைகாரர்களுடனா' இந்தியப் பிரதமர் ரஜீவ் அவரது பிரதிநிதிகளும் ஒரு மேசையில் சந்தித்தார்கள்? தொடர்ந்தும் பேச்சுவார்த்தையை மேற்கொள்ளவிருக்கும் இலங்கை அரசு இவ்வித பதங்களை உபயோகிக்கலாமா?

நாட்டு நலனை முதன்மைப்படுத்தி தமிழர்களுடைய பிரச்சனைக்கு சரியான அரசியல் தீர்வு காண விளையும் அரசின் நோக்கம் இதய சுத்தியுடையநா என மக்கள்கேள்வி எழுப்புகின்றனர்.

நாட்டு மக்கள் ஒரு யுத்தத்தை விரும்பவில்லை. சிங்கள மக்கள் மத்தியிலுள்ள அறிவாளிகளும், ஜனநாயக வாதிடும் யுத்தப் பயமுறுத்தல்களை எதிர்க்கத் தலைப்பட்டுள்ளனர். தமிழர்களுடைய பிரச்சனைக்கு சரியான அரசியல் தீர்வு காண பேச்சுவார்த்தையும் அதிகாரப் பரவலாக்கலுமே சிறந்த மார்க்கம் என எதிர்பார்க்கின்றனர். அரசு வீண் ஜம்பங்களை விடுத்து நிதானமாகப் பிரச்சனையை அணுக வேண்டும். தேசஐக்கியமும் நலனும் முதன்மையானது. யுத்தத்தை வலிந்து இழுக்குமேயானால் அதர்ம யுத்தம் தோல்வியுறும். தர்ம யுத்தம் வெற்றிகொள்ளும்.

'தருமம் நசுக்கப்பட்டு அதர்மம் தலைதூக்கும் அவ்வக் காலதேச வர்த்தமானங்கட்கு அமைவாக நான் அவதரிப்பேன்' என கிருஷ்ண பரமாத்மா கூறியதாக பகவத்கீதை போதிக்கிறது. இங்கு தரும யுத்தமும் அதர்ம யுத்தமும் வேறுபடுத்திப் பார்க்கப்பட்டுள்ளது. நாம் இங்கு ஒரு அவதாரத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை. சிங்கள - தமிழ் - முஸ்லிம் மக்களையே நாம் நம்புகிறோம்.

பூமிப் பந்தின்
பற்பல திசையிலும்
போரும் துயரும்
பசியும் தொடர
ஏகாதிபத்தியங்களின்
கழுகுப் பார்வைகள்
ஏழை நாடுகளை
வட்டமிடுகின்றன...

பலநூற்றாண்டாய்
பலயீனப்படுத்திய
தேசத்தின் உடல்களை
கூரிய சொண்டால்
கொத்திக் குதறும்
கொடூர நிகழ்வுகள்
மேலும் தொடர
அவர்களைச் சார்ந்து
வாழப் பழகிய
தேசத்து நரிகள்
துணைபோகின்றன.

நட்சத்திர
யுத்தசன்னத்தராய்
நவீன அணுவாயுத
கோரப் பற்களுடன்
நரபலி தேடும்
இவர்களால்
எருதுகளை மோதவைத்து
இரத்தத்தை நரிபருகும்
ஈசாப்பின் கதையே
இங்கும் தொடர்கிறது...

மரணத்தின் முனகல்களே
தேசத்தின் மொழியாக
மனிதத்துவத்தை
இழந்து போய்விட்ட
வேட்டுவரின்
வெறியாட்டு நிகழ்வுகளை
தேசத்தின் கலாச்சாரமாக
உருமாறுகிறது...

இரத்த வாடை வீசும்
இப் பலிக்களங்களிலிருந்து
வசந்த கால மலர்களை
எதிர்பார்க்க முடியாது...

பூனைகளே ஒன்றுபட்டு
அப்பத்தை உண்ணுவிட்டால்
ஏப்பமிடும் குரங்குகளுக்கே
எதிர்காலம் சொர்க்கமாகும்.

வேட்டுவர் விரித்த
வலைகளில் வீழ்ந்த
விடியலைத் தேடும்
வெண்புருக்களே!
விடுதலை வானில்
சிறகினை விரிக்க
வலைகளை அறுத்து
ஒன்றுபட்ட டெமுங்கள்!

இனிமேல்

இப்படித்தான் நாட்கள்....

● இப்பனு அஸுமத்

இனிமேல்
இப்படித்தான் நாட்கள்!
கால்கள் நீண்ட
கண்கள் பெருத்த
பேய்கள் காலை
பூபாளம் சொல்லிச்செல்லும்.
கொஞ்சமாய்
அலை வந்து கரைப்
பெண் மீது மோதி
செல்வதாய்—
வெளிச்சம்
வந்து வந்து போகும்.
பாதைகளில்
குருதி போன குருவிகளாய்
நவீன ஓவியங்கள் மாதிரி
மனிதங்கள்
செத்துக் கிடக்கும்.
பார்த்து நடக்கவேண்டும்—
பாதைகளில் சவங்கள்
தட்டுப்படும்;
ராவுகளின் சங்கீதங்கள்
ரொம்பவும்
சோகமானதாகவே
வாசிக்கப்படும்.
கனவுக் கொடிகள்
அரைக் கம்பத்திலேயே
பறக்கும்.
இனிமேல்
இப்படித்தான் நாட்கள்.

நாட்களை
வானத்துக்கு அடருவைத்த
சூரிய வட்டி
நாளுக்கு நாள்
வந்து போகும்.
காற்று
நாளுக்கு நாள்
குருதி குடித்து...
தடித்து வீசும்.
ஓங்கிப்பட்டால்
ஓடிந்து போவார்கள்
அதில் பலர்.
கட்டிடங்கள்
கவலையாய்க்
காத்திருக்கும்.
எங்கள்—
சீதைகளின்
கற்புக் கதவுகள்
பயங்கர ஆயுதங்களால்
உடைக்கப்
பட்டுக் கொண்டே
இருக்கும்.
இருளுக்குப் பின்
கொஞ்சம்
வெளிச்சம் தெளித்துப்
போக்குக் காட்டி...
போக்குக் காட்டி...
இனிமேல்
இப்படித்தான் நாட்கள்!

● எல்றெட் ருரேசிமி ஜோன்ஸ்

புது வாழ்வு

● தமிழில்: சொக்கன்

“நல்லது. இது திருப்தி
யான ஏற்பாடு என்றே நினைக்
கின்றேன்.” முதியவனும்
பொம்ப நகரப் பெருந்தலைவனு
மான பாடெம்பா தனது மனப்
பூர்வமான பாராட்டினை வெளிப்
படுத்தும் வகையில், டி. என்.
டுல்லொக் என்பவனை நோக்கி,
இவ்வாறு சொன்னான். “மேரி
யைப் பொறுத்தவரையில் நீர்
மிகவும் தாராளமாகவே நடந்து
கொண்டிருக்கிறீர். வேறு எவ
ருமே இவ்வளவு நியாயமாக
முடிவு எடுத்திருக்கமாட்டார்கள்.
மேரிக்கு வருஷத்துக்கு நூறு
பவுண்; மகனுக்கு இடைநிலைப்
படிப்பு முடியும் வரை கல்வி
வசதி.” பாடெம்பா திரும்பி
மேரியைப் பார்த்தான். “டி.என்.
டுல்லொக்கை கணவனாகப்பெற்ற
உன் அதிஷ்டத்தை நினைத்து நீ
மகிழ்ச்சி அடையவேண்டும். இவ
ரைப்போன்ற கணவன்மாரை
அடைந்து அவர்களோடு வாழ்ந்த
பெண்கள் பலரை நான் அறி
வேன். சில ஆண்டுகள் இவ்வாழ்க்
கையை நடத்திவிட்டுப் பிரியும்
போது, மனைவிமாருக்கு எந்தவித
மான ஏற்பாட்டையும் அந்தக்
கணவன்மார்கள் செய்ததில்லை.

இந்த ஒப்பந்தப் பத்திரத்தின்படி
நீயும் உன்மகனும் போதிய உத
வியைப் பெற்றுவிட்டீர்கள். இனி
நீ விரும்பிய எவரையும் சுதந்திர
மாக மணந்துகொள்ளலாம். இப்
பத்திரத்தில் நான் சாட்சிக் கை
யெழுத்து இடுகிறேன். நிபந்தனை
களை நீ ஏற்கிறாயல்லவா?

மேரி ஒப்புக்கொள்வதற்கு
அறிகுறியாக மெளனமாகத்
தலையை அசைத்தபொழுது, அவ
ளின் கடைவிழிகளில் கண்ணீர்
நெறிகட்டி நின்றது. சிலதுளிகள்,
உப்பிக்கறுத்த அவளது கன்னங்
களில் வழிகையில், டுல்லொக்
அலுவலக அறை யன்னல் ஊடா
கத் தன் பார்வையை வெளியே
செலுத்தி நகரவீதியைப் பார்த்
துக்கொண்டிருந்தான். மேரியும்
அவளின் முழங்கால்களிடையே
நிற்குகொண்டிருந்த மகன் தம்
பாவும் மெளனசோகம் கப்பிய
சிலைகள்போல அவனுக்குத்
தோன்றினார்கள். மேரி தம்பா
வினது தலைமயிரிடையே தனது
கைவிரல்களைப் பரிவோடு செலுத்
திக் கோதியதைத்தவிர அவளில்
வேறு அசைவே இல்லை. அந்தநிலை
யில் தாய்மைப்பாசத்தை வெளிப்
படுத்தும் சிலைவடிவங்களாக

அவர்களை நினைப்பதைத்தவிர டுல் லொக்கிற்கு வேறு நினைவே எழாதது ஆச்சரியம் அல்ல. “மேரியும் நானும் சிருஷ்டி என்னும் அற்புதச் செயலிலே பங்காளர்களாகக் கலந்து கொண்டோம். இப்பொழுது இவளையும் மகனையும் துறக்கவேண்டியுள்ளது” என்று அவன் கவலையோடு சிந்தித்தான். இருப்பினும் இந்த முடிவை அவன் மேற்கொள்வதிலிருந்து தவறல் இயலாது. இதற்காக அவன் தன்னையே நொந்து கொண்டான்.

மேரியைப் பொறுத்தவரையில் அவள், தன் மகனின் தலைமயிரைக் கோதுகையில்—அவனுக்கு மிகவும் மென்மையான மயிர்-குறைந்தபட்சம் டுல்லொக் போலவே அவன் இருப்பது அந்தத் தூயரசமயத்திலும் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியையே அளித்தது. தம்பாவைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் டுல்லொக்கை அவளின் மனக்கண்கள் காணத் தவறமாட்டா. அவளுக்கு டுல்லொக்கில் எவ்வித கோபமும் எழவில்லை; அவன் பிரிவில் எவ்வித மனஸ்தாபத்துக்கும் இடம் இல்லை. தொடக்கத்திலிருந்தே இத்தகைய தொரு முடிவு ஏற்படும் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்துதான் இருந்தது. அவர்களின் உறவுமுறையிலேயே என்பது மரணத்தைப் போலத் தவிர்க்கமுடியாத ஒன்றுதான். ஆனால் மரணம் வரும் பொழுது ஏற்படும் அதிர்ச்சி போல இன்றைய பிரிவும் அதிர்ச்சி தருவதாகத்தான் இருக்கின்றது.

டுல்லொக்கிற்கு மனைவியாயிருந்தவரையில் செய்யவேண்டிய பணிகளை அவள் செய்யத்தவறவில்லை. அவர்கள் இருவரதும் வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியாகவே கழிந்தது. அவர்களிடையே சட்டரீதியான கணவன்-மனைவி உறவு இருக்கவில்லை என்பது உண்மையே. எனினும் மேரியின் சிநேகிதிகள் அவளை மேரிடுல்லொக் என்று அழைக்கையில் அவள் மகிழ்ச்சியும் பெருமையுமே அடைந்தாள். இன்று, டுல்லொக் லண்டனிலுள்ள தன் தந்தையின் சட்ட நிறுவனத்தில் இணைந்து தன் அநுபவங்களைச் செழுமையாக்க ஆபிரிக்காவை விட்டுச் செல்லவிருக்கிறான். அதனாலே தான் இந்த ஒழுங்குகள்.

நடைமுறைத் தரத்தோடு ஒப்பிடுகையில் டுல்லொக்கின் ஏற்பாடு தாராளமான ஒன்றுதான். ஆனால் அவன் இங்கே செய்த தன் மூலம் தான் அற்பமாகி இழிவடைந்து விட்டதாகவே உணர்ந்தான். அவன் மற்றவர்களைப் போல இருக்கவில்லை. தன் மனச் சாட்டுயில் அளவு கொண்டே விஷயங்களை அளந்து முடிவுகட்டுவனாய் இருந்ததால், இன்றைய செயல் அவனில்குற்ற உணர்வையே மிகுதியாக்கியது. தனது இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருத்தியாய் மேரி இருந்தால் இவ்வளவு சுலபமாக அவளிடமிருந்து தொடர்புகளை அறுப்பது இயலாதிருந்திருக்கும். இந்த எண்ணமே அவளை வருத்தப் போதியதாயிருந்தது. எவ்

வித சிக்கலும் இன்றித் தானே மீல நிபந்தனைகளை விதித்து அவற்றை நிறைவேற்றிக் கொள்வதன் மூலம் அவளிலிருந்து அவன் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டான்.

மேரியோடு அவன் மகிழ்ச்சியாகவும் மிகுந்த நிறைவோடுமே வாழ்க்கையை நடத்தினான் மேரி அழகாயிருந்தாள். திறமையாக உணவைத் தயாரித்தாள்; களங்கம் இல்லாத தடையற்ற அன்பைச் செலுத்தினாள். அவளால் ஷேக்ஸ்பியரை மட்டுமல்ல, எந்தப் புத்தகத்தையும் படித்து நயக்கவோ விளங்கவோ முடியாது என்பது உண்மையே. உலக நிலைபரங்கள் அவளை எவ்விதத்திலும் பாதித்ததில்லை. வேறுவகையிற் சொன்னால் பொம்பி நகரத்திற்கு வெளியில் நடப்பது எதுவும் அவளுக்குத் தெரியாது. மாகாண நிர்வாக அதிகாரியான புரெத்தெரேக் கிழவன் கூற்று மேரிக்கு முற்றிலும் பொருந்தும் “அழகொன்றைத்தவிர மற்றப்படி அவள் எல்லாவகையிலும் காப்பிரியே தான்.” அவன்தான் டுல்லொக்கின் பிரச்சினையை—அது அவனைப் பொறுத்தவரையில் பெரிய விஷயம் அல்ல—சுமுகமாகத் தீர்த்துவைத்தவன். “இங்கேபார்பொடியா” என்ற வண்ணம் டுல்லொக்கின் தோளில் கைகளைப் போட்டபடி “நான் வேலைபார்த்த ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் எனக்கு மனைவியும் பிள்ளைகளும் உண்டு. இவ்விஷயத்திற்கான

விதிகள் என்ன வென்றால் மனைவிமாரோடு வாழ்கையில் நீ உன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுக்கக் கூடாது. ஒருத்தியோடு ஒரு மாவட்டத்தில் வசிக்கும் போது மற்றவளோடு தொடர்பை அறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பிரச்சனைகளுக்கு முடிவே இராது ஓரிடத்திலிருந்து மாறும் போது அந்த இடத்து மனைவிக்குக் கொடுக்க வேண்டியதை நான் கொடுத்துவிடுவேன். அவர்களும் பணத்தைக்கண்டால் பல்லிளித்து விடுவார்கள். பிள்ளைகளும் அந்த ஊர்ப் பறங்கி இனத்தோடு எளிதில் கலந்து போவார்கள். இவைபற்றி நீ கவலைப்படவே கூடாது. மேரிக் குப் பணத்தைக் கொடுத்துவிடுவிரைவில் அவள் உன்னை மறந்து விடுவாள். உன்னைப் பொறுத்தவரையில் நீ கப்பலில் கால்வைத்ததுமே எல்லாவற்றையும் மறந்து போவாய்.”

புரெத்தெரேவின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பொழுது, ஒருவன் எவ்வாறு பொதுநலவாய நாடுகளின் பணியில் தூயவன் போலக் காட்டிப் பட்டம் பதவிகளைப் பெற்றுக் கொண்டு அதே வேளையில் இதயத்தால் படுமோசமானவனாய் இருக்கலாம் என்பதை டுல்லொக் நினைத்து ஆச்சரியப்பட்டான். எனினும் மனச் சாட்சியின் உறுத்தலிலிருந்து அவனால்தவிரந்து கொள்ள இயலவில்லை தான் புரெத்தெரேவைப் போல அல்ல, அவனிலும் மோசம் என்ற நினைப்பே அவனுக்கு ஏற்

பட்டது. ஆபிரிக்கப் பெண்களோடு பழகுவது பற்றி எந்தவித ஒழுக்கக் கோட்பாட்டையும் வகுத்துக் கொள்ளாது, அதுபற்றியே சிந்திக்காது வாழும் புரோத்தரே அல்லன் டல்லொக். பிழை என்று தெரிந்துகொண்டே அந்தப் பிழையைப் புரோத்தரேவின் புத்திமதிப்படி செய்யநேர்ந்ததை டல்லொக்கின் மனச்சாட்சி மன்னிக்க மறுத்தது. அவன் தனது இதயத்தால் அழுது கொண்டே அந்த ஏற்பாட்டினைச் செய்யவேண்டியதாயிற்று. அவனால் செய்யக் கூடிய ஆகக் குறைந்த ஒழுங்கு அதுதான். எனவே கடைசியில் ஒப்பந்தப் பத்திரம் கையெழுத்து இட்டு உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

பாடெம்பா இறுதியாகத் தன் ஒப்பத்தினை இட்டுத் தன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்த சமயத்திலும் டல்லொக்கைப் பாராட்டினான். சம்பந்தப்பட்ட மூவரும் அதன் பின் ஒன்றுமே பேசவில்லை பேசுவதற்கு என்னதான் இருந்தது. டல்லொக்கை லஜ்ஜையுணர்வு முற்றாக ஆதிக்கம் கொண்டது.

அனுதாபம்

பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம் அவர்களின் தாயார் 7-11-85 இல் இலண்டனில் காலமாகி விட்டார். அவருக்கு 'தாயகம்' தனது அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

டது. மேரி கவலையில் ஆழ்ந்து போனாள். தம்பாவிற்ருக் கோபம் கோபமாய் வந்தது. தன்தாயின் கண்ணீருக்கெல்லாம் மூலகாரணம் டல்லொக்கே என்பதை அவன் உணர்ந்தாலும், அது ஏன் என்பது அவனுக்கு விளங்கவே இல்லை.

“நல்லது, மேரி. நான் வருகிறேன்”

மேரியின் கண்களில் நீர் முட்டி நின்றது; பெருமூச்சுவிட்டாள் எனினும் அவள் சிறிய ஓசைகூட எழுப்பவில்லை. அந்த வேளையில் டல்லொக்கின் தலை மயிரைத் தான் எந்த அளவிற்கு விரும்பினாள் என்பதை நினைக்க அந்த இன்ப உணர்வே அவளின் பிரிவச்சத்தைக் கூட்டியது. டல்லொக்தனது அலுவலகத்திலிருந்து ஊது சங்கை எடுத்து உரத்து ஊதுவதைக் கேட்பதிலேதான் அவளுக்கு எவ்வளவு ஆசை! இனி அதுவும் இல்லை. ஆனந்தத்தின் உச்சக்கட்டத்தில் டல்லொக் நெருங்குகையில், அவனின் உருகனின் சுவைக்காகத் தான் அவந்து நின்ற சந்தர்ப்பங்களெல்லாம் அவளின் நினைவில் அலைமோதின. அவை எல்லாம் இந்த அலுவலகத்தில் முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்படுகின்றனவா?

“நீதிமன்றச் சேவகனைக் கொண்டு உன் பொருள்களை எல்லாம் உனது மாமாவீட்டிற்கு அனுப்பிவைக்கிறேன். மீண்டும் விடைபெறுகிறேன்! நான் என்ன உணர்வோடு செல்கிறேன் என்று உனக்குத் தெரியுமல்லவா?”

எய்ட்ஸ்: ஒரு ஏகாதிபத்திய உற்பத்தி!

அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் கலாச்சாரச் சீரழிவு அதன் ஒருபக்க எல்லையை எட்டியது போல, அதன் விளைபொருளான எய்ட்ஸ் (AIDS) என்னும் பயங்கரத் தொற்று நோய் முழு உலகுக்குமே அச்சுறுத்தலாக அமைகின்றது. இந் நோயினால் பத்து லட்சம் அமெரிக்கர்கள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். அடுத்தவர் நலன்களைச் சிந்திக்காது, எந்த வழியிலும் பணத்தைத் தேடு, எப்படியும் வாழ்' என்பது போன்ற ஏகாதிபத்திய கலாச்சாரத்தின் கூறுகளான எல்லையற்ற விபச்சாரம், போதை வஸ்துப் பாவனை, தன்னினச் சேர்க்கை, அதீத பாலுறவு, ஹிப்பி வாழ்க்கை முறை என்பவையே இதன் விளைநிலமாகும். இந் நோய் அமெரிக்க எல்லைக்குள் மட்டும் நின்று விடாமல் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும், மூன்றாவது நாடுகளுக்கும் பரவி வருகின்றது.

நமதுநாட்டிலும் பணத்துக்காக எதையும் செய்யும் நிலை உருவாக்கப்பட்டுவிட்டது. உல்லாசப் பயணத்துறையின் சீரழிவு இன்று அம்பலமாகிவருகிறது. விபச்சாரம், சிறுவர்களை தன்னினச் சேர்க்கைக்குப் பயன்படுத்தல், இளைஞர்கள் மாணவர்களிடையே போதை வஸ்துப் பாவனை என்பன தாராளமாக இடம்பெறுகின்றன. போதைவஸ்து பாவனையால் இலங்கையில் 20,000 பேருக்கு மேல் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாக அரசின் அறிக்கையே கூறுகிறது. அப்படியானால் எயிட்ஸ் இங்கு வர என்ன தாமதம்? ஏகாதிபத்தியம் தான் உற்பத்தி செய்யும் ஒவ்வொன்றையும் பின்தங்கிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யாமல் இருந்துவிடுமா?

மேரி தலையை அசைத்துச் சிரிக்க முயன்றாள். திடீரென்று திரும்பித் தம்பாவின் கரத்தைப் பற்றிய வண்ணம் அவள் அவ்விடத்திலிருந்து அகன்றாள். அவள் சென்று தெருவின் முடக்கில் திரும்பும் வரை அவளையே பார்த்து நின்ற டல்லொக், அவளோடு தனது இருதயத்தின் ஒரு பகுதியும் சென்று விட்டதுபோல உணர்ந்தான்.

டல்லொக் தாயகம் திரும்புவதற்கு மேற்கொண்ட தீர்மானம் சடுதியானது போலத்தோற்றினாலும் அதற்கான காரணம் சில காலமாக அவன் உள்ளத்தை அரித்த வண்ணமே இருந்து வந்தது. டல்லொக்கின் தந்தைக்கு நீண்டகால நண்பரான பங்குத் தரகர் ஒருவரின் மகளை அவனுக்குத் திருமணம் செய்வதற்கான ஏற்பாடு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நடந்து விட்டது. எதனையும் பசியாற முற்படும் மனித உள்ளந்தான் ஒரேசமயத்தில் சிறு சிறு கால இடைவெளிகளில் இரு பெண்களை - மேரியை

யும் டென்சியையும் - ஏற்றுக் கொள்ள வல்லதாகும். மென்மையும் உருகும் இயல்பும் டல்லொக்கிற்கே தன்னை முற்றாக அர்ப்பணிக்கும் பாங்கும் உள்ளவள் ஆபிரிக்கப் பெண்ணான மேரி. ஒப்பாசார இயல்பும் உயர்ந்த கல்வியறிவும், தனது அரசியல் கட்சியின் விசுவாசமும் கொண்டவள் ஆங்கிலப் பெண்ணான டென்சி. எதிலும் ஜாக்கிரதையும், சகல விஷயங்களிலும் உறுதியான கொள்கைப் பிடிப்பும் சிறப்பாகப் பெண்ணுரிமையில் அசாத்திய உறுதியும் டென்சியின் சிறப்பான குண இயல்புகள். இங்கிலாந்தில் தனது வாழ்வைத் துறந்து ஆபிரிக்காவின் காட்டுப் பிரதேசத்தில் தன்னால் வாழ முடியாது என்பதனைத் திருமண ஒப்பந்தத்தின் போதே சந்தேகத்துக்கு இடமின்றித் தெளிவாக கூறிவிட்டவள் அவள்; இங்கிலாந்தின் விவகாரங்களில் தன்னை முற்றாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டவள். தன் சொந்த நாட்டின் வாழ்வியலில் அவள் ஓர் அங்கம். எப்பொழுதும் பெண்களின் கூட்டங்களில் உரையாற்றுவது, நிறுவன ஒழுங்குகளை மேற்கொள்வது, வீடுவீடாகத் தன் கட்சிக்காகப் பிரசாரம் செய்வது ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபட அவளால் முடியாது. எனவே டல்லொக் டென்சியைத் திருமணம் புரியத் தாயகம் திரும்புவதற்குத் தன்மனதைத் தயார்படுத்தவேண்டியிருந்தது. தன் முடிவை அடிக்கடி பின்போட்டுக் காலத்தைக் கடத்தியபோதி

லும் இனியும் அவ்வாறு செய்ய முடியாதவாறு அவனது தாயின் கடிதம் அவளை வருந்தி அழைத்தது. "மக்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?" என்ற அவளின் கேள்வி டல்லொக்கை நாடுதிரும்பச் செய்து விட்டது.

சக. உத்தியோகத்தர்கள், நண்பர்களின் பிரியாவிடை வைபவங்களிலும் பிரயாண ஆயத்தங்களிலும் சிலநாட்கள் கழிந்தன. கப்பலில் அவனால் பழைய நினைவுகளை மீட்டிவிருந்து விடுபட முடியவில்லை. மேரியின் பிம்பம், டென்சியை அழித்துவிட்டு, அவன் மனத்திரையில் அடிக்கடி உருவாகியவன்மையம் இருந்தது. அவள் தன் முழங்கால்களிடையே தம்பாவை நிறுத்திக் கொண்டு இருந்த காட்சி, அழியாது நிலைபெற முயன்றது. தம்பாவைப் பற்றிய நினைவுகூட அவனுக்கு அதிக முக்கியத்துவத்தை அளிக்கவில்லை. எப்படிப்பார்த்தாலும் தம்பா அவன் தசையில் ஒரு பகுதி, குருதியில் ஒரு கூறு. மேரியின் நினைவுகளைத்தான் முற்றாய் அழித்துவிட அவன் முயன்றான். ஆனால் அது எளிதாக இல்லை. குடிமுலமாவது மேரியின் நினைவிவிருந்து விடுதலை பெற முயன்றான்; கூடவேயில்லை. "இங்கிலாந்தில் எப்பெழுது காலடியை வைப்பேன்?" என்று எதிர்பார்க்கத் தொடங்கினான். பிரிவினைகள் நிறைந்த, டென்சி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற இங்கிலாந்து...

டென்சி... இப்பொழுது பல வந்தமாக டென்சியின் நினைவில்

ஆழமுற்பட்டான். அவனாடன் தனது உறவு நிலைக்குமா என்ற கேள்வியும் சந்தேகமும் அவனை ஆக்கிரமித்தன. டல்லொக் உண்மையில் டென்சியை மணக்க விரும்புகின்றானா? இந்தக் கேள்வி அமுந்தபொழுதே அதனை அவன் ஒருபுறமாகத் தள்ளிவிட்டான். அவளை அவன் மணஞ்செய்தே ஆகவேண்டும். எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு டென்சிபற்றி அசமந்தமாகச் சிந்தித்தானோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு கப்பல் விரைவாக இங்கிலாந்தைச் சமீபித்துக் கொண்டிருந்தது.

விவர்ப்பூலில் டல்லொக், தெரிந்த முகங்கள் காணப்படுகின்றனவா என்ற தேடலில் இறங்கினான்.... அந்தத் தேடல்

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்களது மறைவின் மூன்றாவது ஆண்டு நினைவாக தாயகம் அஞ்சலி செலுத்துகிறது.

கறுப்பு யேசுநாதர்

லாங்ஸ்டன் ஹ்யூக்ஸ் - அமெரிக்கா

இயேசுவானவர் ஒரு கருப்பானவர்திரும்பி வருவாரானால் அது நல்லதல்ல. அவர் சென்று பிரார்த்தனை செய்ய முடியாத தேவாலயங்கள் இங்கு ஏராளம் உள்ளன. எவ்வளவு புனிதப் படுத்தப்பட்டாலும் நீக்கோக்களுக்கு அங்கே வாயில்சன் மறுக்கப்படும். அங்கே இனம்தான் பெரிதே தவிர சமயம் அல்ல.

ஆனால் இதை மட்டும் உறுதியாகச் சொல்லலாம், இயேசுவே! நீர் நிச்சயமாக பீண்டும் சிலுவையில் அறையப் படுவீர்!

— நன்றி: அறைக்குள் வந்த ஆபிரிக்க வானம்

பயன் அளித்தது. அவன் தாயும் டென்சியும் அவளை வரவேற்கக் காத்து நின்றார்கள். டென்சியின் முகத்தில் மேரியின் முகத்தையும் முறுவலையும் அவன் எதிர்பார்த்தான்!

ஆபிரிக்காவின் அலுவலக வாழ்வையும், வீட்டு வாழ்வையும் அவன் ஒப்பிட்டுச் சிந்திக்கலானான். இரண்டும் இரண்டு துருவங்கள். மேரியுடன் அவன் ஒரு நாள் கூட விவாதத்தில் இறங்கியதில்லை. அவளின் அடக்கமான பணிவிலும் ஏற்புகளிலும் அவனுக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. ஆனால் டென்சியுடனே...?

டென்சியுடன் பஸ்கலைக் கழகத்தில் சகமாணவனாய்க் கழித்த நாள்களை நினைத்துக் கொண்டான். மாணவ வாழ்க்கை முழுதும் இருவருக்குமிடையே ஒரே கயிறிழுத்தல் போட்டிதான். ஓயாத விவாதங்கள்... கருத்து மோதல்கள். வாழ்நாள் முழுதையும் இனி அவன் டென்சியுடனேயே கழிக்க வேண்டும். அந்த நினைவே அவன் நரம்புகளெல்லாம் ஒரு குளிர்ச்சியை ஏற்படுத்தி நடுங்க வைத்தது. ஒரு பெண்ணிடமிருந்து இன்றொரு பெண்ணிடம் செல்வது என்பது வெறும் உடல் மாற்றம் மட்டும் அல்லவே! மீத வெப்பமும் உற்சாகமும் நிறைந்த ஆபிரிக்காவிலிருந்து மிகுதியான குளிரும் அலுப்பும் நிறைந்த இங்கிலாந்து வாழ்க்கைக்கு மாறுவதும் மேரியிலிருந்து டென்சிக் கு மாறுவதும் அவனுக்கு ஒன்றுபோலவே தோற்றின.

இந்த மாற்றத்தை அவன் எவ்வாறு ஏற்பான்? ஆனால் ஏற்றேயாக வேண்டும். புத்தகங்களை - வாசிப்பதில் அவனுக்கு ஆராக் காதல் உண்டு. இனியும் அவன் அவற்றை வாசித்து பொழுதை மகிழ்ச்சியாகப் போக்கலாம். டென்சியளவு வாசித்து அவளோடு விவாதிப்பது சிரமம் நான். ஆனாலும் அதைச் செய்தே ஆகவேண்டும். வேறு என்ன செய்யலாம்? முன்னரிலும் அதிகம் அதிகமாகக் குடியில் இறங்கி அதிலேயே மூழ்கியும் போகலாம். விருந்து வைப்பவங்களில் ஒரு மிடறு இருமிடறென்று சுவைத்த நாகரிக முறைக்கு இனிப் பிரியா விடைதான்.

மீளாக் குடியின் மிதமிஞ்சிய கேடுகள் பற்றி டென்சியின் விவாதிப்பாள் என்பது நிச்சயம். ஆனால் இதுநாள்வரை, தான் நம்பா திருந்த ஒரு வாழ்க்கையை முடிவேயில்லாது டென்சியுடன் தொடரவேண்டிய வாழ்க்கையை அவன் நடக்க வேண்டுமானால் இவற்றைத் தவிர்த்தல் இயலாது; இறக்கும் வரை!

டுல்லொக் உடையைச் சரி செய்து கொண்டு பயணப்பெட்டிகளைத் தூக்கிய வண்ணம் டென்சியை நோக்கிக் குடிமயக்கச் சிரிப்பொன்றை வீசியவண்ணம் வண்டியிலிருந்து இறங்கினான்.

நன்றி:

Modern African Stories

தமிழில் அன்னியச்செல்வாக்கு பாரதிக்கு முன்னும் பின்னும்

★ முருகையன்

[பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்களது வற்புறுத்தலின்பேரில் கட்டுரை ஆசிரியர் அவர்களால் பாரதி நூற்றொண்டின்போது எழுதப்பட்டது. — ஆர். குழு]

இந்தக் கட்டுரையின் நெடிய தலைப்பினைச் சுருக்கிச் சொல்லுதலானால், 'தமிழில் அன்னியச் செல்வாக்குகள்' என்று பரும்படியாக வைத்துக்கொள்ளலாம். தமிழில் என்று சொல்லும் போது தமிழ் இலக்கியத்தையும் தமிழில் எழுந்த ஏனைய நூல்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். எனினும், பிரதானமாக இலக்கிய ஆக்கங்களையே இங்கு கவனத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளுவோம். சிறுபான்மை இலக்கணமும், சமயமும் நீதிநெறியும் நமது அக்கறைக்கு உரியனவாகும். இவற்றை முற்றிலும் தனித் தனித் துறைகளாக வரம்பு கட்டிப் பிரிப்பதும் செயற்கையான பிரிப்பாகப் பயனற்று ஒழியும்.

இனி, தமிழ் மொழியையும் தமிழ் மக்களையும் பொறுத்தவரையில், அன்னியச் செல்வாக்குகள் என நாம் எவற்றைக் கொள்ளலாம் என்ற கேள்வி எழுகிறது. நமது பண்பாட்டின் நெடிய வரலாற்றிலே, பல்வேறு காலகட்டங்களிலும் வடமொழியின் செல்வாக்குகள் அலை அலையாக நம்மை வந்து சேர்ந்துள்ளன. ஆரியத்தையும் தமிழையும் பிரித்துவைத்துப் பேசுதல் முறையன்று என்பது அறிஞர் சிவரது கருதுகோளாகும்.

“ஆரியமும் தமிழும் தந்தையும் தாயும்... தந்தைக்கும் தாய்க்கும் நோக்கு ஒன்றாயினும் போக்கு வேறு. தந்தை போக்கு அறிவுப் போக்கு; அறிந்ததில் ஆராமைப் போக்கு தாய் போக்கு, அஃதாவது அன்புப் போக்கு. ஆரியம் அறிவு நடை; தமிழ் அன்பு நடை; காரியம் ஒன்றே..... ஆரியமும் தமிழும் ஒரு சாதியார் வழங்கிய இரு வேறு பாஷைகள். ஒன்று ஆண்; ஒன்று பெண். நடை வேறு. பொருள் ஒன்று” — இவ்வாறு எழுதுகிறார் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் (சிந்தனைக் கழஞ்சியம், பக்கம் 97 — 99). ஆயினும் தமிழ் நூல்களின் பயின்று வரும் எண்ணங்களையும் மொழி நடையையும் நோக்கும் போது

இவ்விதம் கருதுவது வரலாற்று நடைமுறையுடன் ஒத்துவராது என்பது தெளிவு. பழங்காலத்துத் தமிழில் வடமொழிக் கலப்புக்குறைவாய் இருந்தது; பிற்காலத் தமிழில் அது அதிகமாயிற்று. திருக்குறள் மொழியையும் தேவார மொழியையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தாலே இந்த வேறுபாடு தெற்றெனப் புலனாகும்.

வைதிக சமயங்களின் பிரமாண நூல்கள் வடமொழியில் உள்ளவாகையால், சமயத்தின் வழியிலே இலக்கியங்களை நோக்குவோர், ஆரியத்தையும் தமிழையும் அத்துவிதப் படுத்திப் பார்க்க விழைகின்றனர். அவ்வளவே.

“என்று முள தென் தமிழும் இன்பமிகும்
ஆரியமும் இரண்டும் வேண்டும்
நன்றிரண்டும் பயின்றயுயர்ந்த
நாகரிகப் பண்புகளை நயப்போம் வாரீர்”

என்று சுத்தானந்த பாரதியார் பாடுவதும் (ஆரிய திராவிட பாஷாப் விருத்திச் சங்க வெள்ளிவிழா மலர்) இதே அடிப்படையிலேதான்.

ஆனால், தமிழ் மொழி, இலக்கியம் ஆகியவற்றின் வரலாறுகளை நோக்கும்போது பண்டைக்காலத்திலும் இடைக்காலங்களிலும் அன்னியச் செல்வாக்குகள் என விவரிக்கத் தக்கவை அனைத்தும் வடமொழி வாயிலாகவே தமிழை அடைந்தன என்பது புலனாகும்.

ஐரோப்பியர்களின் தொடர்பு தமிழ் மக்களுக்குக் கிட்டிய பின்னர், ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, றஷ்யன், போர்த்துகீசம், ஒல்லாந்தம் முதலிய ஐரோப்பிய மொழிகளின் வாயிலாக அன்னியச் செல்வாக்குகள் தமிழ் மொழிக்கு வந்து சேர்ந்துள்ளன. இந்திய தேசியம் இலங்கைத் தேசியம் என்பன உருவாகி மலர்ச்சி பெற்று வந்த அண்மைக்காலங்களில் வங்காளி, மராட்டி, இந்தி, சிங்களம் முதலான அயல் மொழிகளின் வாயிலாக அன்னியச் செல்வாக்குகள் தமிழ் மொழிக்கு வந்துசேர்ந்துள்ளன. எனினும், நவீனகாலத்தைப் பொறுத்தவரை ஆங்கிலமே அன்னியச் செல்வாக்குகளைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கும் பிரதான வாயிலாக விளங்குகிறது. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பிரித்தானியர் ஆட்சி நிலவியமை மாத்திரமே இதற்கு முழுக் காரணமும் எனல் பொருந்தாது. உலக அரங்கில் ஆங்கிலமொழி பெற்றிருக்கும் இடமும், ஒரு சர்வதேச மொழியின் தன்மையை அது மேன்மேலும் பெற்றுவந்தமையும் இந்த நிலைமைக்கான ஏதுக்களாகும்.

இவ்வாறான அன்னியச் செல்வாக்குகள் தமிழில் உள்வாங்கப்பட்ட முறைமையே நமது கட்டுரைப் பொருளாகும். ‘உள்வாங்குதல்’ என்ற பதப்பிரயோகம் கவனிக்கத் தக்கது. உள்வாங்குதல் மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளுதல் ஆகும். அதிலே பலவந்தமான திணிப்புக்கு இடமில்லை. எவ்வித நிர்ப்பந்தமும் இல்லாத நிலை

யிலே அன்னிய மக்கள் கூட்டத்தின் எண்ணங்களையும் கொள்கைகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் செயல்வழிகளையும் வரவேற்று நம் முடைய பண்பாட்டுடன் இரண்டறக் கலக்க வைத்துக் கொள்வதே உள்வாங்குதல் எனலாம். இவ்வித உள்வாங்கலுக்கு மாதங்களின் வடமொழிப் பெயர்கள் தமிழ்மயமாக்கப்பட்டமை நல்ல உதாரணங்களாம். ‘வைசாக’ வைகாசி ஆகவும் ‘ஆஷாட’ ஆடி ஆகவும் உருமாற்றம் பெற்றன. இவை இரண்டையும் விட மார்கழி மாதம் ஒருபடி முன்னேறி நிற்கிறது. மார்கழியின் வடமொழிப் பதம் ‘மார்கசீர்ஷ’ என்று அறியும்போது அதனை நம்புவதே சிரமமாக உள்ளது. மார்கழியின் இந்த உள்வாங்கல் மிகவும் பரிபூரணமாக நடைபெற்றுள்ளது. மொழிக் கலப்புப்பற்றி மா. பொ. சிவஞான கிராமணியார் கூறுவது நினைவுகூரத் தக்கது — “கலப்பு வேறு; கலப்படம் வேறு. கலக்கப்படும் பொருளின் அசல் தன்மையை அழிப்பது கலப்படம்” என அவர் கூறுகிறார் (தமிழும் கலப்படமும், பக்கம் 60). இங்கு கலப்படமென்னும் பதம் பலவந்தமான திணிப்பினைக் குறிக்கிறது. உள்வாங்கலென்னும் எண்ணக்கருவுக்கு மாறானது இது.

அன்னியச் செல்வாக்குகளின் அலைகள் பெருகி வந்து காலத்துக்குக் காலம் தமிழுடன் மோதினாலும் அச் செல்வாக்குகளைத்தும் அப்படியே முழுமையாக உள்வாங்கப்பட்டன அல்ல. சில நிராகரிக்கப்பட்டன. சில தற்காலிக பயன் நோக்கி அனுமதிக்கப்பட்டன. கலப்பு ஏற்பட்டபின்னர் கூட, சில வகைச் செல்வாக்குகளைக் களைந்துவிடும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக, மறைமலையடிகள் தொடங்கிய தனித்தமிழ் இயக்கம் சொற்கழஞ்சியத்துறையில் ஒரு களையெடுப்பு முயற்சியே எனலாம். வேறு சில செல்வாக்குகளோ பாலும் நீரும்போலப் பிரிக்க இயலாதவாறு சேர்ந்து வந்துகின்றன.

இங்ஙனமாக, அன்னியச் செல்வாக்குகள் தமிழில் உள்வாங்கப்பட்ட முறைமை பாரதி காலத்திலும் அதற்கு முன்னரும் பின்னரும் எவ்வாறு வேறுபடுகின்றன? இதுவே நம் முன் உள்ள கேள்வி.

பாரதியாரை நாம் ஏன் மையமாக வைத்து இந்த விசாரணையைத் தொடங்குகிறோம்? அதற்கும் ஒரு காரணம் உண்டு. அன்னியச் செல்வாக்குகளைப்பற்றி பாரதியார் தீவிரமாகச் சிந்தித்திருக்கிறார். அதன் நன்மை தீமைகளைப் பற்றி அவர் கவிதைகளும் கட்டுரைகளும் எழுதியிருக்கிறார். அத்துடன் அவர் காலத்திலும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலும் எழுதிய எழுத்தாளர்களின் போக்கையும் நோக்கையும் பாரதியாருடைய சிந்தனைகள் ஓரளவு பாதித்துள்ளன. மேலும், அவர் தமது காலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாகவும் விளங்குகிறார்.

பாரதியார் ஒரு தனி ஆள் என்ற முறையில் மாத்திரம் அவருடைய காலம் முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. அவருடைய சிறப்பான ஆளுமையைப் பிறப்பித்த காலச் சூழலுக்கும் சில பிரத்தியேபண்புகள் இருந்தன. அவற்றைக் கவனிக்கத் தவறினால், வரலாற்று ரீட்டத்தின் சில குணம்சங்களைப் புறக்கணித்தவர்களாலோம்.

பாரதியாரின் காலம் எப்படிப்பட்டது? அது விடுதலைப் போராட்ட காலம். பாரதநாடு பழம்பெரு நாடு என்ற தேசிய உணர்ச்சிப் பெருவெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடிய காலம். உலகின் பல்வேறு நாடுகள் பற்றியும் செய்திகள் நாள்தோறும் வந்து தம்முறை எட்டுகின்ற வசதிகள் அப்பொழுது நான் தொடங்கியிருந்தன. தமிழ்ப் பத்திரிகைத் தொழிலானது தனது சூழ்நிலைப் பருவத்தில் இருந்த காலம். சுருங்கச் சொல்வதாலும், தமிழரின் உலகம் விரிவடையத் தொடங்கிய காலம்.

இத்தகைய ஒரு காலமே பாரதியாரை நமக்குத் தந்தது. இத்தகையதொரு காலத்தில் அன்னியச் செல்வாக்குகள் உள்வாங்கப்படும் முறைமையிலே சில மாற்றங்கள் தோன்றுவது இயல்பேயாகும். ஆதலால் அத்தகைய காலப்பகுதியைச் சுட்டிப் புள்ளியாய்க் கொண்டு நமது விசாரணையைத் தொடங்குதல் பொருத்தமேயாகும்.

II

பாரதியாருக்கு முற்பட்ட காலத்தில் அன்னியச் செல்வாக்குகள் எவ்வாறு உள்வாங்கப்பட்டன? மிகப் பழைய காலங்களை நினைவு கூரும்போது, சமயசார்பு அதிகமில்லாது மக்கள் உலகியல் வாழ்விலே பெரிதும் தோய்ந்து, இயற்கையோடு மல்லாடியும் அதனோடு இசைந்தும் வாழ்ந்த சான்றோர் காலம் நமது மனக்கண்முன் வருகிறது. காஞ்சித் திணையிலே, நிலையாமையை எடுத்துத் தெருட்டவரும் புலவர்கூட சமய தத்துவங்களை அழுத்தாது உலகியல் இன்பங்களின்பால் ஆற்றுப்படுத்தும் காட்சி மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“இலங்கிழை மகளிர் பொலன் கலத்து ஏந்திய
மணங்கமழ் தேறல் மடுப்ப மகிழ் சிறந்து —”

வாழ்வதே பிறவியின் பெரும் பயன் என்று பேசப்பட்டது. இங்கு சமய சிந்தனைகள் அருகியே காணப்பட்டன. ஆனால் பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் எழுந்த காலத்திலே பௌத்த சமண சமயக் கருத்துக்கள் பெரிதும் பரவலாயின. துறவறத்தின் மேன்மை பலபட விரித்துப் பேசப்பட்டது. யாக்கை நிலையாமை என்னும் தத்துவங்கள் போதிக்கப்பட்டன. இந்தச் சூழ்நிலை அன்னியச் செல்வாக்குகளின் ஓர் அலையினைத் தமிழ் மக்கள் எதிர்கொண்ட ஒரு

* “மேலே” செல்லச் செல்ல ஞாபக மறதி அதிகமாகுமா?

மனிதன் உயர உயரச் செல்லுகையில் அவனது ஞாபக சக்தி குறைந்து கொண்டு செல்லுமென்பதை மூன்று வருட ஆய்வின் பின் சீன விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்துள்ளார்கள். மேலே செல்லச் செல்ல வாயு மண்டலத்திலுள்ள ஓட்சிசன் குறைந்து செல்வதால் மனிதனின் ஞாபகசக்தித்திறன் குறைகின்றது என காரணம் கூறுகிறார்கள். கடல் மட்டத்திலிருந்து 2200 மீட்டருக்கும் 4000 மீட்டருக்கு மிடைப்பட்ட உயரத்தில் வசிக்கும் 1613 மக்களிடையே இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்த இடங்களில் ஓட்சிசன் கடல் மட்டத்தில் அல்லது கடல் மட்டத்திற்கு சற்று உயர உள்ள பகுதிகளில் இருக்கும் ஓட்சிசனை விட 21% இருந்து 32% குறைவாக காணப்பட்டது.

தாழ்ந்த பகுதியில் வாழும் மக்களிலும் பார்க்க சராசரி பத்து வருடங்கள் முன்னதாகவே உயர்ந்த பகுதியில் வாழும் மக்களுக்கு மறதி ஏற்பட்டு வருகிறது.

— “இதென்ன விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்பு... நடைமுறையில் நாம் இப்படிப்பட்ட அனைகரைக் காண்கிறோம்” என ஒரு நண்பர் அங்கலாய்க்கிறார்.

உண்மைதான், நமது சமூக அமைப்பிலும் அரசியல், பொருளாதாரம், கல்வி என்பவற்றில் உள்ளர்ச்சியடைந்து மேலே செல்லும் பலர் பழையவற்றை விரைவில் மறந்து விடுகின்றனர்.

— ஸ்ரீ —

கட்டத்தினைக் குறிக்கிறது. சமயக் கணக்கர்களிடையே வாதங்களும் பிரதிவாதங்களும் நிகழ்ந்த முறைமையினை ‘மணிமேகலை’ நமக்கு உணர்த்துகிறது. பட்டி மண்டபங்களில் நடைபெற்ற சொற் போர்களெல்லாம் அன்னியச் செல்வாக்குகளுள் எவற்றை நிராகரிக்க வேண்டும் எனவும் எவற்றை உள்வாங்கிக் கொள்ளலாம் எனவும் முடிவு செய்வதற்குத் தமிழ்மக்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளே எனல் பிழையாகாது. இதுவிருந்து நாம் ஓர் உண்மையை விளங்கிக் கொள்ளலாம். உண்மை—பொய், நலம்—தீங்கு, சரி—பிழை என்பன பற்றித் தீர்மானிப்பதற்கு அக்காலத்து அறிஞருலகம் பகுத்தறிவினை ஒரு துலையாய கட்டளைக்கல்லாக ஏற்றுக் கொண்டதென்பதே அவ்வுண்மையாகும்.

ஆனால், திருஞானசம்பந்தரும் அப்பரும் வாழ்ந்த பக்தி எழுச்சிக் காலத்தில், அன்னியச் செல்வாக்குகள் வேறொரு வகையிலே தமிழ் மக்களால் எதிர்கொள்ளப்பட்டன.

“வேத நெறி தழைத்தோங்க, மிகு சைவத்துறை விளங்க..... புனித வாய் மலர்ந்து” அழுதவர் என்று சம்பந்தரையிட்டுச் சேக் கிழார் பேசுவார். சம்பந்தர் பாடிய பாடல்கள் ‘தமிழ் வேதம்’ என்று விதந்து உரைக்கப்படுபவன. “தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்” என முறையிட்டவர், அப்பர், “நற்றமிழ் வல்ல ஞான சம்பந்தன், நாவினுக்கரையன்...” ஆகியோரின் அடியார்க்கும் அடியாராகத் தம்மை அமைத்துக் கொண்டவர், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். “தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்/மூவர் தமிழும் முனி மொழியும்/கோவை/திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்/ஒரு வாசகம் என்றுனர்” —இது சைவ மரபாகும். நாயன்மார்கள் மட்டுமன்றி ஆழ்வார்களும் வேதநெறி கடைப்பிடித்தோரே. இங்ஙனம் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட வேதம் ஆரிய வேதங்களல்ல; அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்றும் நான்கினையுங் கூறிய வேதங்களே யென நிலைநாட்டுதற்கு, மறைமலையடிகளாலும் பிறரும் முயன்றுள்ளனர். ஆனால், ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் ஆக்கித்தந்துள்ள இலக்கியங்களின் அகச் சான்றுகளை நோக்கும்போது அவர்கள் ஆரிய வேத புராண மரபுகளை அன்னியமாய்க் கருதி ஒதுக்கியவர்களல்லர் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. “பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசு வேட்டு எரி ஓம்பும்/சிறப்பர் வாழ் தில்லைச் சிற்றம்பலம்...” என்று சம்பந்தர் பாடுகிறார். இங்கு ஆரிய வேதங்களில் முதன்மையாகப் பேசப்படும் எரி ஓம்பலின் சிறப்பு போற்றப்படுகிறது. சம்பந்தர் பிறந்த ஊராகிய சீகாழியில் ஒரு காட்சியினைச் சேக்கிழார் பின்வருமாறு காட்டுகிறார். “பரந்த விளை வயற் செய்ய பங்கயமாம் பொங்கெரியில்/வரம்பில் வளர் தேமாவின் கனிகிழிந்த மது நறு நெய்/நிரந்தரம் நீள் இலைக் கடையால் ஓழுகுதலால், நெடிதவ்வூர்/மரங்களும் ஆகுதி வேட்கும் தகையவென மணந்துளதால்”, சம்பந்தர் பிறந்த ஊரில், மரங்களும் வேத வேள்வி வேட்கின்றன என்று கூறும் அளவுக்கு, சம்பந்தரின் வாழ்க்கைப் பணியும் வைதிக சம்பிரதாயங்களும் இரண்டறக் கலந்திருந்தமை கவனிக்கத்தக்கது.

இத்தனை தூரம் வேதப்பற்றுள்ளவராகிய திருஞான சம்பந்தரும் வேதத்தினை நேரடியாக மொழிபெயர்க்க முனைந்தாரல்லர். வேத மந்திரங்களுக்கு ஈடான தமிழ் மந்திரங்களைப் படைக்க அவர் முயலவில்லை. பதிலாக, தமிழ் நாட்டுத் திருக்கோயில்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானையும் உமையம்மையாரையும் தோத்திரஞ் செய்து பணியும் பன்னூற்றுக் கணக்கான பதிகங்களை அவர் பாடினார். தாம் பாடுவது தமிழ்ப்பாட்டு என்னும் எண்ணம் அவர் பால் நிரம்பியிருந்தது. இதனை ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தி வலியுறுத்தியுள்ளார். அதாவது, தாம் பாடுவது தமிழ் மக்களுக்காகவே என்ற உணர்வு மிகவும் வாய்க்கப்பெற்ற

ஹராகத் திருஞான சம்பந்தர் பணியாற்றினார். ஆரிய வேதங்களின் சாரமான பயன்களை எல்லாம், தமிழ் நாட்டவர் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய விதத்திலே பக்குவப்படுத்தி, பதனிட்டு வழங்கியதே அவருடைய திருப்பணியின் சிறப்பியல்பாகும். சம்பந்தரைப் போலவே ஏனைய நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் ஆரிய வேதச் செல்வாக்கினைத் தமிழ்ப் பண்புகளுக்கு இசைந்த வகையிலே பதப்படுத்தித் தமிழில் உள்வாங்கிக்கொண்டனர். இது மிகவும் நுண்ணயம் வாய்ந்த ஒரு செயல்முறையாகும்.

காப்பிய காலத்திலே வேறொரு முறைமையில் இந்த உள்வாங்கல் நடைபெறலாயிற்று. அந்த உள்வாங்கல் முறைமைக்கு நல்ல உதாரணமாக விளங்குவது இராமாயணம். “வாங்கரும் பாதம் நான்கும் வகுத்த வான்மீகி” என்பானைத் தமிழிலே தர முற்பட்ட கம்பன் தனது நூலை வெறும் மொழிபெயர்ப்பாக அமைத்தானில்லை. கம்பனுக்கும் வால்மீகிக்கும்மிடையிலுள்ள வித்தியாசங்களை—கதை நிகழ்ச்சிகளில் நுழைக்கப்பட்ட வேறுபாடுகளை, இரு மொழியும் கற்றோர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். பா. வே. மாணிக்க நாயக்கரின் ‘தசரதன் குறையும் கைகேயி நிறையும்’ என்னும் நூலில் இவ்வேறுபாடுகளிற் சில எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

கதை நிகழ்ச்சி வேறுபாடுகளை விட முக்கியமான வேறுபாடு என்று உண்டு. அதுவே இரு மொழிகளின் காவிய நடைகளுக்கு மிடையே காணப்படும் வேறுபாடாகும். இந்த வேறுபாட்டுக்குரிய முழுப்பொறுப்பும் கம்பனுக்கு உரியதன்று. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே காப்பிய முறையொன்று தோன்றி மலர்ந்துகொண்டிருந்த வேளையிலே, அந்த முறையினை மேலுமொருபடி மேம்படுத்திய கம்பன், இலக்கிய சிகரமொன்றினை அமைப்பதில் வெற்றி கண்டான். அன்னியச் செல்வாக்குகள் பரிபூரணமாகத் தமிழில் உள்வாங்கப்பட்ட முறைமைக்கு ஒப்பற்ற உயரிய எடுத்துக்காட்டாக, கம்பன் காவியம் ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கின்றது. இன்று கம்பன் காவியத்தை அன்னியமானதென எண்ணி ஒதுக்க எத்தனிக்கும் தமிழர்கள் மிகச் சிலரே எனலாம். பல காரணங்களை முன்னிட்டுக் கம்பனை எரிப்பதற்கு முனைந்த திராவிட இயக்கத்தினர் கூட இன்று அமைதியடைந்து விட்டனர்.

காப்பிய காலத்தின் பின்னர், சமய சித்தாந்திகளும் தத்துவ சாத்திர அறிஞர்களும் சோதிட விற்பன்னர்களும், நாட்டிய, சங்கீத வித் துவான்களும் தத்தம் துறை சார்ந்த வடமொழி நூல்களைத் தமிழாக்க முற்பட்டனர். இவற்றிற் பல நேரடி மொழி பெயர்ப்பு தளரவும் தழுவுகலர்களாகவும் அமையலாயின. தவிர்க்க இயலாத வரறு வடமொழிக் கலைச் சொற்களும் பதங்களும் தமிழ் மொழி

யிலே பெருந்தொகையில் வந்து ஏறிக்கொண்டன. தமிழின் சொற்களஞ்சியத்திற் பாரிய மாற்றங்கள் புகுந்து கொண்டன. கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் எழுந்ததென நிருணயிக்கப்பட்டுள்ள 'பாரதசங்கிரகம்' என்னும் நூலில் வருஞ் செய்யுளொன்றை வகை மாதிரிக்காக எடுத்துக் கொள்வோம். "அறிந்திடு மந்த்ய வுபாந்த்ய துரியம் தான சட்கம்/செறிந்திடு லக்கமுப் பாண் மூன்று முப்பத்து மூன்று செவ்வே/பெறுந் தொகை மூன்றைக் கீழறை யொன்று முன் பேசினர் பால்/உறும்பா தாகம நூல்வழி கண்டிடு முத்தமரே." அந்த்யம், உபாந்த்யம், துரியம், சட்கம் என்றவாறாக, பல கலைச் சொற்கள் தமிழிற் கலக்கப்பட்டமையை நாம் காண்கிறோம் (சதுராங்கப் பிரத்தாரசார அந்தாதி, செய்யுள் 17). இடைக்காலத்திலும் பிற்காலத்திலுமெழுந்த சிற்ப சாத்திர, சங்கீத நூல்களில் வடமொழி வாயிலாகத் தமிழினை வந்தடைந்த பதப்பிரயோகங்களெல்லாம் சிற்சில எண்ணக்கருக்களைக் குறிக்கும்பொருட்டே தோன்றுகின்றன. ஆகையால், வடமொழிப் பதங்களின் கலப்பு, வெறும் மொழிக்கலப்பு என்னுமளவில் நின்றுவிடுவதன்று. விடயஞானப் பெருக்கமும் சிந்தனை நுணுக்கத்தின் கூர்மைப்பாடும் மொழிக்கலப்புடன் சேர்ந்து நிகழ்வனவாகும். ஆயினும் இந்தப் பதங்கள் தமிழ்ப் பொது மக்களின் வாழ்நிலைக்கு அப்பால், சிறப்பியல் நிபுணர்களின் பிரயோகத்துக்கென ஒதுக்கப்படும்போது அவை தமிழில் நன்கு உள் வாங்கப்படுகின்றன எனல் பொருந்தாது. இந்த உள்வாங்கல் முறைமையின் குறைபாட்டினை நிவர்த்தி செய்யும்பொருட்டே தமிழ்ச் சொல்லாக்கங்கள் அவ்வப்போது மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. ஆளுநரும் ஆணையரும், செயலரும் நூலகரும், பேருந்தும் வாடுகளையும் தொலைபேசியும், இவ்வகை முயற்சிகளின் பேறுகளே தமிழ் நிலத்திலே ஓரளவு நிலையுன்றிவிட்ட சைவ சித்தாந்த பதப்பிரயோகங்களைக்கூடத் தமிழிற் பெயர்த்தமைக்கும் முயற்சியினை, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் வெளியிட்ட பல நூல்களில் நாம் இனங்கண்டு கொள்கிறோம். சிவஞான முனிவர் இயற்றிய சிவஞான போதச் சிற்றுரையிற்கூட 'தனித்தமிழ்க்' குறிப்புகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளமை நினைவுகூரத்தக்கது.

பதினேழாம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளைக் கடந்து இப்பால் வரும்போது, வடமொழி தவிர்ந்த பிற மொழி வாயிலாகவும் அன்னியச் செல்வாக்குகள் தமிழ் மக்களை அடையும் நிலைமை தோன்றுகிறது. தொடக்க காலங்களில் மதச்சார்புடைய செல்வாக்குகளே பெருவரவாய் இருந்தன. இதில் மதப் பிரசாரமும் மதமாற்ற நோக்கங்களும் மிகவும் முனைப்பாக இருந்தமையால், அன்னியச் செல்வாக்குகள் உள்வாங்கப்படுவதிலே சில பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன. வேதநாயகம்பின்னரே போன்ற அறிஞர்கள் சிலர் அன்னியச்

செல்வாக்கின் உள்ளடக்கத்தை ஏற்றும் அவற்றின் உருவ அமைதியைத் தழுவிமைத்தும் அப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கண்டனர். ஆறு முகநாவலர் போல்வோர், அந்த அன்னியச் செல்வாக்குகளின் உள்ளடக்கத்தை எதிர்த்து நிராகரித்தனர். ஆனால் உருவ அமைதி போன்ற சில கூறுகளை மாத்திரம் ஏற்றுக்கொண்டனர். வசன நடை யின் பயன்பாட்டையும், வினாவிடை முறை உத்திகளையும், துண்டுப் பிரசுர வெளியீட்டின் நலன்களையும், லௌகிக பாடங்களை உள்ளடக்கிய கலைத்திட்டத்துடன் இயங்கும் பாடசாலைகளையும் நாவலர் தமது கொள்கைகளைப் பரப்புதற்குக் கருவியாகக் கொள்ளத்தவறவில்லை. "...செய்யுள் நடைபயின்ற தமிழ்ப் பாவையாட்டு/வன்ன நடை, வழங்கு நடை, வசன நடை எனப் பயிற்றி..." வைத்ததுடன் நில்லாது, பந்தியமைப்பு, நிறுத்தற் குறிகள் என்பவற்றையும் தமிழில் ஏற்றுக்கொண்டார். நிறுத்தற் குறிகளுக்கு மாத்திரைக்கணக்குகளை வழங்கி, அவற்றுக்கு இலக்கண வரம்பு காணவும் முற்பட்டார். இவையெல்லாம் அன்னியச் செல்வாக்குகள் உள்வாங்கப்பட்ட முறைமைக்கு உதாரண விளக்கங்களாயுள்ளன. தேம்பாவணியும், இரட்சணிய யாத்திரிகமும், சர்வமத சமரசக் கீர்த்தனைகளும் அன்னியச் செல்வாக்குகள் இலக்கியப் படைப்புகளிலே உள்வாங்கப்பட்ட முறைமைக்கு வேறு சில உதாரணங்களாய் உள்ளன.

III

இத்தகையதொரு சூழ்நிலையின் மத்தியிலேதான் பாரதியாரின் தமிழ்ப்பணிகள் ஆரம்பமாயின. பாரதியார் காலத்திலும் அதற்கு முன்னரும், செய்யுள் நூல்களே நிலையான பெறுமதி உள்ளவை என்னும் எண்ணம் பொதுவாக நிலவியது. நடைமுறைப் பயன்மிக்க வசன எழுத்தாக்கங்களின் அவசியப்பாடு சிறிது சிறிதாக உணரப்பட்டு வரலாயிற்று. தமிழ் வசனக் கட்டுரைகளை அவ்வப்போது எழுதித் தமிழ் வசன முறையின் செயல்வழி ஆசானாகத் திகழ்ந்த பாரதியார், கொள்கை நிலையிலும் அதுபற்றிச் சிந்தித்துள்ளார். தமிழ் வசனம் பற்றிப் பாரதியார் பின்வருமாறு எழுதுகிறார் —

கமழ் வசன நடை இப்போதுதான் பிறந்தது... ஆதலால், இப்போதே நமது வசனம் உலகத்தில் எந்தப் பாஷையைக் காட்டிலும் தெளிவாக இருக்கும்படி முயற்சிகள் செய்ய வேண்டும். கூடியவரை பேசுவது போலவே எழுதுவதுதான் உத்தமமென்பது என்னுடைய கஷி..... வசனநடை, கம்பர் கவிதைக்குச் சொல்லியது போலவே, தெளிவு, ஒளி, தன்மை, ஒழுக்கம் இவை நான்கும் உடையதாய் இருக்கவேண்டும். இவற்றுள் ஒழுக்கமாவது தட்டுத்தடையில்லாமல் நேரே பாய்ந்து செல்லும் தன்மை. நமது தற்கால வசன நடையில், சரியான ஓட்டமில்லை. தள்ளாட்டம் அதிகமாகக்

காணப்படுகிறது. உள்ளத்திலே தமிழ் சக்தியை நிலைநிறுத்திக் கொண்டால், கை, நேரான தமிழ் நடை எழுதும் (பாரதியார் கட்டுரைகள், பக்கம் 195, 196).

பாரதியார் கட்டுரையாளராய் இருந்த காரணத்தினால், அவர் காலத்து உலகச் செய்திகளையும் நிகழ்ச்சி விமர்சனங்களையும் பண்பாட்டுப் பிரச்சனைகளையும் கூர்மையாக நோக்கித் தமது அபிப்பிராயங்களையும் உடனுக்குடன் எடுத்துக் கூறினார். உடனிகழ் காலத்திலே வெளியுலகிலிருந்து வரும் விடயங்களையெல்லாம் தமிழிலே உரிய வகையிலே உள்வாங்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்னும் அக்கறை அவர்பால் நிரம்பியிருந்தது. இங்கிலாந்துப் பத்திரிகைகள் பிரெஞ்சு மொழியிலிருந்தும், பிரெஞ்சுப் பத்திரிகைகள் ஜெர்மன் மொழியிலிருந்தும் விடயங்களை மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவதனைக் குறிப்பிடும் பாரதியார், அந்த மொழிபெயர்ப்புகளில் ஸ்வபாஷையின் வழக்கங்களையும் பிரயோகங்களையும் கைவிட்டு அந்நிய பாஷையின் வசன நடையைப் பின்பற்றும் வழக்கம் கிடையாது என்று கூறுகிறார். மேலும் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் —

“ஆனால், தமிழ் நாட்டிலோ முழுவதும் தமிழ் நடையை விட்டு இங்கிலிஷ் நடையில் தமிழை எழுதும் வினோதமான வழக்கம் நமது பத்திராதிபதிகளிடம் காணப்படுகிறது. முதலாவது நீ எழுதப்போகிற விஷயத்தை இங்கிலிஷ் தெரியாத ஒரு தமிழ் னீட்டம் லாயினால் சொல்லிக் காட்டு. அவனுக்கு நன்றாக அர்த்தம் ன்ளங்குகிறதா என்று பார்த்துக்கொண்டு பிறகு எழுது. அப்போதுதான் நீ எழுதுகிற எழுத்து தமிழ் நாட்டுக்குப் பயன்படும்” (பாரதியார் கட்டுரைகள், பக்கம் 207).

புதுப்புது விடயங்களெல்லாம் தமிழ்மயமாக்கப்படல் வேண்டும் என்பதில் பாரதியார் கொண்டிருந்த வேட்கை மிகவும் துலாம்பரமாக வெளிப்படுகிறது. அதுவும் மேற்குத் திசையில் விருத்தியடைந்த விஞ்ஞான நுட்பங்களைத் தமிழ் மக்கள் அறிந்து பயன்பெறுதல் வேண்டுமென்ற கவிஞரின் விருப்பம் பிரசித்தமானது.

“சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும் — கலைச்

செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்”

என்று ஆணையிட்டவர் அவர்.

விஞ்ஞானத்தில் மட்டுமன்றி வேறு பிறதுறைகளிலும் அன்னியச் செல்வாக்குகள் தமிழில் ஏறிக்கொள்வதை மனமார வரவேற்றவர் பாரதியார். “எழுத்து, படிப்பு, கணக்கு, சரித்திரம், பூமிசாஸ்திரம், மதம், ராஜ்ய சாத்திரம், பொருள் நூல், சயன்ஸ், கைத்தொழில், தோட்டப் பயிற்சி, விவசாயம், வியாபாரம், சரீரப் பயிற்சி” முதலான சகலதுறைகளிலும் நம்மவர்கள் தேர்ச்சிபெற

வேண்டுமென்னும் விருப்பு மிகுந்தவராகப் பாரதியார் விளங்கினார். அந்த விருப்புக்குப் பொருத்தமான வகையிலே தாமே கட்டுரைகளை எழுதியும் மொழிபெயர்த்தும் உதவினார். அவ்வளவில் நில்லாது தமிழில் நூலாக்கஞ் செய்ய முயல்வோருக்கும் பிற எழுத்தாளர்களுக்கும் உருப்படியான ஆலோசனைகளை அவர் வழங்கியுள்ளார். இந்தத் திட்டங்களும் ஆலோசனைகளும் எட்டையபுரத்துச் சுப்பிரமணியம் என்னும் தனியாளர் ஒருவரின் சொந்த அபிப்பிராயம் என்ற வகையிலே நாம் எண்ணுதல் பொருந்தாது. காலத்தின் தேவையாக எழுந்த பிரச்சனைகள் சிலவற்றுக்கு, நுண்ணுணர்வு மிக்க சிந்தனையாளரைக் கருவியாகக் கொண்டு தமிழ்ச் சமூகம் அளித்த பதில்களே இவையாகும்.

அதுபற்றியே அந்நியச் செல்வாக்குகள் உள்வாங்கப்பட்ட முறைமையைப் பரிசீலனை செய்யும் போது பாரதியார் அங்கு நடுநாயகமாக வீற்றிருக்கிறார். பாரதியார் காலத்தை ஒரு சுட்டற் புள்ளியாக நாம் எடுத்துக்கொள்ளுகிறோம். ‘பாரதிக்கு முன், பாரதிக்குப் பின், என்ற பிரயோகங்கள் கருத்துச் செறிவு பெறுவதற்குக் காரணமும் இதுவேயாகும்.

வேறொரு செய்தியும் இவ்விடத்திலே கவனிக்கத்தக்கது. பத்திரிகை எழுத்தாக்கம் மிக மிகத் தொடக்கநிலையில் இருந்தது. அந்த நிலையிலே பாரதியின் பங்களிப்பினைப் பெறும் நல்வாய்ப்பும் தமிழ்ப் பத்திரிகைத் துறைக்குக் கிட்டிற்று. தொடக்கப் பருவத்துச் சிக்கல்கள் பற்றிப் பாரதியாரே கூறுகிறார்

“...ஐரோப்பா, அமெரிக்க கண்டங்களில் நடக்கும் பத்திரிகை களுடன் தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து இவற்றின் பரிதாபகரமான நிலையைக் கண்டு ‘ஆஹா! இப்படிப்பட்ட தமிழ்நாடு எங்கே பிழைக்கப்போகிறது?’ என்று எண்ணி, பாழும் நெஞ்சு உடைந்து போகவேண்டாம். ஏனென்றால், வர்த்தமானப் பத்திரிகை நாமாக உண்டாக்கிய கருவியன்று. பிறரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட தந்திரம். சென்ற முப்பது வருஷங்களாகத்தான் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். இன்னும் சரியாக முதிர்ச்சி அடையவில்லை...” [பாரதியார் கட்டுரைகள், பக்கம் 206]

முதிர்ச்சி அடையாமை, அரசாங்க ஆதரவின்மை, படிப்பாளிகளின் சோம்பேறித்தனம் ஆகியவற்றைப் பத்திரிகைத்துறையின் மந்திப்புக்கு ஏதுக்களாகக் காட்டுகிறார். ஆனால் அந்த மந்திப்புக்கு மத்தியிலும், அன்னியச் செல்வாக்குகளைத் தமிழில் உள்வாங்கும் நிகழ்வுக்குக் கருவியாக இருந்த பத்திரிகைத் துறைக்கும் அத்துறையைச் சார்ந்த எழுத்தாளர்களுக்கும் பாரதியார் ஒருமுன்னோடி

யாகவும் வழிகாட்டியாகவும் விளங்கியுள்ளார். சிறப்பாக திரு. வ. ராமஸ்வாமி அவர்கள் பாரதியாரின் தலைமைச் சீடர்போல் அமைந்து பணியாற்றினார். அவர்போலவே மணிக்கொடி காலத்து மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் பலர் பாரதியாரின் கருத்து வீச்சுகளுக்கு ஆட்பட்டு இயங்கினர். இந்த மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் அன்னியச் செல்வாக்குகள் தமிழில் உள்வாங்கப் படுவதற்குப் பல்வேறு வகைகளிலே கருவியாயினர்.

IV

பாரதியாரைத் தொடர்ந்து, உள்நாட்டிலும் உலக அரங்கிலும் கால மாற்றங்கள் துரிதகதியில் இடம்பெற்றன. தொழினுட்ப முன்னேற்றங்கள் காரணமாக, தொலைத்தொடர்புச் சாதனங்கள் விரைந்து பெருகிக்கொண்டிருக்கின்றன. உலக உருண்டையே ஒரு சிறு கிராமம்போற் சுருங்கிவிட்டதென்று சொல்லுவது வழக்கமாகி விட்டது.

இவற்றின் விளைவாக, அன்னியச் செல்வாக்குகளின் தொகையும் அவை நம்மை வந்தடையும் வேகமும் பன்மடக்கு பெருகிவிட்டன. ஆனால் அந்தத் தொகைக்கும் வேகத்துக்கும் ஈடுகொடுக்கக் கூடிய வகையிலே உள்வாங்கற் பணிகளும் நடைபெறுகின்றனவா என்பது ஐயத்துக்கு இடமானதே.

முன்கூறிய மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களின் முயற்சியால் அரசியல் அறிவுத்துறை நூல்களும், இலக்கிய ஆக்கங்கள் சிலவும் மொழி பெயர்ப்பாயும் தழுவலாயும் தமிழில் வந்து சேர்ந்து கொண்டன என்பது மெய்யே. புனைகதையல்லாப் படைப்புகளிலே வெ. சாம் நாதசர்மாவின் பங்களிப்பு விதந்து கூறத்தக்கது. புனைகதைகளைப் பொறுத்த வரையில் பங்கிம் சந்திரர், சரத்சந்திரர் முதலான வங்காள நாவலாசிரியர்களின் ஆக்கங்கள் தமிழாக்கம் பெற்றன. காண்டேகரின் படைப்புகள் மிகவும் ஆர்வத்துடன் வரவேற்கப்பட்டு இயல்பான தமிழுருவம் பெற்றன. மாக்கிம் கோர்க்கி, வியோற்றெல்ஸ்ற்றேய் முதலான பேராசான்களின் கதைகள் தமிழுருவம் பெற்றன. ஐரோப்பிய இலக்கியப் படைப்பாளிகள் பலர் தமிழ் மக்களுக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைக்கப்பட்டனர். இந்தத் துறையிலே, சிதம்பர ரகுநாதன், வி. ஆர். எம். செட்டியார், க. நா. சுப்பிரமணியம், சி. சு. செல்லப்பா, ந. பிச்சமுர்த்தி முதலானோரின் பணிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இவ்வாறு இலக்கியத் துறையிலே மொழி பெயர்ப்பாயும் தழுவலாயும் பல தமிழாக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன எனினும் இன்று அத்தகைய முயற்சிகள் தகுந்த அளவு ஆர்வத்துடனும் வேகத்துடனும் நடைபெறுகின்றன என்று சொல்லிவிடமுடியாது.

* நண்பருக்கு

சேரியூரான்

அன்பு நண்பனே!

இந்த மண்ணில்

எமது மாந்தர்

இழப்பதற்கு எதுவுமற்று

அகதிகளானார்.

நீயும்...

கொழும்புக்கு ரெயிலோட

பெர்லினுக்கு விமானமேறி

வேலி தாண்டி

அகதியானாய்...

ஆயினும்

சொகுசு பெற்றாய்

எமது மக்களின்

இழப்புக்கள் எம்மை

உணர்வூட்டி உந்த

பலவாறு முனைகிறோம்.

நிச்சயமாய் நாளை

நியாயம் வெல்லும்

அன்று நீ...

வந்த ககம் பெறுவாய்.

இனி, அன்னியச் செல்வாக்குகள் நம்மிடையே வந்து புதுவதற்கு வழி செய்த பிறிதோர் ஏதுவினையும் கவனித்தல் பொருத்தமாகும். தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் இடம்பெற்ற கல்வி மொழி மாற்றமே அந்த ஏது. இடைநிலைக்கல்வியும் உயர்கல்வியும் தமிழில் இடம்பெறல் வேண்டுமென்னும் நிலைமை இலங்கைத் தமிழரிடையும் இந்தியத்தமிழர்களிடையும் தோன்றலாயிற்று. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையிலே இந்த மொழிமாற்ற முயற்சி ஐம்பதுகளின் பிற்பாதியிலே தொடங்கிற்று; எழுபதாம் ஆண்டளவில் அது உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. தமிழ் நாட்டிலும் அறுபதுகளின் பிற்பாதியிலே உயர்கல்வி மொழி மாற்றக் கொள்கை ஓரளவு தயக்கத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வாறான மொழி மாற்றத்தின் பேராக, வரலாறு, மெய்யியல், புவிமியல், இரசாயனம், பௌதிகம், கணிதம், மருத்துவம், எந்திரவியல் முதலிய துறைகளிலே தமிழ் நூல்கள் சில உயர்தரங்களுக்கு ஏற்றவாறு இயற்றி வெளியிடப்பட்டன. அத்துடன், பல்கலைக்கழக மட்டத்திலே வழங்கத்தக்க கலைச்சொற்களும் இலட்சக்கணக்கிலே ஆக்கப்பட்டன. இவையெல்லாம் அன்னியச் செல்வாக்குகளை உள்வாங்கிக் கொள்வதற்குத் தமிழ் மக்கள் எடுத்துவரும் முயற்சிகளின் பார்ப்பும்.

எனினும், உயர்கல்வியைப் பொறுத்தவரையிலே, மொழி மாற்றத்தினை எவ்வளவு தூரம் அழுத்துவதென்பதில், தமிழரிடையே ஐயங்கள் தோன்றத் தலைப்பட்டுள்ளன. இலங்கையில் மட்டுமன்றி இந்தியாவிலும் ஆட்சியிலிருக்கும் அரசாங்கங்களின் மொழிக்கொள்கைகள், உயர் கல்வியிலே தமிழ்மொழி பெறத்தக்க இடத்தையும் அதன் பயனை அம்மொழி பெறத்தக்க கூர்மைப்பாட்டையும் கேள்விக்கு இடமானவையாய்ச் செய்துள்ளன. இலங்கையிலே உயர் கல்வி நூல்களைத் தமிழாக்கஞ் செய்யும் பணி அநேகமாக நின்று

விட்டதென்றே கூறுதல் வேண்டும். ஒரு விதத்தில் இது ஒரு பண்பாட்டுத் தேக்கமேயாகும்.

இவ்வித தேக்கம், உலக அரங்கில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்களுடன் வைத்து நோக்கும்போது பொருத்தமற்றுக் காணப்படுகிறது. தமிழ் மக்கள் உலகின் பல நாடுகளுக்கும் பயணஞ் செய்து அறிவினைத் தேடுவதும் பொருள் சம்பாதிப்பதும் இன்று பெருவழக்காகி விட்டது. இவ்வித பயணப் பெருக்கத்தினாலும் அன்னியச் செல்வாக்குகளின் வரத்து நம்மிடையே பன்மடங்கு துரிதப்பட்டு வருகிறது. இத்தத் துரிதப்பாட்டுக்கு இயைந்த வகையிலே அச்செல்வாக்கினை உள்வாங்கும் நிகழ்வு தொடர்ந்து இடம்பெறுகிறதா? இல்லையேல் அறிவுக்கு ஆரியமும் அன்புக்குத் தமிழும் என்று பண்டிதமணி கூறியதுபோல, ஆழ்ந்த ஆய்வறிவு விவகாரங்களுக்கு ஆங்கிலம், வெற்றுவார விழாக்களுக்கும் மேலோட்டமான வம்புப் பேச்சுக்களுக்கும் மாத்திரமே தமிழ் என்று, தமிழின் பிரயோக எல்லை யைக் குறுக்கிக் கொள்ளப்போகிறோமா? வரலாறுதான் விடை சொல்ல வேண்டும்.

V

வரலாறு எப்படி விடைசொல்லும்? அது வெறும் அநுபமான சூக்குமத்தானே! பாரதியாரின் சொற்களிற கூறுவதானால் 'அறிவுத் தலைமை பூண்டோரே' இதற்கான விடையைத் தீர்மானிப்பதிற கணிசமான பங்கெடுக்க வேண்டும். அதாவது, சமுதாய உணர்வின் புத்திசாலித்தனமான வெளிப்பாட்டு வாயில்களான சிந்தனையாளர்களுக்கும் அரசியல்—சமூக—பண்பாட்டு உணர்வு மிக்கோருக்கும் இந்த விடயத்திலே கணிசமான பொறுப்பு உண்டு. அந்தப் பொறுப்பு எவ்வாறு உணர்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிற தென்பதைப் பொறுத்தே தமிழின் எதிர்காலம் அமையும். அன்னியச் செல்வாக்குகள் தமிழில் உள்வாங்கப்பட்ட முறைமைக்கு ஒரு வரலாறு உண்டு. அந்த வரலாறு தொடர்ச்சி குன்றாமல் நீண்டு செல்லுமா? இல்லையேல் இடையிலே முறிவுகள் ஏற்படுமா? இவை நமது சிந்தனைக்கு இரைபோடத்தக்க வினாக்கள்.

உசாத்துணைகள் :

1. சிந்தனைக் களஞ்சியம் — பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை.
2. வெள்ளிவிழா மலர் — ஆரியதிராவிட பாஷாபி விருத்திச் சங்கம்.
3. புறநானூறு
4. பரதசங்கிரதம் — பதிப்பாளியர்: க. வெள்ளைவாரணூர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் (1954)
5. பாரதியார் கவிதைகள்
6. பாரதியார் கட்டுரைகள், பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை (1977)

மரணத்தின் பின்.....

சீனத்தில்: லூசுன்

தமிழில்: க. நடனசபாபதி

நான் வீதி ஓரத்தில் இறந்து கிடப்பதாய்க் கனவு காண்கிறேன். எங்கிருந்தேன்? எப்படி இங்கு வந்தேன்? எப்படி இறந்தேன்? எல்லாம் மர்மமாகவே யிருக்கிறது. நான் இறந்து விட்டேன் என்பதை அறியுமுன்பே இறந்துகிடக்கிறேன்.

காகங்கள் கரைவது கேட்கிறது. மண்ணின் மணத்தைச் சுவந்து வரும் தெளிந்த காற்று வீசுகிறது. அதனால் இது அதிகாலை நேரமாயிருக்கவேண்டும். கண்களைத் திறக்க முயலுகிறேன், எனக்குச் சொந்தமானவையல்ல என்று எண்ணி இமைகள் அசைய மறுக்கின்றன. கரங்களைத் தூக்க முயன்றேன். அவையும் அப்படியேதான்.

எனது இதயங்களினூடாக அச்சம் தாக்கும் உணர்வைத் திடீரெனப் பெற்றேன். நான் உயிருடனிருந்த காலங்களில் இப்படி நினைப்பதுண்டு, மரணத்தில் அவையவங்கள் செயலற்றுப் போய் உணர்வுகள் மட்டுமிருந்தால் அது பூரண மரணத்தை விட எவ்வளவு கொடூரமானது, என்னுடைய ஆரூடம் சரிவருமென்று யாரால் கூறக் கூடிய

தாயிருந்தது? அல்லது நான்தான் அந்த உண்மையைச் சரிபார்க்க வேண்டி வருமென்று அறிந்திருந்தேன்?

யாரோ என்னைச் கடந்து செல்லும் காலடியோசை கேட்கிறது. பெரும் சுவையை ஏற்றிய தால் கடகடக்கும் ஓசையோடு செல்லும் தள்ளுவண்டி எனது தலைமாட்டால் செல்வதால் எனது நரம்புகளும் பற்களும் கிடுகிடுக்கின்றன. எல்லாமே செந்நிறமாகத் தென்படுவதால் சூரியன் உதயமாகி இருக்கவேண்டும். அதனால் கிழக்கை நோக்கி இருக்க வேண்டும். அதனால் என்ன? அதிசயம் பார்ப்போர் எழுப்பிய மழலை கேட்கிறது. அவர்கள் எழுப்பிய புழுதி மேகம் மூக்கைத் துளைப்பதால் தும்ம வேண்டும் போல் இருக்கிறது. நான் விரும்புகிறேன் ஆனாலும் முடியவில்லை.

அதன்பின் அநேக காலடி ஓசைகள் கேட்கின்றன. அனைத்தும் என்னருகில் வந்தவுடன் நிற்கிறது. முணுமுணுப்பும் கூடுகிறது. பெருந்திரளாரோர் சேர்ந்து விட்டார்கள். அவர்கள் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள் என்று அறியும் ஆர்வம் திடீரென ஏற்படுகிறது. விமர்சனங்களைப்

பற்றி எல்லாம் அலட்டிக் கொள்ளத் தேவையில்லை என்று என் வாழ்நாளில் கூறிவந்தது நினைவு வந்தது. நான் இதனைச் சும்மாதான் சொல்லி வைத்தேன். இறந்தவுடன் இது என்னையே தாக்குகிறது. அவர்களுடையபேச்சுக்களை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த போதிலும் ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை. ஏனெனில் அவர்களுடைய பேச்சுக்களெல்லாம் சாதாரணமாக இப்படித்தானிருக்கின்றன.

“இறந்து விட்டேனா?...ஊங்”

“ஊ ஊ!...”

“சரி!...”

“ஏன்பாருங்கோ... எவ்வளவு சரியில்லை...”

கேட்ட குரலொன்றும் கேட்கவில்லை என்பதை அறியும் போது எனக்குக் குதுகலமாயிருக்கிறது. அல்லாவிட்டால் சிலர் வருந்துவர், சிலர் பேருவகை கொள்வர். இராப்போசனத்திற்குப் பின்கிடைக்கும் அருமையான நேரத்தை இடைப்பற்றிக்கதைத்தே வீணாக்குவர். இவை யெல்லாம் எனக்குத் துன்பத்தை தரும், ஒருவரும் என்னைக் காணவில்லை. அதனால் ஒருவருக்கும் பாதிப்பில்லை. நல்லது. நான் என்றுமே எவருக்கும் எத்தீங்கும் செய்ததில்லையே!

ஆனால் இதன் பின் எறும் பொன்று என்முதுகில் ஊர்ந்து சொறியூட்டுகிறது. என்னை அசைக்கமுடியாத படியால் அதனை அகற்ற முடியவில்லை.

சாதாரணமாக என்னை நான் ஒரு முறை புரட்டியிருந்தால் அது பின்வாங்கியிருக்கும். வேறொன்று எனது தொடைமீது ஊர்கிறது. அறிவற்ற சீவன்களே! நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள் தெரிகிறதா? .

நிலைமைகள் மோசமாகின்றன. ஈயொன்று எனது கன்னத்தில் வந்தமர்கிறது. சற்று நகர்ந்தும் பறந்தும் எனது மூக்குநுனியைச் சுவைக்கிறது. நான் பிரபலமானவன் இல்லையே ஐயா என்று எனக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன். “நீங்கள் கதைத்து மகிழ என்னிடம் தகவல் திரட்டத் தேவையில்லையே” என்றால் இதனை எடுத்துக் கூறமுடியவில்லை.

மூக்கு நுனியிலிருந்து இறங்கி எனது உதட்டைத் தனது ஈரநாகால் நக்கியபோது அது தனது காதலைப் பிரகடனப்படுத்துகிறதோ என நினைக்கிறேன். வேறு சில எனது புருவங்களை எட்டமிடுகின்றன, அவை வைக்கின்ற ஒவ்வொரு அடியும் எனது மயிர்க்கால்களைக் குத்திடச் செய்கின்றது. எல்லாம் மிஞ்சிக்கொண்டு போகிறது. மித மிஞ்சிக்கொண்டு போகிறது.

திடீரென்று காற்று வீசு. ஏதோவொன்று மேலிருந்து என்னை மூட அவையனைத்தும் பறந்து விடுகின்றன. பறக்கும் பொழுது “என்ன பரிதாபம்” என்று கூறிக் கொண்டு போவது கேட்கின்றது.

என்னை வெறுப்போடு விட்டுப்போகின்றன. பெருஞ்சப்தத்தோடு பலகை போன்றதொன்று நிலத்தில் விழுந்ததாலும், நிலத்தின் ஆட்டத்தாலும் என் சுய நினைவு வருகிறது. கோரைப்பாயின் அழுத்தத்தால் எனது நெற்றியில் ஏற்பட்ட கோடுகளை உணர்கிறேன். பாய் அகற்றப்படுகிறது. மீண்டும் சூரியவெப்பத்தை உணர்கிறேன்.

“இவன் இங்கே ஏன் இறந்தான்?” என்று யாரோ கேட்பது கேட்கிறது. என்னை நோக்கித் தாழ்ந்திருந்ததனால் தான் போலும் அக்குரல் மிகவும் சமீபமாகக் கேட்கிறது. ஒரு மனிதன் எங்கே இறக்கவேண்டும்? பூமியில் தான் விரும்பிய எந்த இடத்திலும் வாழ முடியாவிடினும் விரும்பிய எங்காவது இறக்கலாம் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அது அப்படி இல்லை என்பதை இப்பொழுது தான் உணர்கிறேன். அதோடு எல்லோரையும் திருப்திப்படுத்த இயலாது. என்ன பரிதாபம், இதனை எழுத என்னிடம் பேரொவோ வெறுந்தாளோ இல்லையே. எப்படியோ எழுதிவிட்டாலும் இதனை வெளியிட யாருள்ளார்? ஆகவே இதனை அப்படியே விட்டு விடுகிறேன்.

என்னைச் சமக்கச் சிலர் வருகிறார்கள். அவர்கள் யாரென்று தெரியவில்லை. உறைக்குள் வாளைப்போடும் சப்தத்திலிருந்து பொலிஸ்காரர்களும் இறக்கக்கூடாத இடத்திலிருந்த என்

னருகில் நிற்கிறார்கள் என்பதை என்னால் ஊகிக்க முடிகிறது. நான் பலமுறை புரட்டப்பட்டதையும் தூக்கி வைக்கப்பட்டதையும், மூடியால் மூடி ஆணிகள் அறையப்படுவதையும் உணர் முடிகிறது. வேடிக்கை என்ன வென்றால் இரண்டே இரண்டு ஆணிகளைத்தான் பயன்படுத்தினார்கள். இங்கெல்லாம் சவப்பெட்டிக்கு இரண்டு ஆணிகளைத்தான் பயன்படுத்தினார்கள். பெட்டிக்கு இரண்டு ஆணிகள் மட்டுமா பயன்படுத்துகிறார்கள்?

“நான் இனி ஆறுசுவர்களைத் தட்டுவேன்” என நினைக்கிறேன். நான் நன்றாக அறையப்பட்டு விட்டேன். இதுதான் முடிவு, இதுவே என் முடிவு.....

“இங்கு என்ன ஒரே புழுக்கமாக இருக்கிறதே” என நினைக்கிறேன். நான் உண்மையாகவே புதைக்கப்பட்டுவிட்டேனா என்று தெரியாத போதிலும் நான் முந்தியதைக் காட்டிலும் அமைதியாக இருக்கிறேன். எனது புறங்கை கோரைப்பாயில் பட்டபோது இந்த உடை பரவாயில்லையே எனத் தோன்றுகிறது. தர்ம சிந்தையோடு இதற்கான் செல்வை யார்தான் பொறுத்தார்கள் என்று தெரியாதது மனவருத்தத்தைத் தருகிறது. ஆனால் சவப்பெட்டிக்குள் - என்னைப் போட்டவர்களைச் சபிக்கிறேன். எனது முதுகுக்கு அடியில் மடங்கியமேற்சட்டை நேராகாத படியால் பெரிதும் அசௌகரியமாக இருக்கிறது. இவ்வளவு

கவனக்குறைவாக நடக்கிறீர்களே இறந்தவனுக்கு ஒருவித உணர்வும் இல்லையென்ற நினைக்கிறீர்கள்? ஊ... அப்பா!

எனது உடல் உயிரோடு இருந்ததைக் காட்டிலும், இப்போது பாரமாக இருக்கின்ற படியால், அதன் அழக்கத்தால் மடங்கிய சட்டைமேலும் அசௌகரியத்தையே தருகிறது. எனினும் என்னை நான் இதற்குப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இல்லையேல் வேதனை கூடிவிடும்.

இதற்கிடையே நான் அமைதியாகத் தியானம் செய்வது நல்லது.

“எப்படி இருக்கிறீர்கள் ஐயா? இறந்தா விட்டீர்கள்?”

மிகவும் பழக்கப்பட்ட குரல் போலத் தெரிகிறதே. கண்களைத் திறந்தபோது பொக்குச்சாய் புத்தகசாலைச் சேவகனைக் காண்கிறேன். இருபது ஆண்டுகளாக அவனைச் சந்திக்காத போதிலும் அவன் அதே தோற்றத்தோடு தான் இருக்கிறான். எனது சவப் பெட்டியின் ஆறுபக்கங்களையும் ஆராய்கிறேன். எல்லாமே கரடு முரடாக இருக்கிறது.

“பரவாயில்லை அதனால் ஒன்றுமில்லை” என்று கூறிக் கொண்டு கடும் நீலத்துணியால் மூடப்பட்ட புத்தகக் கட்டை அவிழ்க்கிறான். “இது குங்யாங் விமர்சனங்களின் மிங் பரம்பரைப் பதிப்பு. இது உங்களுக்குத்தான். இது சியாசிங் காலம் சும்மா வைத்திருங்கள். இது...” என்கிறான்.

“நீ” என்று அவன் கண்களையே பார்க்கிறேன். “உனக்கென்ன பைத்தியமா?” என்கிறேன், “எனது நிலைமை உனக்கு விளங்கவில்லையா? மிங் பரம்பரைப் பதிப்பால் எனக்கென்ன பயன்?” என்கிறேன்.

“அதனாலென்ன? பரவாயில்லை” என்கிறான்.

ஆத்திரத்தோடு கண்களை மூடுகின்றேன். சிறிது நேரம் ஒரு வித சந்தடியையும் காணேன். அவன் நிச்சயம் போயிருக்கவேண்டும். அதற்கிடையே வேறொரு ஏறும்பு கழுத்தடி விருந்து ஊர்ந்து வந்து எனது கண்ணடியைச் சூழ்கிறது.

மரணத்திற்குப் பிறகு ம் மனிதர் தம் கருத்தை மாற்றிக் கொள்வார்கள் என்று என்றுமே நினைக்கவில்லை. தீடீரென்று ஏதோ விசை உந்தி எனது மன அமைதியைக் குலைக்கிறது. என் கண்முன் எத்தனையோ கனவுகள் தோன்றுகின்றன. சில நண்பர்கள் என்னை வாழ்த்தினார்கள். சில எதிரிகள் எனது அழிவை விரும்பினார்கள். ஆனாலும் நான் வாழவும் இல்லை அழியவும் இல்லை, இருசாராருடைய எண்ணங்களையும் நிறைவேற்றாமலே சிவித்தேன். இப்பொழுது அமைதியாக இறந்து கிடக்கிறேன். எனது எதிரிகளுக்கும் இத்தகவல் தெரியாதே. எனக்கு எவ்வித செலவு மில்லாமல் அவர்களுக்கு ஓரளவாவது மகிழ்ச்சியைத் தந்திருக்கலாம்.

எனது மகிழ்ச்சியிஷ் அழ விரும்புகிறேன். இதுதான் எனது மரணத்திற்குப் பிறகு ஏற்படும் முதல் அழகை.

கண்ணீர் வரமாட்டேன் என்கிறது. எனது கண்முன் ஏதோ காட்சி தோன்றவே எழுந்து உட்காருகிறேன்.

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் ஊழ் பற்றிய கருத்து

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி

புகழ்மிக்க உரையாசிரியர் பரிமேலழகர் திருக்குறளில் ஊழ் என்ற அதிகாரத்துக்கு எழுதிய முன்னுரையில் “ஊழ், பால், முறை, உண்மை, தெய்வம், நியதி, விதி என்பன ஒருபொருட்களினி” எனக் குறிப்பிடுகிறார். வேறு வார்த்தைகளிற் சொன்னால் அவர் எடுத்துக் காட்டும் ஏழு சொற்களும் பரியாயப் பெயர்களாகும். ¹ இருந்தும்

இந்த ஏழு சொற்களில் சில தமிழ் மூலம் அல்லாதவை; எல்லாக் காலங்களிலும் வழக்கில் இருந்தவையும் அல்ல என்பது கவனிக்கத்தக்கது ² ஏதோ ஒரு காலத்தில் இவை ஏனைய பொருள்களோடு ‘ஊழ்’ அல்லது ‘விதி’ என்ற அர்த்தமுடையவையாக வழங்கப்பட்டன. சரித்திரீதியிற் சொன்னால் ஊழ், பால் இரண்டும் மிகப் பழைய தமிழ்க் கவிதைகளில் இடம்பெற்றிருந்தன. அதே சமயம் ஏனைய சொற்கள் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, சைவ, வைஷ்ணவ பக்திப் பாடல்கள், காப்பியங்கள் போன்ற ஓரளவு பிந்திய காலப் படைப்புகளிலே இடம்பெறத் தொடங்கின. கம்பனின் இராமாயணம் போன்ற காப்பியங்களின் காலத்தில் ஊழ் என்பதற்கு விதி என்ற வார்த்தையே பெரு வழக்காக இருந்தது.

புறநானூறு என்ற நூலில் பால் என்ற சொல் பால், பகுதி, பக்கம், இடம், பாகம், இயல்பு, நிலம், சாதி, விதி என்ற பொருள்களுடையதாக வருகின்றது. ³ சென்னைத் தமிழ் அகராதி இந்தப் பதத்திற்கு பகுதி (part, portion, share, fraction), பிரித்துக் கொடுக்கை (dividing, apportioning), பாதி (Moitey, Middle), பக்கம் (Side), வரிசை (line, row), திக்கு (point of the compass, quarter), இடம் (blace, region, location, situation), குணம் (quality, property, condition), இயல்பு (nature, state), உரிமை (right, title), ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால்

1981-ம் ஆண்டு மதுரை மாநகரில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில், மறைந்த பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்களால் ஆங்கிலத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரையைத் தமிழிற் தருபவர் —
மாதகல் வ. கந்தசாமி

(classification of nouns and verbs), தகுதி (fitness), ஊழ் (fate, destiny), பால் (milk) என்ற அர்த்தங்களை அட்டவணைப் படுத்தியுள்ளது. 4 இந்தச் சொல் அடிப்படையில் 'பகுதி', பாகம் அல்லது பங்கு என்ற பொருளையே குறிப்பது இதிலிருந்து தெளிவாகின்றது. இதர திராவிட மொழிகளிலும் இச்சொல் (பால்) இதே பொருளைக் குறிப்பதிலிருந்து இக்கூற்று மேலும் பலப்படுகின்றது. உதாரணமாக,

மலையாள	மொழியில்	பகுதி;
கோதா	„	பாகம், பிரிவு;
தோடா	„	பங்கு, பங்கீட்டின் உப-பிரிவு;
கன்னட	„	பிரிவு, பகுதி, பாகம், பங்கு;
கொடாகு	„	பிரிப்பது, பங்கிடுவது;
துளு	„	பங்கு, பாகம், பகுதி, பிரிவு;
தெலுங்கு	„	அதிஷ்டம், பிரிவு;
பாரசி	„	பாகம். 5 என்பனவாகும்.

இதே அர்த்தமுடைய இன்னொரு தமிழ்ச் சொல் பகு என்பதாகும். அதற்கு பிளவுபடுதல் (to be split, divided), பிரிவுபடுதல் (separate), பங்கிடுதல் (to distribute, apportion), வகைப்படுத்தல் (classify), கொடுத்தல் (give), வெட்டுதல் (cut into pieces) என்று அர்த்தமாகும். 6 பகுதி என்ற கருத்து சங்கப் பாடல்களில் அடிக் கடி வருகின்றது. புலவர்கள் பிரிப்பது பற்றி, அல்லது உணவு, கொள்ளை, வேட்டைப் பொருள்களையும் பிறவற்றையும் பங்கிடுவது பற்றி அடிக்கடி பேசுகின்றனர். உதாரணமாக அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் சுருமீன் கொள்ளையினை மீனவர்கள் பலர்க்கும் பகுத்து (பங்கிட்டு)க் கொடுக்கும் மணல் செறிந்த கடற்கரையை புலவர் வர்ணிக்கிறார். 7 இந்தப் பாடல் மீனவர் மத்தியில் மீன்கள் சமமாக பங்கிடப்படுவதை தெளிவாக்கி காட்டுகின்றது. 8 இங்கு பாவிக்கப்படும் சொல் பகிர்தல், பங்கிடல் என்ற என்ற பொருளுடைய பகுக்கும் என்பதாகும். இதேபோல இன்னொரு புலவர் சிறிய குடிகளையுடைய கடற்கரையில் அயிலை மீன்களை பகுத்துக் கொடுப்பது பற்றி குறிப்பிடுகிறார். 9 புலவர்கள் கொள்ளைப் பொருள்களின் சிறப்பாக ஆநிறைகளின் பங்கீடு பற்றியும் பாடுகின்றனர். ஆநிறை கோடலும் ஆநிறை மீட்டலும் பழம் தமிழ் வீரப்பாடல்களில் பொதுவான கருப்பொருளாக கையாளப்பட்டது. ஆநிறை கோடலின் பின் அப் பசுக்கள் பங்கிடப்படுவதும் அடிக்கடி குறிப்பிடப்படுவது பலரும் அறிந்ததே. 10 உதாரணமாக அகநானூறு 97ம் பாடலில், இரவிலை வெட்சி வீரர்கள் காட்டரண்களிலிருந்து ஆநிறைகளைக் கவர்ந்து பங்கிடுவது பற்றி கவிஞர் பேசுகிறார். நாம் அறிந்த மிகப் பழைய இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் “எதிரியிடமிருந்து தாங்கொண்ட நிறையை படைவீரர் மத்தியில் பகுத்துக் கோடலை கூறும் துறையை” பாதிடு என குறிப்பிடுகின்றது. 11 இச் செயல் பெருவழக்கிலிருந்த ஒன்றாகும்.

மத்தியகால உரையாசிரியர்கள் இப்பொருளை ஒரு குறுநில மன்னின் அல்லது அரசனின் உன்னதமான, பரேபகாரச் செயலாக நாடகமாக்கிக் காட்டியபோதிலும், ஆநிறைகளின் பங்கீட்டைச் சித்தரிக்கும் பாடல்களையும் சந்தர்ப்பங்களையும் ஒரு கால் கவனமாகப் படித்தால், இப் பங்கீட்டின் இயல்பான தன்மையை ஐயத்துக்கு இடமின்றி அறிந்து கொள்ளலாம். இது வெட்சி வீரர்களுக்கே உரிய இயல்பான விஷயம் எனத்தோன்றுகிறது. இது அவர்கள் வாழ்க்கை முறையின் ஒரு பகுதியாக விளங்கியது. வேட்டைகளையும் கொள்ளைகளையும் பிறவற்றையும் இவ்வாறு பகுத்துக்கொள்வது புராதன சமூகங்களில் செல்வங்களின் கூட்டுப்பங்கீட்டைப் பிரதிபலிக்கின்றது.

புராதன மரபுவழிச் சமுதாயங்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க பங்கீடு உணவாக இருக்கலாம். மிகவும் பழமையான பாடல்களில் இத்தகைய ஆதாரங்கள் அதற்கு முற்பட்ட கால நிகழ்ச்சிகளை சுட்டுவதாய் இருந்தபோதிலும், பழந் தமிழ்ப் பாடல்களில் இப் பங்கீட்டு முறை காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக புறம் 46ம் செய்யுளில் “தமது பகுத்து உண்ணும்” இளவரசர் இருவரின் முன்னோரைப் பற்றி ஒரு புலவர் பாடுகிறார். “உண்டி பகுத்துண்ணும் உன்னத மரபு” பற்றி இங்கு அவர் குறிப்பிடுவது ஒரு கடந்தகால நிகழ்ச்சியே ஆகும். 12 இன்னொரு பாடலில் ஒரு குறுநில மன்னன் தனது உணவைப் பகுத்துண்பதற்காக பாராட்டப் படுகிறார். 13 இங்கும் பகுக்கும், பங்கிடுதல் என்ற சொல் உபயோகிக்கப் படுகின்றது. இதே கருத்து பிற்காலப் படைப்புகள் சிலவற்றில் “கூட்டுண்”, கூடி உண்பது என்ற பதத்தால் விளக்கப்படுகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் “பழங்குடி” என குறிப்பிடப்படும் வேடர்கள் தமது பொது உணவை “நடுஊர் மன்றத்து” கூடியுண்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. வேட்டையும் கொள்ளையும் எப்படியோ, அப்படியே உணவும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. கூட்டுண் என்பது கூடி உண்பதாகும். இது உலகம் முழுவதிலும் புராதன சமூகங்களில் காணப்பட்ட வழக்கமான கூட்டுப் பங்கீட்டின் இன்னொரு பிரதிபலிப்பாகும். ஜோர்ஜ் தோம்ஸன் இவ் விஷயத்தை ஏராளமான இனவியல் உதாரணங்களுடன் விபரித்துள்ளார். இன்னும் “கூட்டு உழைப்பின் பயனை, பொதுசொத்தை மரபுவழிக் கூட்டுறவின் உறுப்பினர் மத்தியில் பங்கீடுசெய்யும் புராதன மரபுவழிச் சமூகத்தில் இப் பகிர்ந்தளிக்கும் முறை தொடங்கியது” என்றும், நம்பகமான முறையில் காட்டியுள்ளார். உணவை சமமாகப் பகிர்ந்தளிக்கும் அல்லது பங்கீடு செய்யும் கருத்து குறளில் லட்சியமாக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அங்கு ஒருவரின் உணவை ஏனையோருடன் பகுத்துண்பதற்கு பாத்தூண் என்ற தொடர் உபயோகிக்கப் படுகின்றது.

சைன மதக் கருத்துக்களைப் போதிக்கின்ற படைப்பும் (இது கேள்விக்குரிய ஒன்று—பதிப்பாசிரியர்), சங்க காலத்துக்குப் பிற்பட்டதுமான குறள் பின்வருமாறு கூறுகின்றது:-

பழியஞ்சிப் பார்த்துண் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழிஎஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல். (44)

பாத்து, பகுத்து என்ற சொல் பகு என்ற வினை அடியாகப் பிறந்தது. அது வழக்கில் பல பொருட்களைக் குறிக்கும் ஒன்றாகி விட்டது. அது பிரித்தல், பங்கிடல், பங்கு, பாதி, ஓரூரின் மொத்த உற்பத்தியிலிருந்து வரையறுத்த தானியக் கொடுப்பனவு என்றெல்லாம் அர்த்தமுடையது. 14 இது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சரியாக ஆராய்ந்தால் இது புராதன சமுதாயத்தில் நிலமானிய முறையின் பல அம்சங்களை தெளிவுபடுத்தும். புராதன காலங்களில் நிலத்தில் தனியுடமை நிலவவில்லை என்பதை யாவரும் அறிவர். மிகப் பிற்பட்ட காலத்தில் கூட நிலம் உடமைக்காக அல்ல, உபயோகத்துக்காகவே பங்கிடப்பட்டது.

ஜோர்ஜ் தோம்ஸன் புராதன கிரேக்க பங்கீட்டுச் சட்டம் பற்றிய தமது ஆய்வில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:-

“...எனவே, உணவு, கொள்ளை, நிலம் ஆகியவற்றில் அம்முறை பிரயோகிக்கப்படும்போது, மரபுவழிச் சமுதாயத்தின் பரிணாமத்தில் அடுத்தடுத்த மூன்று கட்டங்களிலும் செல்வத்தின் கூட்டுப் பங்கீட்டை மொய்ரா (Moira) கருத்து பிரதிபலிப்பதாக முடிவு செய்து கொள்ளலாம். இவற்றின் மிகப் பழைமையானது வேட்டையாடுங் காலத்தில் நிலவிய உணவுப் பங்கீடாகும். அடுத்தது யுத்தத்தில் கொள்ளையிடப்பட்ட உயிருள்ள, உயிரற்ற அசையும் பொருள்களின் பங்கீடாகும். இது வேட்டைக்காலத்தின் ஒரு வளர்ச்சியாகும். கடைசியாக, விவசாயத்துக்காக நிலத்தைப் பங்கிடுவதாகும்.”

“சமத்துவத்தை உத்தரவாதம் செய்ய உண்மையில் அதிஷ்டம் பார்க்கும் முறை பயன்படுத்தப்பட்டது. பொருள்கள் சாத்தியமான அளவு சமமாகப் பங்கிடப்பட்டது. பின்னர் எஞ்சிய பாகங்கள், மனித கட்டுப்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்டிருந்த காரணத்தால், பாரபட்சமற்ற ஒரு முறையில் பகிரப்பட்டது. அதே காரணத்துக்காக ஒவ்வொரு மனிதனின் பங்கும் மந்திரத்தால், மொய்ராய்க்கு விடுக்கும் வேண்டுகோளால், அல்லது அதிஷ்ட தேவதைகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்டதாக கருதப்பட்டது. தனிச் சொத்துடமையின் வளர்ச்சியோடு, அதிஷ்டம்

பார்க்கும் முறை மென்மேலும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. அதற்கேற்ப ஜனரஞ்சகமான மொய்ராய் கருத்தும் திருத்தியமைக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு மனிதனையும் பொறுத்தவரையில் வாழ்வில் அவனது அதிஷ்டம் தெய்வங்களால் நிர்ணயிக்கப்படுவதாக மாற்றமடைந்தது.”

“செல்வத்தின் பங்குகள் தவிர, மொய்ரா முறை பணிகளை பகிர்ந்தளிப்பதற்கும் பாவிக்கப்பட்டது. இங்கு நிஜ உலகிலிருந்து மறைந்துபோய், ஒலிம்பஸின் கற்பனா உலகில் பிரதிபலித்த ஒரு சமுதாய ஒழுங்கின் அடையாளங்களை நாம் மீண்டும் பார்க்கிறோம்.” 15

இங்கு கவனிக்கத்தக்க தென்னவென்றால், பகு, பால் என்பவை சொல்லிலக்கணரீதியில் தொடர்புடையவையாகவும், ஒன்றுக்கு ஒன்று பாவிக்கக்கூடியவையாகவும் இருக்கும் அதேவேளையில், பகு என்பது வினையாக இருந்து பகிர்ந்தளிப்பதற்கும், பங்கிடுகின்ற செயலை அடிக்கடி குறிக்கின்றது? பால் என்பது பெயராக இருந்து பாகம், பாதி, பங்கு முதலியவற்றைக் குறிக்கின்றது. பழைய இலக்கணப் படைப்புகளில் இதன் பலதரப்பட்ட உபயோகமானது பகிர்ந்தளித்தல், பங்கிடுதல் என்ற கருத்தும், அதன் மூலம் சமத்துவ சிந்தனையும் மேலோங்கியிருந்ததை காட்டுகின்றது.

உணவு, கொள்ளை, வேட்டை, நிலம் முதலியவை போன்ற பொருளாதாய விஷயங்களில் பாகத்தை அல்லது அதிஷ்டத்தை அடிப்படையில் குறிக்கும் பால் என்ற பதம் வரையறுக்கப்பட்டதாகவும், தீர்க்கமானதாகவும் விளக்கம் பெற்றிருப்பது அக்கறையுடன் கவனிக்கத் தக்கது. தோம்ஸன் கூறுவது போல, “ஒவ்வொரு மனிதனின் பங்கும் மந்திரத்தால், மொய்ராய்க்கு விடுக்கும் வேண்டுகோளால், அதிஷ்டதேவதைகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்டதாக கருதப்பட்டது.” ஒவ்வொரு பொருளும் சமமாகப் பங்கிடப்பட்ட புராதன சமூகத்தில் ஒவ்வொரு மனிதனின் அதிஷ்டமும், அல்லது பங்கும் புனிதமானதாய் இருந்தது. பிரிப்பதும் பங்கிடுவதும் இயல்பானதாய் இருந்தது. பால் என்ற பதத்துடன் வரை என்ற வினையைக் கூட்டி தீர்க்கமான அர்த்தத்தைப் பெறும் வளர்ச்சிப்போக்கை நாம் காண்கிறோம். வரை என்ற வினை எழுதுதல், கீறுதல், உள்வரைதல் என்ற அர்த்தங்களுடன், நிர்ணயித்தல், நியமித்தல், அளவுபடுத்தல் என்ற பொருள்களையும் உடையது. 16 வரை பெயர்ச் சொல் என்ற வகையில் எல்லை (limit, boundary), அளவு (measure, extent) என்று அர்த்தமுடையது. நிர்ணயித்தல் அல்லது அளவுபடுத்தல் என்ற அர்த்தத்தில் இந்தச் சொல்(வரை) பால் என்பதோடு சேர்த்து அளவு படுத்தப்பட்ட அல்லது நிர்ணயிக்கப்பட்ட அல்லது தீர்மானிக்கப்பட்ட ஒரு பொருளின் பகுதியைக் குறிக்க உபயோகிக்கப்

பட்டுள்ளது. வரை என்ற வார்த்தை வினையாகவும் பெயராகவும் இலக்கிய, இலக்கணப் படைப்புகளில் செழுமையான, பலதரப்பட்ட உபயோகங்களைப் பெற்றுள்ளது. உதாரணமாக சிலப்பதிகாரத்தில், 17 வரைபொருள் என்ற சொற்றொடர் நியாயமான வழிகளில் செல்வம் சேகரிப்பது அல்லது சம்பாதிப்பது என்ற பொருளில் வருகின்றது. குறளில் (150) அறன்வரையான் என்ற தொடர் தனது செல்வத்தைக் கொண்டு அறம் செய்யாதவன் என்ற பொருளைக் கொண்டுள்ளது. மிகப் பழைய படைப்புகளில் ஒன்றான மலைபடுகடாம் என்ற பாட்டில் வரைந்த நாள் என்ற தொடர் (ஒருவருக்கு) “எல்லை யிட்டுவிட்ட நாள்” என்ற அர்த்தமுடையதாயுள்ளது. வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால் ஒருவர் வாழ விதிக்கப்பட்ட கால எல்லையை இது குறிக்கின்றது. இந்த இடங்களில் வரை என்ற வார்த்தையின் சொற்பொருளியல் விரிவாக்கங்களை நாம் காண்கிறோம். சுருக்கமாகவும் வரையறுத்தும் கூறவேண்டிய தமது தேவைக்கு ஏற்ப இலக்கணசிரியர்கள் பால், வரை என்ற இரு சொற்களையும் இரண்டின் அர்த்தங்களையும் பரஸ்பரம் இணைக்கும் வகையில் பாவித்துள்ளனர். தொல்காப்பியத்தில் பகுதி அல்லது பாகம் என்ற பொருளுடைய பால் வரை கிளவி என்ற சொற்றொடரை நாம் பார்க்கிறோம். சாதாரணமாக “ஒருபாகத்தை வரையறுத்துக்கூறுவது” அதன் அர்த்தமாகும். ஆசிரியர் இலக்கங்கள், அளவுகளின் பகுதியைக் குறிக்க இத்தொடரை பயன்படுத்துகிறார். இவ்வாறு பகுதி என்ற பொருளுடைய பால் என்ற பதத்துடன் வரை என்ற வார்த்தையை சேர்க்கும்போது, அது ஒரு தொகையை அல்லது பகுதியின் இயல்பை நிர்ணயிக்க அல்லது வரையறுக்க உபயோகப்படுவதை நாம் காண்கிறோம். ஊழ் பற்றிய கருத்தை பூரணமாக புரிந்துகொள்வதற்கு இது முக்கியமானதாகும். பால்வரை கிளவி என்ற சொற்றொடர் பொருளாயத உலகுடன் மிகுதியும் தொடர்புடையது. அது இப்பெளதீக உலகிலிருந்து மானசீக உலகுக்கு எடுக்கப்பட்டுவிட்டது. அறிகையும் அறிவும் பற்றிய சமூகவியல், ஒவ்வொரு சொல்லின் பொருளாயத அர்த்தமும் உண்மையில் மானசீக அர்த்தத்திலும் பார்க்க முந்தியது என்பதை மீண்டும் மீண்டும் நிரூபித்துள்ளது. இதற்கு ஒருவர் ஆராய்ச்சி நடத்தத் தேவையில்லை. மொய்றாய் பற்றி விளக்கும்போது தோம்ஸன் கூறியதாவது:

‘மொய்றாயின் பணிகள் பிறப்போடு கட்டுப்பட்டதல்ல. அவை மறுபிறப்பு, திருமணம், இறப்பு ஆகியவற்றுடனும் சம்பந்தப்பட்டது. பழைய புனைகதையில் சேயஸ், ஹெரா இருவரின் திருமண அமளியில் பணி செய்ததும் இதே மொய்றாய்தான். 20

பழைய தமிழ்ப் பாடல்கள் பலவற்றில் பாலின் செயற்பாடு காதல், திருமணம், நல்வாழ்வு, மரணம் ஆகியவற்றுடன் சம்பந்தமுடையது. இதற்கு சில உதாரணங்களைக் காட்டலாம். பாரம் பரிய அகப்பாடலில் ஒரு துறை “தலைவியின் களவொழுக்கத்தை தாய்தந்தையருக்குப் படிப்படியாகத் தெரிவிக்கும்” அறத்தொடு நின்றல் ஆகும். இது தொல்காப்பியத்திலும் வருகின்றது. இதன் கீழ் வரும் உப-துறை “தற்செயலாக நிகழும்” தலைப்பாடு அதாவது காதலர்கள் தற்செயலாகச் சந்திக்கும் கட்டமாகும். 21 இது ஒரு தற்செயலான நிகழ்ச்சி போலத் தோன்றினாலும், ஊழ் அவர் ஊனை கூட்டிவைத்தது என்றே சொல்லப்பட்டது. இவ்வாறு குறுந்தொகைப் பாடல் (366) ஒன்று ஊழால் விதிக்கப்பட்ட கூட்டம், பால் வரைந்தமைத்தல் பற்றி கூறுகின்றது. இங்கு நிர்ணயித்தல், விதித்தல் முதலிய பொருள்களில் வரை என்ற வார்த்தை வருவதை நாம் மீண்டும் பார்க்கின்றோம். இன்னொரு பாடலில் விதி நன்மையானது என பாராட்டப்படுகின்றது. ஏனென்றால் அது தலைவனையும் தலைவியையும் ஒன்றாக சேர்த்து விட்டது. இங்கு அர்த்தம் மிகத் தெளிவானது:- கூட்டம் என்பது தவிர்க்க முடியாத சக்தியால் அல்லது விதியால் சாத்தியமாயிற்று. இத்தகைய கருத்துக்கள் இதர பாடல்களிலும் காணப்படுகின்றன. 22 விதியானது அதன் நல்வ விளைவுகளுக்காக பாராட்டப்படுவது போல், சில சமயங்களில் இழிவாகவும் தூற்றப்படுகிறது:- அறனில் பால், தீயவழி என்பது ஐங்குறுநூற்றில் காணப்படும் ஒரு சொற்றொடராகும். 23 ஒத்த தலைவனையும் தலைவியையும் விதி கூட்டி வைக்கிறது என்ற நம்பிக்கை தொல்காப்பியரால் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. 24 அவர்கள் விதியின் ஆணையால், பாலது ஆணையால் ஒன்று படுகின்றனர். என்று அவர் கூறுகிறார். இதேபோல வீரத்தைக் கருப் பொருளாகக் கொண்ட புறப்பொருள் வெண்பா மாலை 25 என்ற இலக்கண நூலும் “தலைவியை மணந்த தலைவன் மனமகிழ்ந்து தம்மை ஒருங்கு கூட்டிய நல்வினையை புகழ்ந்து கூறும் புறத்துறையை” பால் முல்லை 26 என்று குறிப்பிடுகின்றது. இந்தத் துறையை விளக்கும் சூத்திரமும், அதில் மேற்கோள் காட்டப்பட்ட விளக்கச் செய்யுளும் இத்தகைய கூட்டத்துக்கு எகடவுபொறுப்பு என்பது போல பாலைக் காட்டுகின்றன.

காமக் கூட்டச் சந்தர்ப்பங்களை சித்தரிக்கும் இறையனார் அகப்பொருள் உரையிலும் இக்கருத்து விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. 27 ஏறக்குறைய ஏழாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு பிற்காலப்படைப்பான இவ்வுரை தகைமை, தகுதிப்பாடு என்ற அர்த்தத்தில் பான்மை என்ற பதத்தை உபயோகிக்கின்றது. இச்சொல் பால் என்பதுடன் மை என்ற விசுவயைச் சேர்த்து (பால் + மை) உருவாக்கப்பட்டது. அது ஒர் உயரிய குணம்சத்தை அல்லது தன்மையை விளக்குகின்றது.

பான்மை என்பது இயல்பு, சமத்துவம், பண்பு, தன்மை, பிரிவு, பாகம், வகுப்பு, பொருத்தம், தகுதிப்பாடு, ஒழுங்கு, நல்வினைப் பயன் என்ற அர்த்தங்களை யுடையது. 28 காதலர்களை ஒன்று கூட்டும் காமத்தின் இயல்பை நுண்ணிதாக விளக்கும்போது களவியல் உரையாசிரியர் கூறுவதாவது, “இந்தக் காதல் வினையின் நியதியாசு அவர்களை மெய்யுறு புணர்ச்சியில் இணைக்கின்றது.” இங்கு பான்மை என்பது இயல்பான, தவிர்க்க முடியாத நியதி ஆகும். 29 பால் என்ற வார்த்தையின் அர்த்தத்தின் படிப்படியான விரிவாக்கத்தை நாம் இங்கு காண்கிறோம். சங்க—பிற்காலப் படைப்பான குறளிலும் பொருத்தமான, தகுதியான என்ற பொருள்களையுடைய, பால் என்ற பதத்தின் அடியாகப் பிறந்த பாலகி, பால, பாற்று என்ற மூன்று சொற்களைப் பார்க்கிறோம். 30 இச்சொற்களின் பொருளில் ஆணையின் உறுதிப்பாடு பொதிந்துள்ளது.

அடுத்து வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பாலின் தொழிற் பாட்டை விளக்கும் ஒருசில உதாரணங்களை நோக்குவோம். காதலும் மணமும் போல, தூய நட்புக்கூட விதியுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளது. உதார குணமுள்ள குறுநிலமன்னன் பாரியின் அவலச் சாவுக்காக இரங்கும் ஒருபாடலில், “இப்பிறப்பில் பாரியின் நட்பைப் பெற்றிருந்தது போல, மறுபிறப்பிலும் அவனோடு கூடி வாழ்தலை உயர்ந்த விதி கூட்டுவதாக” என்ற விருப்பத்தை கபிலர் வெளியிடுகிறார். விதியை விளக்க “உயர்ந்த,” அதாவது உன்னதமான என்ற அடைமொழியை புலவர் உபயோகிக்கின்றார். 31 ஒருவரின் வாணாளுடன் தொடர்புபடுத்தி உபயோகிக்கப்படும் பாலுக்கு ஓர் உதாரணத்தைக் காட்டுவோம். மதுரைக் காஞ்சியிலும் மலைபடு கடாத்திலும் வரைந்த நாள், “எல்லையிட்டுவிட்ட நாள்” என்பது ஒருவருக்கு விதிக்கப்பட்ட வாணாளைக் குறிக்கின்றது. நாம் வரை என்ற வினை அடி பால் என்பதுடன் எவ்வாறு உபயோகிக்கப்பட்டது என்பதை முன்னர் பார்த்தோம். வரைந்த நாள் என்பதன் விளக்கவுரையில் பிரபல உரையாசிரியரான நச்சினர்க்கினியர் (காலம் கி. பி. 14ம் நூற்றாண்டு) “தெய்வம் இத்துனை காலமருவென எல்லையிட்டு விட்ட நாள்” என தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். 32 அவர் பால்வரை தெய்வம் பற்றியும் அங்கு குறிப்பிடுகின்றார்.

பால் என்பது காதல், மணம், நட்பு, இறப்பு—இவற்றுடன் தொடர்புற்று வந்த சில உதாரணங்களை இதுவரை விளக்கினோம். இனி தாயமும் நிலமும் தொடர்பாக அதன் உபயோகத்தைக் காட்டுவதே பாக்கி. சோழன் நலன்கிள்ளியின் பாடல் ஒன்றில் “விதி தரப்பட்டுப் தம்பால்வந்த பழைய வெற்றியால் உண்டாகிய அரசரிமை” (பால்தர வந்த பழ விறல் தாயம்) பற்றிய குறிப்பு

காணப்படுகின்றது. 33 கல்வெட்டுகளில் இச் சொல் உபயோகிக்கப்படும் கவர்ச்சியான உதாரணம் ஒன்றும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. பாண்டியன் நெடுஞ்சடையனின் (காலம் கி. பி. 770.) வேள்விக்குடிப் பட்டயங்கள், முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்ற முன்னைய பாண்டியன் ஒருவனால் பிராமணர் குடும்பம் ஒன்றுக்கு வேள்விக் குடிக் கிராமம் வழங்கப்பட்டதை குறிப்பிடுகின்றன. 34 களப்பிரர் ஆட்சியின் போது இந்த நன்கொடை நீக்கப்பட்டது; ஆனால் அது நெடுஞ்சடையனால் ஆரம்பப் பட்டயக்காரரின் சந்ததியினருக்கே மீளளிக்கப்பட்டது. 35 ஆரம்ப வாரிசுதாரரின் பரம்பரையினர் கூற்றின் பிரகாரம் “வேள்விக் குடிக்கிராமம் தகுதியையோ, வரிசையையோ நோக்கத்தவறாத உன்முன்னோர்களால் வழங்கப்பட்டது.” கல்வெட்டில் உபயோகிக்கப்பட்ட சொற்றொடர் விதியின் நியதி என அர்த்தமுடைய “பால் முறை” என்பதாகும். நாம் அதை “இயற்கை நியதி” அல்லது “இயற்கை அமைவு” என மொழிபெயர்க்க வேண்டும். இத் தொடர் பட்டயங்களில் இரண்டு தடவை வருகின்றது. 36

ஆரம்பத்தில் பால் என்ற சொல் பாகம், பங்கு, நிலம், அதிஷ்டம், பகுதி என அர்த்த முடையதாயிருந்து, பின்னர் இத்தகைய பங்கீட்டை உத்தரவாதம் செய்யும் உயர்ந்த சக்தியாக அல்லது தெய்வமாக மாறியது. இதுவரை எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. தெய்வம் என்ற பொருளில் பால் என்பது வழக்கில் வந்தது பிற்கால நூல்களில், சிறப்பாக இலக்கணப்படைப்புகளில் என்பது தெளிவு. இதற்கான அதிகாரபூர்வமான ஆதாரம் மக்கள், தெய்வம், பூதம் உட்பட மக்கட்தொகுதியை உணர்த்தும் பெயர்கள் பலவற்றை அட்டவணைப்படுத்திக் காட்டும் தொல்காப்பிய சூத்திரத்தில் காணப்படுகின்றது. அது காலம், உலகம், உயிர், உடம்பு, பங்கை நிர்ணயிக்கும் தெய்வம் (விதி), நல்வினை தீவினைக்கு காரணமான கடவுள், ஞாயிறு, திங்கள், நாமகள் முதலியவற்றை வரிசைப்படுத்துகின்றது. 37 இங்கு தரப்பட்ட விளக்கம் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பால் வரை தெய்வம் என்றால் சாதாரணமாக “பாகத்தை விதிக்கும் தெய்வம்” என்று அர்த்தமாகும். இக்கருத்தின் பரிணாமம் இங்கு பூரண மடைகின்றது. பகுதி, பங்கு, அதிஷ்டம் முதலிய ஆரம்பகால அர்த்தத்திலிருந்து பால் என்பது ஒருவரின் பங்கை நிர்ணயிக்கும் தெய்வம் என்ற அர்த்தத்தை பெறுமளவுக்கு ஒரு சொற்பொருட் பரிணாமத்தை அடைந்துள்ளது. வகுப்பவன் என்ற கருத்து, அதாவது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் உரிய பங்கை நிர்ணயிக்கும் ஆவி அல்லது தெய்வம் என்பது குறள் பாடல் ஒன்றில் தெளிவாகக் காட்டப்படுகின்றது.

வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி
தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது.

“கோடிக்கணக்கான செல்வத்தை ஒருவன் தேடினாலும் கூட

தெய்வம் வகுத்த வகையால் அன்றி அதை நுகர முடியாது”
வகுத்தான் என்ற வார்த்தை முற்று வினை வடிவிலுள்ள ஒரு வினைப்
பெயராகும். அது கூறுபடுத்தல் (to separate, divide), பகிர்ந்து
கொடுத்தல் (apportion, distribute), இனம்பற்றிப் பிரித்தல் (allot),
நியமித்தல் (assign) முதலிய அர்த்தங்களுடைய வகு என்ற வினை
யடியாகப் பிறந்ததாகும். சாதாரணமாக பகுப்பவன் என்பது அச்
சொல்லின் பொருளாகும். உரையாசிரியர்கள் அப் பதத்தை ஊழ்,
தெய்வம் என்ற பரியாயப் பெயர்களால் விளக்குகின்றனர். 39

இவ்வாறு ஓர் இயல்பான சமுதாய நடைமுறையிலிருந்து பால்
என்பது ஒரு தெய்வப் பங்கீடாக மாறியுள்ளதை நாம் காண்கி
றோம். “விதிக்கும் தெய்வம்” என்ற கருத்துடன் படிப்படியாக
இதர கருத்துகளும் வளர்ச்சியடைந்தன. உரையாசிரியர்கள் இதை
நன்கு தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர். பால்வரை தெய்வம் பற்றிய
விளக்கவுரையில் நச்சினூர்க்கினியர் “இன்ப துன்பத்திற்கு காரண
மாகிய இரு வினையையும் வகுப்பதால் ‘பால்வரை தெய்வம்’ என்
றார் ஆசிரியர்” என்று கூறுகின்றார். 40 விதிக்கும் தெய்வம் என்று
சொன்ன காலத்திலிருந்து அறிவியல், தார்மீக, சூழ்நிலை மாறிவிட்
டது என்பது இங்கு சுட்டிக் காட்டப்படவேண்டும். பேராசிரியர்
என். சுப்பிரமணியம் கூறுவதாவது:-

“சங்ககாலப் பண்பாட்டுக்கும் நாகரிகத்துக்கும், ஏகாதிபத்
திய பல்லவர் காலம், பிந்திய காலம், இவற்றின் பண்பாட்டுக்
கும் நாகரிகத்துக்கும் இடையில் பெரும் வேறுபாடு இருப்பதை
அக்கறையுள்ள தமிழ் வரலாற்று மாணவர்கள் அறிந்து கொள்
வர். நிகழ்கின்ற தவிர்க்க முடியாது ஏற்படுகின்ற சாதாரண மாற்
றங்களில் மட்டுமல்ல, மக்கள் வாழ்க்கை முறையின் குணம்சத்
திலும் கூட இந்த வேறுபாட்டைக் காணமுடியும். சங்க காலத்தின்
மதசார்பற்ற, வர்த்தக சம்பந்தமான லௌகீகத் தமிழானது பக்
கிக்கும் மறுமை-உலகுக்கும் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஒன்றாக மாற்றப்
பட்டுவிட்டது. சங்கத் தமிழின் உறுதியான அனுகூலவாதமும்
அவனது வீரத் துடிப்புகளும் மெய்யியல் ரீதியில் நியாயப்படுத்தப்
பட்ட பிரதிகூலவாதத்துக்கு இடம்கொடுத்து மங்கி மறைந்துவிட்
டது.” 41

அனுகூலவாதத்திலிருந்து பிரதிகூலவாதத்துக்கு மாறியது என்
றால், ஏன், எப்பொழுது இந்த மாற்றம் என்று ஒருவர் கேட்க
லாம். உண்மையான காரணங்களை இரண்டு காலகட்டங்களிலும்

இவர்களும் மனிதர்கள்தான்...

இந்தியப் பெரு நகரங்களில் ஒன்றானதும், மேற்கு வங்
களாத்தின் தலைநகருமான கல்கத்தாவின் நடைபாதைகளில்
வாழ்க்கை நடத்துவோரின் எண்ணிக்கை 11 லட்சம் ஆகும்.
அப்படியாயின் ஏனைய நகரங்களின் நடைபாதைகளில் வாழும்
மக்களின் எண்ணிக்கைதான் எத்தனை? இவர்களும் மனிதர்கள்
தான் என்ற உண்மை ‘மகான்களும், மகாத்மாக்களும்’ தோன்
றிய நாட்டின் ஆளுவோருக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது.

நிலவிய பொருளாதார, சமூக நிலைமைகளில் தான் கண்டுபிடிக்க
வேண்டும். புராதன மரபுவழிச் சமுதாயத்தில் பால் சமூகரீதியில்
ஒன்றிணைந்த கூட்டின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரதும் சம பங்கை
அல்லது பாகத்தைக் குறித்தது. பங்கீடு சமமாகவும் இயல்பாகவும்
இருந்ததால் அங்கு “உறுதியான அனுகூலவாதம்” நிலவியது.
ஆனால் தனியுடமை முறை தோன்றி அரசு உதயமானதும், அசமத்
துவமும், கண வாழ்வில் சீர்குலைவும் ஏற்பட்டன. “பங்கீடு என்
பது ஆரம்பத்தில் கூட்டுறவின் எல்லா உறுப்பினர்களதும் விஷய
மாக இருந்தது” 42. தனிச்சொத்தின் பலம் ஆதிக்கம் செலுத்திய
அரசில் பகுந்தளிக்கும் கருத்தே பின்னணிக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்
டது. மேலோங்கியிருந்த அசமத்துவங்களும் வேறுபாடுகளும் தெளிவு
படுத்தப்பட வேண்டியிருந்தன. பால் என்பது உணவு, கொள்னை,
வேட்டை முதலியவற்றின் பங்கீட்டை மட்டுமல்ல, துர்அதிஷ்டம்,
தீங்கு, துன்பம், மரணம் ஆகியவற்றையும் குறித்தது. இத்தகைய
நிலைமையில் இயல்பாகவே பிரதிகூலவாதம் தலைதூக்குகின்றது.
இந்து சமயத்தில் விதி, சைன மதத்தில் ஊழ், ஆஜீவகத்தில் நியதி—
எல்லாம் தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண ஒழுக்க நூல்களில் பிரவாகித்
திருந்த கர்மம் என்ற அடிப்படைக் கருத்துடன் நெருங்கிய தொடர்
யுடையனவாயிருந்தன. 43 அவை “மெய்யியல் ரீதியில் நியாயப்
படுத்தப்பட்ட பிரதிகூலவாதம்” பற்றிப் பேசுகின்றன. துன்பதுய
ரம்கூட பாலால் விதிக்கப்பட்டதாயிற்று.

கிரேக்க சான்றுகள் பற்றி கூறியபோது பொறெக்கி சரியாக
குறிப்பிட்டதுபோல, 44 “பாகமாக கருதப்பட்ட விதி, ஒருவருக்கு
விழுகின்ற அதிஷ்டம், அல்லது ஏதும் மேலான சக்தியால் அவனுக்கு
நிர்ணயிக்கப்பட்ட பங்கு” பால்வரை தெய்வம் என்ற தொடரால்

குறிப்பிடப்பட்டது. நிஜம் உருவகமாக மாறியது. குறள் இம்மா பெரும் மாற்றத்தை விளக்குகின்றது. பால் என்பது அதில் இடம் பெற்றாலும் ஊழ், அறம் என்பவையே கேந்திர சொற்களாக உள்ளன. “மெய்யியல்ரீதியில் நியாயப்படுத்தப்பட்ட பிரதிகூலவாதத்துக்கு” குறளில் காணும் உருவகத்திலும் பார்க்க சிறந்த உதாரணத்தை காணமுடியாது. அறன் வலியுறுத்தல் என்ற அதிகாரத்தில் மீள்வரும் பாடல் காணப்படுகின்றது.

அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிலிகை
பொறுத்தானே ஓர்ந்தான் இடை. 45

“தர்மத்தின் பயன் இது என்று தேடுவான் ஏன்? பல்லக்கில் இருப்பவனையும், அதை சுமப்பவனையும் பார்த்தாலே போதும்”

இந்த உரை மிகத் தெளிவாகவுள்ளது:-

“ஒருசிலர் பல்லக்கில் ஊர்ந்து செல்லும் பாக்கியம் படைத்த தவர்கள். வேறுசிலர் அப்பல்லக்கை சுமந்து செல்லும் துர்ப்பாக்கி சியம் படைத்தவர்கள். அறச் செயலின் விளைவு எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை இது தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. இந்த இரண்டு நபர் ஈனம் அனுபவிப்பது கடந்த பிறவியில் அவர்கள் செய்த வினையின் விளைவு அன்றி வேறல்ல. ஒருவன் தான் செய்த நல்வினையினால் பல்லக்கில் ஊர்ந்து செல்லும் இன்பத்தை பெறுகிறான். மற்றவன் அப்படிச் செய்யாததால் பல்லக்கை சுமந்து செல்லும் துன்பத்தை அடைகிறான். 46

அசமத்துவம் நிலவும் கருத்து குறள் பூராவும் வியாயித்திருக்கின்றது. அப்படியே அது ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டுள்ளதும் கூட இது கத்துவரீதியில் ஆதாரம் வேண்டாத அளவுக்கு தெளிவாயுள்ளது.

இலர்பலர் ஆகிய காரணம் நோற்பார்
சிலர் பலர் நோலாதவர். 47,

“உலகில் இல்லாதவர்கள் பலர். இதற்கான காரணம் தெளிவானது. தவம்செய்கின்றவர்கள் சிலர். பலர் தவம் செய்யாதவர்கள்.”

இந்த இடத்தில்தான் தமிழ் இலக்கியம் “விதியும், அதேபோல” பாகம், பங்கு, ஒருவனுக்கு கிடைத்த அல்லது தெய்வத்தால் அவனுக்கு விதிக்கப்பட்ட அதிஷ்டம், அவரை வினைகளின் விளைவுகள், ஆகியவையும் பற்றி பேசத் தொடங்கியது. கழக சமத்துவத்தை குறிக்கும் பால் என்பதும், பழைய சமுதாயத்தால் அது அங்கீகரிக்கப்பட்டதும், அசமத்துவத்துக்கான நியாயப்படுத்தலாகவும் தனிநபர் விமோசனத்துக்கான சுட்டியாகவும் காலப்போக்கில் மாற்றப்பட்டுவிட்டன.

1. குறள் அதி. 38. இந்த அதிகாரத்தில் ஊழ், பால் என்ற இரு சொற்களையும் வள்ளுவரே மாறி மாறி உபயோகிக்கின்றார். 619ம் பாடலில் அவர் தெய்வம் என்ற சொல்லை ஒரு பொருட் கிளவியாகப் பாவிக்கிறார்.
2. நியதி என்ற சொல் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை.
3. வி. ஐ. சுப்பிரமணியம்: புறநானூறு, அட்டவணை, திருவனந்த புரம், 1962. பக். 448.
4. Madras Tamil Lexicon SV. V P. 2625
5. Burrow, T. and Emeneaw, M. B., A Dravidian Etymological Dictionary, Oxford, 1961, S.V. 3371 P. 274
6. Madras Tamil Lexicon SV IV P. 2384.
7. அகநானூறு பாடல் 10, வரி 12
8. Cf. Thomson, G. Aeschylus and Athens, London, 1946 P. 430. “அயர்வாந்திலும் பிற இடங்களிலும் வேட்டையைப் பங்கிடுவதற்கு மீனவரால் இந்த முறை இன்னும் உபயோகிக்கப்படுகின்றது” Briffault. R: The Mothers, London, 1927 Vol. II P. 495. “எஸ்கிமோவர் மத்தியில் வேட்டைக்காரன் தனது வேட்டைப் பொருளுக்கு உரித்துடையவன் அல்ல. கிராமத்தில் வாழ்நவர் அனைவருக்கும் அது பங்கிடப்படுகின்றது.”
9. அகநானூறு 70 : 4
10. Kailasapathy, K: Tamil Heroic Poetry. Oxford 1968 P. 23
11. தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல்: 58, நாம தீப நிகண்டு, சென்னை 1930, தொ. 741., தொல்காப்பியமும், வீரக் கவிதைகளில் அதன் உறவும் பற்றி க. கைலாசபதியின் அதே நூல் பக். 48 - 52
12. சங்க இலக்கியங்களில் பெரும்பாலான பாடல்கள், அரசர்களுக்குப் புதிய கிளார் முறைகளின் தோற்றத்துடன். பழைய மரபு வழி, கண சமூகங்கள் சின்னாபின்னப் படுத்தப்பட்ட வீரசகாப்தத்தை பிரதிபலிப்பது கவனிக்கத் தக்கது. தனியுடைமை சமூக, பொருளாதார உறவுகளின் அடிப்படை. புராதன காலங்களில் எதிரொலியை இடையிடையே மட்டும் நாம் கேட்கிறோம். Kailasapathy. OP. Cit. P. 73
13. புறம் 13

14. குறளைத் தவிர மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் போன்ற காப்பியங்களும் இதுபற்றி லட்சிய முறையில் பேசுகின்றன. உண்மையில் பிற்பட்ட காலங்களில் கூட்டுப் பங்கீட்டு முறையல்ல, இவ்வாழ்வானின் கடப்பாடே அவனை "தென்புலத்தார், விருந்து, ஓக்கல்", ஆகியோருடன் தனது உணவை பாத்துண்ணும்படி செய்தது. குறள் அதி: 5, மணிமேகலை, காதை 16. சிலப்பதிகாரம் காதை 12, சு. கைலாசபதி, சமூகவியலும் இலக்கியமும், சென்னை, 1979, பக். 88-100.
15. Thomson, OP. Cit. 3rd. edn. 1966, P. 41.
16. Madras Tamil Lexicon, SV. VI P. 3524
17. காதை 10, அடி 51
18. காப்பியங்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் அளந்துள்ள காலத்தைக் குறிக்கும் அர்த்தபுஷ்டியுள்ள விளக்கங்கள் நிரம்ப உண்டு. உதாரணம்: சீவக சிந்தாமணி, 213. கி. வ. ஜகந்நாதன், திருக்குறள் (விமர்சனப் பதிப்பு) கோயம்புத்தூர். 1963. பக். 259 — 262.
19. தொல். எழுத். 165.
20. Thomson, OP. Cit. P. 47
21. தொல் பொருள்: 206, புறம், 70: 18, குறுந்தொகை 229.
22. விதி காதலர்களை ஒன்று கூட்டுகிறது என்ற கருத்துக் கோவைப் பாடல்களில் கேந்திர இடத்தை வகிக்கின்றது. இவை கி.பி 7ம் நூற்றாண்டு முதல் தோன்றத் தொடங்கின. கோவை என்பது காதல் கருப்பொருளைக் கொண்ட, வழக்கத்தில் 400 பாடல்களை உடைய ஒரு நீண்ட படைப்பாகும். இதுபற்றிய ஒரு பயனுள்ள விளக்கத்துக்கு Zvelebil, K.V., Tamir Literature, Wiesbaden, 1974. pp.202-204.
23. பாடல் 110. அடி. 5.
24. K. Kailasapathy, Tami Heroic Poetry. P. 11.
25. இதன் முக்கியத்துவம் பற்றிய சுருக்கமான விளக்கத்துக்கு மேற்படி நூல் பக் 52 பார்க்க.
26. Madras Tamil Lexicon S. V. V .P. 2642, புறப்பொருள் வெண்பா மாலை. 281. (உ. வே. சுவாமிநாதையர் பதிப்பு, சென்னை 1953.)
27. இந் நூலின் காலத்துக்கும் முக்கியத்துவத்துக்கும் Meenakshisundaram T. P., A History of Tamil Literature, Annamalainager. 1965, P. 63, 89., T. P M observed, "இந்த ஆக்கம் திருமணத்துக்கு முற்பட்ட களவியல் தத்துவத்தின் அதி காரபூர்வமான விளக்கமாகும்."
28. இச் சொல் சங்க—பிற்கால நூல்களில் பரவலாக உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. மணிமேகலை பார்க்க.

29. களவியல் உரை, சூத்திரம் 2. இங்கும் பால், ஊழ் இரண்டும் மாறி மாறிப் பாவிக்கப்பட்டுள்ளன.
30. இச்சொற்களின் ஒரு சுருக்கமான, ஆனால் தெளிவான விளக்கத்தை ரி. எஸ். சத்தியம், எழில் நான்கு; சென்னை. 1979 பக். 30—40ல் காணலாம்.
31. புறம் 236: 12, Ct புறம் 267.
32. நச்சினர்க்கினியர் "புகழ்மிக்க மத்தியகால உரையாகியிருக்கையில் பிந்தியவராக" இருக்கலாம். அவர் பெளராணிக சார்புடையவராக இருந்த போதிலும் நுண்ணறிவு சான்ற உரைகளை வகுத்துள்ளார். Zvelebil Op. Cit, P. 233 பார்க்க. பால்வரை தெய்வம் பற்றிய அவரது குறிப்பு உண்மையில் ஒரீ விசுவதாகும்.
33. புறம் 75: 2.
34. புறத்தில் இம் மன்னனைப் பற்றி 6, 9, 12, 15, 64 என ஐந்து பாடல்கள் உண்டு.
35. இதுபற்றிய சுருக்கமான விளக்கத்துக்கு Subramanian. N., History of Tamilnad, Madras, 1976. P. 131.
36. சாசனமலை (ராஜம் பிரகரம்) சென்னை, 1960 P. 9—10.
37. சொல்லதிகாரம் 58.
38. For Comparative instances from Greek See Borecky, B. Survivals of Some Tribal Ideas in Classical Greek., Prague, 1965. P. 12. Also sources cited therein.
39. Cf. Meenakshisundaram T. P. Philosophy of Thiruvalluvar. Madurai, 1969. P. 44
40. சொல்லதிகாரம் உரை 58ம் சூத்திரம்.
41. சுப்பிரமணியம். என். OP. Cit. P. 104—105. ஆகியார் பொருளாதார, சமுதாய காரணங்களை முன்வைக்கவில்லை. பதிலுக்கு "மிலேச்சத்தனமும் மதமும்" தான் காரணங்கள் என்று கூறுகின்றார். அவை அங்கு இருந்தன என்பதில் சந்தேகமில்லை; ஆனால் நாம் அடிப்படைக் காரணங்களை தேடிக்கண்டு பிடிக்க வேண்டும். ஒரு தமிழ் ஆராச்சியாளனின் சமூகவியல் அணுகு முறைக்கு எஸ். ராமகிருஷ்ணன், வள்ளுவன் கண்ட வாழ்வியல், சென்னை, 1957. பக். 65—66 பார்க்க.
42. Borecky OP. Cit. P. 42.
43. குறளில் அமைந்துள்ள கர்மம் பற்றிய கருத்தின் நவீன விளக்கத்துக்கு Chakravarthi. A., Thirukkural (with English Translation and Commentary, and an Introduction), Madras. 1953 பார்க்க.
44. மேற்படி. பக் 46.
45. அதிகாரம் IV. 37.
46. Chakravarthi OP. Cit. P. 40.
47. அதிகாரம் 27: 270.
48. Chakravarthi. OP. Cit. P. 147.
49. Borecky. OP. Cit. P. 49.

நடப்பு

எங்கள்

முன்னோரளித்த
அருஞ்செல்வம்
இந்நாட்டின் அச்சாணி
மலையக பூமி
எம்மால் பூஜிக்கப்படும்
ஈழத்தின் அடிநாதம்

எம் பாட்டன்கள் தம்
உதிரத்தால் ஆக்கிய
உழைப்போர் பூமி
எம் பரம்பரையால்
பிரசவிக்கப்பட்ட
இந்நிலத்தில்
என்னால் காலூன்றி
நிற்க முடியவில்லை

“நீ இந்நாட்டவன் இல்லை”
இது அவர்களின்
நீண்ட கால
தார்மீகக் கூச்சல்

தற்போது
நாட்டை மூடியுள்ள
இனவாத அரசுக்களின்
கொடூர பிடிக்குள்
கொடுமையாய் துடிப்பதில்
நானும் என் தோழனும்
எம் பரம்பரையால்
இரத்தமுலாம் போடப்பட்டு
உடலை உரமாயிடப்பட்டு
பூத்துக் குலுங்கும்
இச்சோலையில் —
என்னால் காலூன்றி
நிற்க முடியவில்லை.

○ சிவ . இராஜேந்திரன்

இனவாத அரசுக்களின்
கொடூர பார்வையும்
முதுகைத் தடவிப் பறக்கும்
இனவாதக் கழுமுகளும்
என்னை
பின்னால் இழுத்து
வெறிகொள்ளத்
துடிக்கின்றன .

இதுவே
யதார்த்த நிகழ்வெனினும்
தூரமாய் இங்கே
மறைந்து ஒளிவிடும்
விடிவுகால நட்சத்திரங்கள்...

அந்நாள்...
நம்பிக்கையினை
நானெல்லாம் தருகின்றன .

தாயகம்

தாயகம்,—எழுத்தாளர்
கள், கவிஞர்கள், கட்டுரை
யாளர்கள், விமர்சகர்களிட
மிருந்து ஆக்கங்களை எதிர்
பார்க்கிறது.

முகவரி:

க. தணிகாசலம்
15/1, மின்சார நிலைய வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தமிழும்

அயல்மொழிகளும் - 3

○ சி. சிவசேகரம்

முன்னைய கட்டுரைகளில் தமிழ்ப் போசுவோரிடையே அயல்
மொழிகள் பற்றி நிலவிவந்துள்ள கருத்துக்கள் பற்றியும் அயல்
மொழிகள் தமிழ்மீது செலுத்திய தாக்கம் பற்றியும் தமிழ் மொழி
யின் பிரச்சனைகளுக்கு முகங்கொடுப்பதில் அயல்மொழிகள் பற்றி
நம்மிடையே நிலவும் பார்வைகள் ஏற்படுத்தும் பாதிப்புப் பற்றியும்
பொதுவாக சில குறிப்புக்களை எழுதியிருந்தேன். இக்கட்டுரையில்
தமிழின் எழுத்து முறையின் குறைபாடுகளுக்கு முகங்கொடுப்பதில்
அயல்மொழிகள் பற்றிய பார்வைகள் ஏற்படுத்தியுள்ள பாதிப்புக்
களைப் பற்றிக் கவனிப்போம்.

தமிழில் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றிய கருத்துக்கள் நீண்ட
காலமாகவே வலியுறுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. ஆயினும் அவை வலி
யுறுத்தப்பட்ட நோக்கங்களும் அவற்றுக்காகக் கூறப்பட்ட காரணங்
களும் சீர்திருத்தத்தைத் தட்டிக்கழிப்பதற்கும் வசதிகளை ஏற்படுத்
திக் கொடுத்தன. அதுமட்டுமல்லாமல் கடந்த 20—30 வருடங்களில்
சல்வி, விஞ்ஞானம், தொழில்நுட்பம். சட்டம், நவீன வர்த்தகம்,
வாணிபம், போன்று பல்வேறு துறைகளிலும், பெரும்பாலும் தமிழே
போசுவோரின் ஈடுபாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள அதிகரிப்பு தமிழை நவீன
மாக்குவதற்கான அவசியத்தை மிகவும் உயர்த்தியுள்ளது. இவற்றை
விட, அயல்நாடுகளுடனும் அயற்கலாச்சாரங்களுடனுமான பரிச்ச
யத்தின் விளைவுகள் பலவகைகளிலும் நம் வாழ்க்கை முறையையும்
நம் மொழியையும் பாதித்துள்ளன. இவற்றுக்கு முகங்கொடுப்பதில்
தமிழ்மொழிக்கு உள்ள பிரச்சனைகளைப் புறக்கணிக்கும் போக்கும்
அரைகுறையான தீர்வுகளைத் தேடும் மனப்பான்மையும் நீண்டகால
மாகவே மேலோங்கியிருந்துள்ளன. இன்றுங்கூட எந்தவொரு சீர்
திருத்தமும் தமிழின் போதாமையைச் சுட்டிக்காட்டுமாறு அமை
வதையோ பிறமொழிகளிடமிருந்து தமிழ் கடன் பெறும் முறையில்
அமைவதையோ தாங்க இயலாத ஒரு மனப்பான்மையைப் பாரிய
சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய விவாதங்களில் அவதானிக்கலாம்.

தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தில் பலவேறு அம்சங்கள் உள்ளன.
ஒன்று அடிப்படையான எழுத்து வடிவம் தொடர்பானது. தமிழ்

எழுத்து வடிவங்கள் பிராமி எழுத்து முறையினின்று படிப்படியான மாற்றங்கள் மூலம் வளர்ந்தே இன்றைய அச்ச வடிவத்திற்கு வந்துள்ளன. இவ் வளர்ச்சி அடிப்படையில் ஒரு பரிணாம வளர்ச்சி முறையில் அமைந்ததே எனினும், அங்கு கூட சில மாற்றங்கள் உணர்வு பூர்வமாகத் தேவை கருதிப் புகுத்தப்பட்டுள்ளன. எழுதும் கருவிகளில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், சில எழுத்து வடிவங்களில் மாற்றங்களை அவசியமாக்கின. அச்ச இயந்திரத்தின் வருகையே தமிழ் எழுத்துக்கள் ஒருமைப்பட்ட நிலையான, தராதரமான வடிவத்தை அடைவதைச் சாத்தியமாக்கியது என்றால் மிகையாகாது. எழுத்துக்களின் உருவ மாறுதல்கள் ஒருபுறமிருக்க தமிழில் எகர-ஏகார, ஓகர-ஓகார வித்தியாசங்களைக் காட்டுமாறு இரட்டைக்கொம்பும் (ஓ) மெய்யெழுத்துக்களைக் குறிக்கப் புள்ளியும் சில நூற்றாண்டுகள் முன்னமே புகுத்தப்பட்டன. (இவற்றைப் புகுத்திய பெருமை வீரமாமுனிவர் என்கிற ஐரோப்பிய பாதிரியாருக்கு உரியது என்பதில் கூட இன்று சர்ச்சை எழுந்துள்ளது. தமிழில் புள்ளி முன்பு இருந்து பின்பு இல்லாது போயிற்று என்ற வாதம் உண்மையாகவே இருந்தாலும் கூட, அதை பறுபடி புகுத்தும் அவசியம் ஏற்பட்டமைக்கு முகங்கெடுக்கச் சிலர் தயங்குவதும் தமிழின் 'தன்னிறைவு' பற்றிய ஒரு பிரமை சார்ந்ததே).

தமிழ் எழுத்துக்களின் அடிப்படையான வடிவங்கள் நிலைநிறுத்தப்பட்டபின்பு அவ்வடிவங்களில் மாற்றங்கள் செய்யும் அவசியம் ஒருபுறம் அச்சத் தொழிலுடன் தொடர்புடையோரால் உணரப்பட்டது. மறுபுறம் தமிழ் எழுத்து வடிவங்களில் உள்ள ஒரு சீரின்மை பற்றிய பிரச்சனை ஈ. வே. ராமசாமிநாயக்கரால் பிரசித்தம் பெற்றது. ஆயினும் தீர்வுகட்கான தேடல் 'தமிழ் எழுத்து வடிவங்களின்' எல்லைகளைத் தாண்டிப் போவது விரும்பப்படவில்லை. பழைய தினமணி கதிர் (என் நினைவு சரியென்றே கருதுகிறேன்) வார ஏடுகளில் கி, கீ, போன்று இகர, ஈகர வரிசை எழுத்துக்களில் 'விசிறி' களை அவை சார்ந்த மெய்யெழுத்துக்களினின்று விலக்கி அச்சிடும் முயற்சி சில ஆண்டுகள் தொடர்ந்து வந்தது. இது அச்சக்கோர்ப்பதை எளிதாக்கும். நோக்குடன் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன் எளிமையும் சிக்கனமும், எழுத்துவடிவங்களில் ஏற்பட்ட சிறு மாற்றத்தை மற்றவர்களும் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்யத் தவறிவிட்டன. (கடந்த 10-20 ஆண்டுகளுள் மலையாள மொழியில் உகர ஊகார வரிசை எழுத்துக்களை ஒரு சீராக்கவும் அச்ச முறையை எளிமைப்படுத்தவும் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி வெற்றிபெற்றமை நாம் நினைவிலிருத்தத்தக்கது). தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தின் முன்னோடியாக விளங்கிய திராவிடர் இயக்கம் தன் சீர்திருத்த முயற்சிகளை ஆ, ஓ, ஐ, ஜி வரிசைகட்கு மட்டும் வரையறைப்படுத்திக் கொண்டது. ஆ-வரிசை

யில் எல்லா எழுத்துக்களும் கா... னா என்றவாறும் ஓ, ஓ வரிசையில் முறையே கொ... னொ...கோ...னோ என்றவாறும், ஐ வாசையில் கை... னை என்றவாறும் எழுதப்படவும், ஆ-அா என்றவாறு எழுதப்படவும் வேண்டுமென்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. அதை விட, ஐ, ஓ வரிசை எழுத்துக்கள் முடிந்தவரை அய், அவ் என்றவாறு எழுதப்படவேண்டும் என்ற கருத்தும் வலியுறுத்தப்பட்டது (ஈ. வே. ரா. அய்யா என்று 'கழகத் தொண்டர்களால்' அழைக்கப்பட்டதும் ஓளவை அவ்வையானதும் திராவிடக் கழகத்தின் செல்வாக்குக்குட்பட்ட வட்டாரங்களுள் முடங்கிவிட்டது). 1970 களில் நடுப்பகுதியில் அ. இ. அ. தி. மு. க. ஆட்சி வந்து ஈ.வே.ரா பெரியாரின் எழுத்துச் சீர்திருத்தக் கனவை நனவாக்கியபோது தமிழின் எழுத்துச் சீர்திருத்தப் பிரச்சினை வேறொரு பரிமாணத்தை எட்டிவிட்டது. அதற்குப் போவதற்கு முன்பு, இந்தப் பகுத்தறிவுப் பாசறையினர் தொடர்த்தவறிய ஒரு அம்சத்தையும் நாம் கவனிப்பது பொருத்தமானது.

தமிழ் எழுத்துக்களில் ஒருசீரின்மை ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாக இருப்பது உண்மையில் உகர ஊகார வரிசைகளிலேயே. கு, சு, து, கூ, டூ, சூ, தூ ஆகிய எழுத்துக்களைக் கவனித்தால் உ, ஊ வரிசைகளை உருவாக்க முறையே மூன்று அல்லது நான்கு வேறுபட்ட குறிகள் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இங்கே உள்ள பிரச்சனை சிறிது சிக்கலானது. தமிழில் உகர வரிசையில் பயன்படும் மூன்று அடிப்படையான குறிகளில் எந்த ஒன்றையுமோ, இரண்டையுமோ மட்டுமே முழு எழுத்துக்கட்கும் பயன்படுத்துவது சாத்தியம் இல்லை. குறிகளின் வடிவங்களை ஏற்றுக்கொண்டால் மூன்றுமே அவசியமாகின்றன. எனவே உகர ஊகார வரிசைகளை ஒருமைப்படுத்துவதானால் தமிழ் எழுத்துவடிவங்கட்குப் புறம்பான குறிகள் அவசியமாகின்றன. இவை புதிதாகப் புனையப்படுவதால் குழப்பம் நேரிடும் என்ற நியாயமான (ஆனால் நிரந்தரமாகவே ஏற்றுக்கொள்ள அவசியமற்ற) வாதம் எழலாம். ஆனால் தமிழில் ஏற்கெனவே புகுந்துவிட்ட வட எழுத்துக்களுடன் பயன்படும் குறிகளான ு, ூ ஆகியன (ஊ, ஓ போன்று) எழுமுதப்படிக்கத் தெரிந்த பெரும்பாலான தமிழர்கள் கட்கு மிகவும் பரிச்சயமானவை. இவற்றைச் சகல தமிழ் மெய்கட்கு எழுத்துக்களுடனும் பயன்படுத்துவதில் ஒருவிதமான சிக்கலும் ஏற்பட இடமில்லை. இவ்வாறான கருத்துக்கள் 1974 அளவில் பரவலாக முன்வைக்கப்பட்டன. இவற்றை முன்வைத்தோரில் சிலர் தமிழில் அச்ச, தட்டெழுத்துப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் நோக்குடனேயே இவற்றை வலியுறுத்தினர். இதே தீர்வைச் சிறிது பொதுமைப்படுத்தினால் முழு உயிரெழுத்து வரிசையும் அ. அா... அௌ என்ற விதமாக அமைக்கப்படலாம் என்ற கருத்து ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மட்டுமே

முன்வைக்கப்பட்டது. இவ்வாறான சீர்திருத்தம் குறுகிய காலத்தில் சில பிரச்சினைகளை உருவாக்குமெனினும் சிறிது நீண்டகாலத்தில் தமிழ் எழுத்து வடிவங்களில் ஒரு சீரான தன்மையையும் அச்சுத் துறையில் சிக்கனத்தையும் திறமையையும் கொண்டு வருவதோடு தமிழ் எழுத்துக்களைப் பயில எளியனவாக்கவும் உதவும் என்பது என் எண்ணம். ஆயினும், நம்மிடையே கவனமாகப் பேணிவரப்படும் மனத்தடைகள், மலையாளமொழியில் மேற்கொள்ளப்பட்டவாறான சீர்திருத்தத்தைத் தமிழில் செய்வதற்கு, மேலும் நீண்ட காலத்துக்கு இடையூறுகவே இருக்கக்கூடும்.

தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தப் பிரச்சனை ஒருபுறமிருக்க, தமிழில் எழுதுவது தொடர்பாகவும் அச்சு/தட்டச்சு முறைகள் தொடர்பாகவும் உள்ள நடைமுறைப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகள் தேடுவதில் உள்ள அக்கறையின்மை, தமிழின் 'தன்னிறைவு' பற்றிய சுயதிருப்தியுடைய போக்குகளால், மேலும் தொடரவே செய்கிறது. தமிழை நவீனமாக்கல் என்பது இவ்வாறான சுய திருப்தி, அயல்மொழிகள் பற்றிய மனத்தடைகள், புதிய தீர்வுகளைத் தேடவும் முழுமையாக ஆராயவும் தயக்கம் போன்ற எதிர்ப்புக்களைச் சமாளிக்காமல் சாத்தியமா காத்.

அடுத்ததாகத் தமிழில் புதிய எழுத்துக்கான தேவை பற்றிக் கவனிப்போம். தமிழுக்குப் புதிய எழுத்துக்கள் அவசியமா என்று வரையறுக்கப்பட்டவிதமாகப் பிரச்சினையை அணுகுவதை விடத் 'தமிழ் எழுத்துமுறை சமகாலத் தமிழின் பிரச்சனைகட்கு முகங் கொடுக்கப் போதுமானதா? இல்லையெனின் தமிழின் தேவை கட்டுத்தக்க தீர்வுகள் எவை? அவற்றின் நிறைகுறைகளென்ன?' என்றவாறு பிரச்சினையை அணுகுவது பயனுள்ளது.

முதலாவதாக, நவீன சூழலில் அயல்மொழிக் கலாச்சாரத் தாக்கங்கட்கு முகங்கொடுக்கும் தேவை தென் ஆசிய மொழிகள் பல வற்றுக்கும் உரியது என்றாலும் தமிழின் பிரச்சனைகள் மற்றைய மொழிகளின் பிரச்சனைகளைவிடச் சில வகைகளில் மிகவும் பெரியது. என்பதை நினைவிவிருத்துவது பயனுள்ளது. இதன் விவரங்கட்குப் பின்னர் வருவோம்.

இரண்டாவதாக, தமிழில் உள்ள பிரச்சனை அயல்மொழிச் சொற்களைத் தமிழ்ப் படுத்துவதிலும் அயல்மொழிப் பெயர்களைச் சரி யாகத் தமிழில் உச்சரிப்பதினை ஒட்டியும் ஏற்பட்டது அல்ல. தமிழ் மொழி (பேச்சுமொழியில் பெரும் அளவிலும் எழுத்தில் சிறு அள விலும்) இன்று பல அயல்மொழிச் சொற்களைத் தன் மரபுக்கு முர

ணான முறையில் தன்னுள் வாங்கிக்கொண்டு விட்டது. எனவே தம் மில் முன்பு ஒரே ஒலியனின் மாற்றொலிகளாக இருந்த ஒலிகள், இன்று, தனி ஒலியன்களாக உயர்ந்து விட்டன. (க என்ற ஒலியன் மரபின் படி காசங்கள் என்ற சொல்லில் k, h, g என்ற மூன்று ஒலி கட்டும் நெருங்கிய பெறுமானத்தைக் கொள்கிறது. மரபின்படி, இந்த ஒலிகள் 'க' ஒரு சொல்லில் அமையும் இடத்திற்கு ஏற்ப நிருண யிக்கப்படுகின்றன. நவீன பேச்சுத்தமிழில் புகுந்துள்ள சிலசொற்கள் இம் மூன்று ஒலிகளது அந்தஸ்தையும் தனித்தனி ஒலியன்கட்குரிய தாக உயர்த்திவிட்ட காரணத்தால், க என்ற எழுத்து அந்த வேறு பாடுகளைக் குறிக்கப் போதாததாகி விட்டது). இவற்றைவிட, மர புத் தமிழுக்கு முற்றிலும் அந்நியமான ஒலிகள் (F, Z, ஷ போன்று) தமிழின் ஒரு பகுதி ஆகிவிட்டன. மரபுவழி உயிர் ஒலியன்கள் பன்னி ரண்டுக்கும் மேலாகத் தமிழில் மேலும் சில புகுந்துள்ளன. இவை பற்றிப் பின்னர் கவனிப்போம்.

மூன்றாவதாக, வேறுமொழிகள் தம் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குக் கையாண்ட முறைகளை நாம் வழிகாட்டல்களாகக் கருதலாமே ஒழிய அங்கு கையாளப்பட்ட தீர்வுகளை அப்படியே தமிழுக்கும் பிரயோ கிப்பது அவசியமும் இல்லை சாத்தியமும் இல்லை. அதேசமயம், தமிழின் பிரச்சினைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தேடும் தீர்வு தமி முக்கும் அதன் மரபுக்கும் உள்ளேயே அமைய வேண்டும் என்ற வித மாக வரையறுக்காமல், சமுதாய நடைமுறைக்கு உரிய மதிப்புச் கொடுப்பது விரும்பத்தக்கது.

இறுதியாக, தீர்வு எணும்போது, முற்றிலும் திருப்திகரமான ஒரு தீர்வு சாத்தியமில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. சிறு சீர்திருத் தங்களும் சில்லரை மாற்றங்களும் குறுகிய காலத்தில் சில பிரச்சினை களைத் தவிர்க்க மிகவும் பயனுள்ளன. பாரியமாற்றங்கள், நீண்டகாலக் கண்ணோட்டத்தில் எவ்வளவு சிறந்தனவாயினும், குறுகிய காலத்தில் சில நெருக்கடிக்கு வழிகோலுவன். எனவே தீர்வுகள் குறுகியகாலப் பிரச்சினைகளையும் நீண்டகாலத் தேவைகளையும் கணிப்பில் கொண்டி ருப்பது விரும்பத்தக்கது. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட, பெரிதும் முரணான தேற்றமுடைய தீர்வுகள் சாத்தியமாகலாம். அவை சிலசமயம் ஒப்பி டத்தக்க அளவு நன்மையுடையனவாகவும் அமையலாம். தீர்வுகளைத் தேடும் போதும் பயன்படுத்தும் வழிகாட்டல்களும், விதிகளும் விறைப்பற்ற தன்மையினவாயும் திறந்த மனத்துடன் தேடுதற்கு தடையாக அமையாதவாறும் அமைவது நல்லது.

ஆயினும் தமிழில் எழுத்துச்சீர்திருத்தத்தின் அவசியம் பற்றி உடன்பாடான கருத்துடையோர் மத்தியிற் கூட மேற்கூறிய விஷயங் களில் தெளிவினங்களும் தமிழுட் புகுந்துவிட்ட அயல்மொழிச் சொற்

களைத் தமிழ் சொற்களாகக் கருதுவதில் தயக்கமும், தமிழின் பிரச்சனையை அயல்மொழிச் சொற்களின் பிரச்சனையாகக் கருதும் போக்கும் காணப்படுகின்றன.

தமிழில் கடந்த அரை நூற்றாண்டு காலத்திற் புகுந்த அயல் மொழிச் சொற்கள் பெரும்பாலும் ஆங்கில வாயிலாகவே வந்தவை. இவை இலங்கையிலும் தென் இந்தியாவிலும் இருந்த கற்றோர் பேசும் ஆங்கில வடிவில் பேச்சுத் தமிழில் நிலையான இடம்பெறத் தொடங்கின. முன்னைய காலங்களில் போன்று 'தமிழ்ப்படுத்தும் போக்கு ஆசுப்பத்திரி, விசுக்கோத்து, பிரக்கிராசி, போத்தல் போன்று) மந்தமடைந்து முன்பு தமிழ்ப்படுத்தப்பட்ட சில சொற்கள் கூட, இன்று நமக்குப் பரிச்சயமான ஆங்கில உச்சரிப்பிலேயே பயிலப்படுகின்றன. புதிய சொற்களை எழுத்தில் பயன்படுத்தும் போது, முக்கியமாக ஆக்க இலக்கியத்தில், ஆங்கில எழுத்து வடிவிலே சொற்கள் எழுதப்படுவதை இன்று அதிகமாகக் காணலாம். இவை யாவும், தமிழில் இப் புதிய சொற்கள் பெற்றுள்ள நிரந்தரமான இடத்தையும், அதன் விளைவாகத் தமிழில் புதிய ஒலியன்கள் புகுந்ததோடு பழைய ஒலியன்கட்கு இருந்த மாற்றோலிகள் ஒலியன் அந்தஸ்துக்கு உயர்த்தப்பட்டமையையும் உணர்த்துவன. எனினும் ஆக்க இலக்கியம் நீங்கலாக மற்றைய எழுத்து முயற்சிகளில் (தனிப்பட்ட நபர்களுக்கிடையிலான கடிதங்களை விலக்கின்) அயல்மொழியினின்று புகுந்த சொற்கள் முடிந்தவரை தவிர்க்கப்படுகின்றன. அயல்மொழிச் சொற்களின் இடத்தில் பரிச்சயமற்ற தமிழ்ச் கலைச்சொற்களோ அல்லது அண்ணளவான மாற்றுத் தமிழ்ச் சொற்களோ பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவை தவறாக விளங்கிக் கொள்ளப்படும் அபாயம் உண்டென்று கருதப்படும் இடத்தில் அடைப்புக்குள் (ஆங்கில) மூலச் சொற்கள் தரப்படுகின்றன. இவை யாவும் தமிழில் பேச்சுக்கும் எழுத்துக்குமுள்ள இடைவெளியை மேலும் விரிக்கின்றன என்பதையும், இதன் விளைவுகள் தமிழின் வளர்ச்சிக்குப் பாதகமாக அமையலாம் என்பதையும் நாம் கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை. நம்மளவில், தமிழுட் புகுந்துவிட்ட அயல்மொழிச் சொற்களை மரபுத் தமிழாக்கும் விதிகள் இன்றைய சூழலில் மிகவும் போதாதவை என்று நடைமுறையில் ஏற்றுக் கொண்டாயிற்று. இன்றைய எழுத்து முறையின் வரையறைக்குள் அவற்றுக்குப் புதிய மாற்றுவிதிகள் எதுவும் பொருத்தமாக அமைக்க இயலாது என்றும் காணுகிறோம். எனவே தமிழில் பாரிய எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தை மேற்கொள்வது மட்டுமே ஒரு உரிய மாற்று வழியாகிவிடுகிறது. அது சாத்தியமில்லாது போகுமிடத்து அயல்மொழியிலிருந்து வந்து எழுத்தில் சரிவரக் குறிக்க இயலாதுள்ள சொற்களை அந்நியமாகவே கருதும் நிர்ப்பந்தம் எழுத்துத் தமிழுக்கு ஏற்படுகிறது.

பிற தென்னாசிய மொழிகளில், ஆங்கிலவாயிலாக வந்த சொற்களைத் தம்வசமாக்குவதில் பிரச்சனை இல்லாமல் போனதில்லை. ஆயினும் தமிழின் பிரச்சனை அவற்றின் பிரச்சனைகளை விட ஒருசில வழிகளில் பெரியது: இந்தியாவில் சகல பெரு மொழிகட்கும் சமஸ்கிருதத்தில் உள்ள எழுத்து முறையை ஒட்டியே எழுத்து முறை அமைந்து உள்ளது. எனவே அவற்றில் k — g, c (ச) — j (ஜ), t — d, p — b போன்ற ஒலிப்பிலா ஒலிகட்கும், ஒலிப்பு ஒலிகட்கும் வேறுபாடுகளைத் தனித்தனி எழுத்துக்கள் மூலம் காட்டமுடிகிறது. மரபுத் தமிழுக்கு இத் தேவை இருக்கவில்லை. ஆனால் சம காலத் தமிழ்ப் பேச்சுக்கு இது அவசியமாகிவிட்டது. எனவே மரபுத் தமிழுக்குப் போதியதாக இருந்த எழுத்துமுறை சமகாலத்தமிழுக்குப் போதாததாகி விட்டது. பிற தென்னாசிய மொழிகளில் புதிதாகப் புகுந்த ஒலிகளான f, z ஆகியன இரண்டுமே ஒலியன் அந்தஸ்தைப் பெற்றன. இவற்றுள் f முன்னமேயே உருது மொழிக்குப் பரிச்சயமாக இருந்தது. இந்தியில் ப, ஸ ஆகிய எழுத்துக்களில் மாற்றங்கள் மூலம் இந்த ஒலியன்கள் குறிக்கப் படுகின்றன சிங்களத்தில் z ஒலியின் முக்கியத்துவம் போதாமையால் அதன் ஒலியன் அந்தஸ்து இன்னும் முற்றாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. ஆனால் f ஐக் குறிக்க முதலில் 'ப' வுக்குரிய எழுத்துடன் f எனும் ஆங்கில எழுத்து பிரயோகிக்கப்பட்டு இன்று 3 ஐச் சரித்து எழுதினார் போல் ஒரு எழுத்து அதன் இடத்தைப் பெற்று விட்டது. பெரு வாரியான தென் ஆசிய மொழிகளில் நவீன மெய் ஒலியன்களைக் குறிக்க அதிகப்பட்சம் இரண்டு புதிய எழுத்துக்களை அவசியமாகின. அவை கூடப் பாரிய பிரச்சனைகளை ஏற்படுத்தக்கூடியவாறு பெரு வாரியான அளவில் சொற்களில் தோன்றுவதில்லை என்பதால் புதிய எழுத்துக்களைப் புகுத்தாமலே அயல் மொழிச் சொற்களைத் தம்வசமாக்குவது எளிதாயிற்று. தமிழில் இவ்வாறு புகுந்த ஒலியன்களின் மொத்தத்தொகை மரபுத் தமிழினதிலும் 10 அதிகம். கிரந்த எழுத்துக்களான ஸ, ஷ, ஜ, ஹ உள்ளமையால் 6 புதிய எழுத்துக்கள் அவசியமாகின்றன. முக்கியமான பிரச்சனை யாதெனில், தமிழ் வல்வின மெய் எழுத்துக்களான க, ச, ட, த, ப ஆகியன முன்பு குறித்த 12 ஒலிகள் இன்று கிட்டத்தட்ட தனித் தனி ஒலியன்களாகி விட்டன. எனவே எந்தச் சீர்திருத்தமும் இச் சிக்கலுக்கு முகங்கொடுத்தே தீரவேண்டியுள்ளது. பிற தென் ஆசிய மொழிகளில் அயல்மொழிச் சொற்களைக் குறிக்கும் பிரச்சனை தமிழின் பிரச்சனையைவிட இந்த வகையில் எரியதாகிவிட்டதால் அவர்கள் செய்யாததை நாம் செய்யவேண்டுமா என்ற கேள்வியே அர்த்தமற்றதாகிவிடுகிறது.

ஆங்கிலவாயிலாக 3 கோடி (குறில் நெடில்) உயிர் எலியன்கள் பேச்சுத்தமிழில் இன்று இடம்பெற்றுவிட்டன. ஆயினும் இவற்றால்

ஏற்படும் பிரச்சனை மெய் ஒலியன்களின் விஷயத்தில் உள்ள அளவு பெரியதல்ல. இப் பிரச்சனைக்குரிய தீர்வு இரு புதிய குறிகள் மூலமும் ஏற்கனவே தமிழில் உள்ளவற்றை மாற்றி அமைப்பதன் மூலமும் சாத்தியமாகும் என்று 1975 இல் 'ஊற்று' சஞ்சிகையில் சுட்டிக் காட்டியிருந்தேன். ஆயினும் உயிர் ஒலியன்கள் தொடர்பான பிரச்சனை தமிழில் பாரிய நெருக்கடியைத் தோற்றுவிக்கும் வாய்ப்பு மெய் ஒலியன்களுடன் ஒப்பிடுகையில் சிறியதே. இக் கருத்துக்கள் பிற தென் ஆசிய மொழிகட்கும் பொருந்தும். வடஇந்திய மொழிகளில் எ—ஏ, ஒ—ஓ வேறுபாடுகள் இல்லை என்பதும், சிங்களத்தில் தமிழில் உள்ள உயிர் ஒலியன்கட்கும் மேலாக இரண்டு உள்ளன என்பதும் பிரச்சனையின் பரிமாணத்தில் சிறு வேறுபாடுகளைக் காட்டுகின்றன. ஆயினும் முன் குறிப்பிட்டதுபோல தமிழ் எழுத்து முறையின் நெருக்கடி தமிழ்ப் பேச்சில் பரவலாகப் புழக்கத்துக்கு வந்து விட்ட சொற்கள் காரணமாக ஏற்பட்டுள்ள ஒன்று என்பதை நாம் உணர்ந்தால் பிற தென்ஆசிய மொழிகளில் இவ்வாறான பாரிய நெருக்கடி இல்லை என்பதை அடையாளம் காண்பது எளிது.

ஜப்பானியர்கள் ர—ல வேறுபாட்டைக் கணிப்பில் எடுப்பதில்லை, நாம்மட்டும் ஏன் k—g, p—b போன்ற வேறுபாடுகளைக் கணிப்பில் எடுக்க வேண்டும் என்ற விதமான வாதங்கள் அபத்தமானவை. நடைமுறை உண்மை என்ன? ஜப்பானியப் (பேச்சு) மொழி என்றைக்குப் புதிய அயல்மொழி ஓசைகளை உள்வாங்கிக் கொண்டு அவற்றுக்கு ஒலியன் அந்தஸ்து வழங்குகிறதோ அன்று ஜப்பானிய எழுத்து அந்த உண்மைக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படும். ஆனால் தமிழர்களோ கடந்த அரைநூற்றாண்டு காலமாக, சூழலின் நிர்ப்பந்தம் காரணமாக, மரபுத் தமிழுக்குப் புறம்பான ஒலிச் சேர்க்கைகளை நாளாந்தம் அதிகரிக்கும் அளவில் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். இந்த ஒலிகள் ஒலியன்களாக உயர்ந்து விட்டன. எனவே பிரச்சனை முற்றிலும் தமிழுக்குட்பட்ட ஒன்றாகி விட்டது. எனவே ஜப்பானிய மொழியில் இல்லாத பிரச்சனைக்கு அவர்கள் தீர்வுதேடாததால் நம்மிடம் உள்ள பிரச்சனைக்கு நாம் தீர்வைத் தட்டிக்கழிப்பதில் பயனில்லை.

தமிழில் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தை வரவேற்போர் புதிய எழுத்துக்களைக் கடன் வாங்குவதையோ, உருவாக்குவதையோ விரும்பாமலுக்கு இருவாறான காரணங்கள் உள்ளன. ஒன்று புதிய எழுத்துக்களை விளங்கிக் கொள்வதிலும் சரியாகப் பயன்படுத்துவதிலும் உள்ள இடர்ப்பாடுகள் தொடர்பானது. மற்றது தமிழ் எழுத்துக்களின் வரையறைக்கு வெளியே போவது தமிழின் தன்மையையே பாதிக்கிறது என்னும் கருத்துத் தொடர்பானது. முன்னையது புதிய எழுத்துக்கள் ஏற்படுத்தும் பிரச்சனைகளைவிட அவற்றைத் தவிர்க்க ஒலி அடையாளங்களைப் பயன்படுத்துவதால் ஏற்படுபவை அற்ப

மானவை என்ற ஊகத்தில் தங்கியுள்ளது. பின்னையது தமிழ் எழுத்துக்கள் எனப்படுவனவற்றுக்கு ஏதோ நிரந்தரமான ஒரு தமிழ்த் தன்மை வந்ததாகக் கொள்கிறது. இது தமிழ்மொழி பற்றிய பிரமைகளிலிருந்து முற்றிலும் விடுபடாத ஒரு பார்வைக்கு உரியது.

தமிழில் புதிய எழுத்துக்களைப் புகுத்துவதற்கான அவசியம் அவை வெறும் ஒலி வேறுபாடுகளைக் குறிக்க அல்லாமல் புதிய ஒலிபன்களைக் குறிக்கப் பயன்படுவன என்ற காரணத்தாலேயே ஏற்படுகிறது. ஜ, ஹ, ஸ, ஷ என்பன இன்று எவ்வாறு நான்கு புதிய ஒலியன்களைக் குறிக்கின்றதோ அவ்வாறே பிற புதிய ஒலியன்களைக் குறிக்கப் புதிய எழுத்துக்கள் அவசியமாகின்றன. நான்கு புதிய ஒலியன்களுக்குத் தனி எழுத்துக்கள் பொருந்துமானால் மற்றையவற்றுக்கும் அவ்வாறே தனி எழுத்துக்கள் பொருந்தும் அல்லவா? எனவே ஒலி அடையாளங்கள் உகந்தவை அல்லது புதிய எழுத்துக்கள் உகந்தவை என்பதற்கு உரிய விடை, புதிய எழுத்துக்களைப் புகுத்துவதால் குறுகிய காலத்தில் ஏற்படும் சிக்கல்கள் அவற்றின் நீண்டகால நன்மைகளைவிடப் பாரியவையா என்பதில் தங்கியுள்ளது. ஒலி அடையாளங்கள் சிக்கல்களே அற்றவை அல்ல. அவை எழுதவும் வாசிக்கவும் சிரமங்களை ஏற்படுத்துவன என்பதை நாம் நினைவிற் கொள்ளவேண்டும். மேலும் கிரந்த எழுத்துக்களைப் புகுத்தலாம் என்ற கருத்து உகந்ததல்ல என்பதற்கான வாதங்களே பிறமொழி எழுத்துக்களைப் புகுத்துவதுபற்றியும் செல்லும் என்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். தமிழுக்கும் கிரந்த எழுத்துகட்கும் உள்ள உறவைத் தமிழுக்கும் தமிழர்கட்கும் பரிச்சயமான அயல்மொழி எழுத்துக்கட்கும் உள்ள உறவுடன் ஒப்பிட முடியாது. குறிப்பாக, ஆங்கில எழுத்துக்கள் இன்று எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த தமிழர் பெரும்பாலோருக்குப் பரிச்சயமானவை. 1970 களில் F என்ற எழுத்தை f ஒலியைக் குறிக்க தென்னிந்திய சஞ்சிகைகள் சில பயன்படுத்தின. இதனால் எதுவிதமான குழப்பமும் ஏற்படவில்லை. 1974ல் நான் ஆங்கில (ரோமன்) எழுத்துக்கள் சிலவற்றைப் பயன்படுத்தி அயல்மொழிப் பெயர்களைக் குறிக்கும் முறை ஒன்றை முன்வைத்த போது அகன் பிரயோகம் எந்தவிதமான குழப்பத்தையோ சிரமத்தையோ ஏற்படுத்தியதாக யாருமே எதிர்வாதங்களை முன் வைக்கவில்லை. எதிரான கருத்துக்கள் யாவுமே அயல்மொழி எழுத்துக்களைக் கடன் வாங்குவதற்கும் 'அயல்மொழி ஒலிகளை' நாம் தமிழில் குறிக்க வேண்டிய தேவைக்கும் எதிரான குரல்களாகவே இருந்தன. புதிய (ரோமன்) எழுத்துக்களை விளங்கிக்கொள்வதற்கு எந்த விதமான விளக்கக் குறிப்புகளின் உதவியும் இல்லாமல் எதுவித சிரமமும் இல்லாமல் அயல்மொழிச் சொற்களைத் திருப்திகரமாக, கட்டுரையைப் படித்த எல்லோராலும், உச்சரிக்க முடிந்ததானால் —

கிரந்த எழுத்துகட்கு எதிரான வாதங்களை ரோமன் எழுத்துகட்கு எதிராகவும் பாவிப்பது தவறாகிவிடுகிறது இல்லையா? அதே சமயம் வேறு ஒருவரால் முன்வைக்கப்பட்ட ஒலி அடையாளங்களை விளக்கக் குறிப்புகளின் உதவியின்றி யாராலும் சரியாகப் பயன்படுத்த இயலவில்லை.

தமிழில் சில புதிய எழுத்துக்களைப் புழுத்துவதன் மூலம் புதிய சில பிரச்சினைகள் ஏற்படும் என்பதை நர்னும் பேராசிரியர் கந்தையாவும் சேர்ந்து எழுதிய நீண்ட ஆங்கிலக்கட்டுரை ஒன்றில் சுட்டிக் காட்டியிருந்தோம். ஆயினும், இவ்வாறான பிரச்சினைகள், ஒலி அடையாளங்களால் முற்றாகவே தவிர்க்கக் கூடியன அல்ல. அடையாளங்கள் இவற்றுக்கும் மேலாகப் பிற பெரிய பிரச்சினைகளையும் உருவாக்குவன என்றும் நாம் சுட்டிக்காட்டியிருந்தோம். தமிழின் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு ரோமன் எழுத்துக்களைக் கடன்வாங்குவது மட்டுமே என்பது என் நிலைப்பாடல்ல. ஆயினும் அது சாத்தியமான ஒரு தீர்வு என்பது என் உறுதியான அபிப்பிராயம். முற்றிலும் புதிய எழுத்துக்களை உருவாக்குவதை விடப், பயனுள்ள முறையில் அயல் மொழி எழுத்துக்களை இரவல்வாங்குவது பொருந்தும் என்பதும் என் அபிப்பிராயம். புதிதாய் நிர்மானிக்கப்படும் எழுத்துக்களோ, ஒலி அடையாளங்களோ, எவ்விதமான தமிழ் எழுத்துச் சேர்க்கைகளோ கொண்டு தமிழ் எழுத்தின் தமிழ்த்தன்மையைப் பேணும் முயற்சிகள் அர்த்தமற்ற சடங்குத்தன்மையுடையன.

என்னுடைய கருத்தில், நீண்ட காலக் கண்ணோட்டத்தில் தென்னாசிய மொழிகள் அனைத்திற்கும் பொதுவான ஒரு எழுத்துமுறை வகுக்கப்படுவது மிகவும் பயனுள்ளது. ரோமன் எழுத்துக்களோ வேறுஎந்த ஐரோப்பிய எழுத்துமுறையோ தனியே இத்தேவையை நிறைவுசெய்ய முடியாது. ஆயினும் ரோமன் எழுத்துக்களின் அடிப்படையான எளிமை காரணமாக, அவை தென்னாசியப் பொது எழுத்து முறைக்குக் கணிசமான அளவில் உதவ இயலுமாயிருக்கும். இது ஒரு நீண்ட காலத்தீர்வு. எனவே உடனடியான பிரச்சினைக்குரிய தீர்வு பற்றிக் கவனம் செலுத்துவது அதிகம் பயனுள்ளது என்று நினைக்கிறேன்.

அயல்மொழிகள் பற்றி நம்மிடையே நிலவும் அச்சங்கட்கும் பகைமைக்கும் மேலும் இடங்கொடுக்குமாறான முறையிலோ அவற்றின் பிரதிநிதிகள் எழுப்பும் எதிர்ப்புகளை நேரடியாகவே எதிர்க்கத் தயங்கி மாற்று வழிகளிலோ தீர்வுகளைத் தேடுவதன்மூலம் நாம் தமிழின் நெருக்கடிக்கு முகங்கொடுக்கும் அவசியத்தினின்று தப்பியோடவே முயல்வோமாவோம்.

பிறமொழிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள பாரிய சீர்திருத்தங்கள் பற்றி நம்மிடையே உள்ள அறியாமையைத் தளமாக்கிக் கொண்டு தமிழின் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வை ஒத்திப்போடுவதற்கான முயற்சிகள் பற்றி நாம் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும்.

கனப் பலி

வன்னியசிங்கம் ஜெயராசா

நான் வேலை செய்கின்ற தனியார் அச்சக நிறுவனத்திலிருந்து மதிய போசனத்துக்காக வெளியே வந்தபோது பெருந்தொகையான ஆண்களும் பெண்களும் தமது கைகளில் சுலோக அட்டைகளைத் தாங்கியவண்ணம் அமைதியாக நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களது சுலோகங்களை வாசிக்கவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தில் நான் சுலோக அட்டைகளை நோக்கியபோது,

‘எட்டு இரூபத்தல் எங்கே?’

‘300 ரூபா சம்பள உயர்வு வேண்டும்’

‘தொழிற்சங்க உரிமையில் கை வையாதே’

‘தொழிலாளர்களைப் பட்டினி போடாதே’

‘அரசாங்க ஊழியர்களை வாழவிடு’

‘எம்பிக்களுக்கு ஜீப் வழங்கிய அரசு எமது வயிற்றில் அடிப்பதேன்?’

‘பாசிச சர்வாதிகாரம் ஒழிக’

‘சர்வதேசிய சோசலிச பதாகையை உயர்த்திப்பிடிப்போம்’

என்ற கோஷங்கள் என் கண்களுக்குத் தென்பட்டன. என்னோடு கல்லூரியில் ஒன்றாகக் கற்றவரும் தற்போது உணவு விநியோகத் திணைக்களத்தில் எழுத்தராகக் கடமையாற்றுவருமான எனது நண்பரொருவர் அவ்வழியால் வந்ததைக் கண்ட நான் ‘என்ன மச்சான்? என்ன சங்கதி?’ என வினவினேன். அவர் அதற்கு அரசாங்க ஊழியர்கள் சம்பள உயர்வுகோரி அரசுக்கெதிராக மறியற் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறிவிட்டு அப்பால் நகர்கிறார்.

இம் மறியற் போராட்டத்தை வேடிக்கைபார்ப்பதற்காகத் தலைநகரிலுள்ள சேர் சிற்றம் பலம் காடினர் மாவத்த (Sir Sittampalam Gardiner Mawatha) என்ற வீதியில் குழுமிநின்ற மக்களில் ஒருவனாக நானும் அவ்விடத்தில் நின்று வேடிக்கை பார்த்துவிட்டுப் பசி வயிற்றைக்கிள்ளியேடுக்கவே வழக்கமாக நான் மதிய மதியபோசனமருந்தும் இலங்கை மின்சார சபைக்குச் சொந்தமான உணவுச் சாலையை நோக்கிச் செல்கிறேன். இம் மின்சார சபை நான் வேலைசெய்கின்ற நிறுவனத்திற்கு அண்மையில் தான் உள்ளது. நான் வேலை

செய்கின்ற நிறுவனத்தின் கரையோரமாகக் கால்வாயொன்று உள்ளது. அக்கால்வாய்க்கு மறுபுறத்தில் வீடமைப்புத் திணைக்களமுண்டு. இத் திணைக்களத்திற்கு அடுத்ததாகவுள்ள தொடர் மாடிக் கட்டிடத்தின் ஒரு மாடியிலேயே மின்சாரசபைக்குச் சொந்தமான போசனசாலை உண்டு.

இப்போசனசாலையை மின்சாரசபை ஊழியர்கள் மாத்திரமல்ல சபைக்கு அண்மையிலுள்ள தனியார் நிறுவனங்களின் ஊழியர்களும் நாடிவருவது வழக்கம். இத்தனியார் நிலைய ஊழியர்கள் மின்சார சபை, வீடமைப்புத் திணைக்களம் ஆகியவற்றின் போசன சாலைகளை நாடுவதற்குக் காரணமில்லாமல்லை. கடைகளில் இவர்கள் உணவருந்த வேண்டுமென்றால் சிறிதுதூரம் நடந்து சென்று சிலைவ ஐலன்டுக்குச் (Slave Island) செல்லவேண்டும். அத்தோடு மின்சார சபை வீடமைப்புத் திணைக்களம் ஆகியவற்றிலுள்ள போசனசாலைகளில் குறைந்த விலையிலும் உணவைப் பெறலாம். இதனாலேயே இவர்கள் இப்போசனசாலைகளை நாடிச் செல்கிறார்கள். மின்சார சபைக்கள் நுழைந்து அசையும் இயந்திரத்திலேறி (Lift) போசனசாலைக்குச் சென்ற நான் அங்கே வழக்கமாகக் காணப்படும் சனக்கூட்டத்தைக் காணுது ஒரு கணம் திகைப்படைந்தாலும் அதற்கான காரணத்தை மறுகணமே விளங்கிக்கொண்டேன். மறியல்போ

ராட்டத்தை வேடிக்கை பார்க்கும் கூட்டத்தில் அந்தத் தொழிலாளர்களும் கலந்துவிட்டார்கள் எனப் புரிந்துகொண்டேன்.

எனது மதிய போசனத்தை முடித்துக் கொண்டு நான் வெளியே சென்றபோது மறியற் போராட்டத்தை வேடிக்கை பார்க்குக்கொண்டு நின்ற கூட்டத்தினர் “சூய்யோ... முய்யோ” எனக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டே விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடிவருவதைக் கண்டேன். உடனே நான் வீடமைப்புத் திணைக்கள வளவினுள் நுழைந்து பிரதான வீதியோடு நெருக்கமாக இடப்பட்டிருந்த கற்குவியலொன்றின் மீதேறி என்ன நிகழ்கின்றதென பார்வையை ஓட்டினேன். அப்போது உள்ளத்தைக் கலங்கவைக்கும் கொடுமைகள் மறியற்போராட்டம் நடைபெற்ற இடத்தில் இழைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. சாரம், பச்சை சேட் அணிந்த பலர் மறியற் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களைத் தமது கைகளினாலும் தடித்த கொட்டன்களினாலும் தாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அரசாங்க ஊழியர்கள் பலரது மண்டைகள் பிளந்தன. பற்கள் நொருங்கின. தாக்குதல்களின் வேகத்தைத் தாங்கமுடியாத சில ஊழியர்கள் வீதியில் விழுந்துவிட்டார்கள். விழுந்தவர்களிற் சிலர் மூர்ச்சையடைந்து விட்டார்கள். சிவத்தச் சேலையும் சிவத்தச் சட்டையுமணிந்து சென்ற அழகியாசக் காட்சி தந்த ஒரு பெண்

● தூக்குக் கயிற்றில் ஒரு கவிஞன்...

தென்னாபிரிக்க நிறுவெறி ஆட்சியின் படுகொலைக்குப் பலியான போராளிகளின் வரிசையில் மலேசலா பெஞ்சமின் மொலாய்ஸ் என்ற கறுப்பு இனக் கவிஞரும் 18-10-85ல் தூக்கிலிடப்பட்டார். பெற்ற தாயாருக்குக் கூட அவரது உடலைக் காட்ட மறுத்த நிறுவெறி அரசு, தூக்கிலிடப்படும் செய்தி கேட்டுச் சிறைச்சாலையைச் சுற்றி வீளைத்த பொது மக்களையும் துப்பாக்கிப்பிரயோகம் செய்து கலைத்தது. இத்தனைக்கும் அவர் செய்த தவறு நிற்பேதமின்றி பெரும்பான்மை கறுப்பின மக்களுக்கே அரசியல் அதிகாரம் வழங்கப்படவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்துப் போராடியதுதான். சிறுபான்மை வெள்ளையரின் கொடுங்கோலாட்சி பலநூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாக பல லட்சக்கணக்கான கறுப்பின மக்களைப் பலிகொண்டும் அடக்கி ஓடுக்கி சித்திரவதைகளுக்கு உட்படுத்தியும் வருகிறது. கனி வளங்களுக்காகவும், மக்களை ஓடுக்குவதில் சகபாடி என்ற வகையிலும் ஏகாதிபத்திய நாடுகள் நிறுவெறி அரசுக்கு உதவி வருகிறது. ஆனாலும் உலக மக்களின் ஆதரவுடன் அவர்களது நீதியான போராட்டம் மென்மேலும் முன்னேறி வருகிறது.

மணியினதும் மண்டை பிளந்து இரத்தம் கசிந்து அப்பெண்மணியின் செஞ்சேலையைமேலும் சிவப்பாக்கிக் கொண்டிருந்தது. ஒருகணத்தில் இந்த அட்டகாசங்கள் நடந்து முடிகின்றன. தாக்குதல் நடத்தியவர்கள்,

“நமது தலைவர்—அதி உத்தமர் வாழ்க”

“நமது பிரதமர்—செயல் வீரன் வாழ்க”

“தார்மீகம் நமது—தாரக மந்திரம்”

“புத்தர் வழி—எமது வழி”

“வாழ்க நமது ஆட்சி—ஒழிக எமது எதிரிகள் கொட்டம்”

என்று வானத்தைப் பிளக்கக்கூடியதாக உரத்தகுரலில் சிங்களத்தில் கோஷமிட்டுக்கொண்டு முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இக் களேபரங்களுக்கிடையில் அவ்வீதியால் ஒரு ஜீப் வந்து கொண்டிருக்கின்றது, ஜீப்பின் முன் ஆசனத்தில் தடித்த சிவந்த தோற்றத்தினர் இருவரும் பின் ஆசனங்களில் சிலரும் இருக்கிறார்கள். ஜீப்பில் வந்தவர்கள் சம்பவம் நடைபெற்ற இடத்தைப் பார்த்த பார்வையும் அவர்கள் சென்றவிதமும் இச் சம்பவங்களை அவர்கள் எதிர்பார்த்து வந்திருக்கிறார்களென எண்ணத் தேடின்றியது. அருகில் நின்றவர்கள், முன்

ஆசனத்தில் இருந்த தடித்த உருவங்கள் இரண்டும் அரசாங்கத்தின் அமைச்சர்களுடையவையெனவும், பின் ஆசனங்களில் சில ஆளுங்கட்சி எம். பி.க்கள் அமர்ந்திருப்பதாகவும் பெசிக்கொண்டது என்காநில் விழுந்தது. இதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது மறியற் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் மூச்சையாகிக் கிடந்த தமது சகாக்களை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுசெல்வதற்காகக் கைத்தாங்கலாகத் தூக்கிவந்து காரில் ஏற்றுகிறார்கள். மண்டை பிளக்கப்பட்ட சிவத்தச் சேலையணிந்த பெண்ணும் காரினுள் ஏற்றப்படுகிறார்.

இதைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த நான் பின்னாலிருந்து வந்த எதிர்பாராத தாக்குதலினால் கீழே குப்புற வீழ்ந்தேன். வீழ்ந்த நான் எழுந்திருக்க முற்பட்டபோது எனக்குமேல் சப்பாத்துக் கால்களால் மிதித்துக் கொண்டு பலர்ஓடினார்கள். இதனால் என்னை எழுந்திருக்க முடியவில்லை. கீழேபடுத்துக்கொண்டே நான் வேதனையால் முனகினேன். திடீரென என்னை ஒருவர் தூக்கி நிறுத்தினார். நான் நடந்ததென்ன என்ற ஆர்வத்தால்பரக்கப் பரக்க விழித்தபோது என் கண்களுக்குப் பொலிஸ் படையைச் சேர்ந்த பலர் ஆயுதபாணிகளாகவும் ஆவேசமாகவும் தமது ஜீப்புகளை விட்டு வீதியில் குவிந்துகொண்டிருக்கும் காட்சி தோன்றியது. உடனே நான் பயத்தினால் எனது நிறுவனத்தை நோக்கிச் சென்று

கொண்டிருந்தபோது நிறுவனத்தின் வாசலில் நின்று இவ்வசம்பாவிதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற, நான் வேலைசெய்யும் பகுதியின் முகாமையாளர் பதற்றத்திடனும் அவசரமாகவும் என்னை “உள்ளே வா” என அழைக்கிறார். இந்நாட்டு அறிவுஜீவிகளின் நிலையையெண்ணி மனதுக்குள் துயரப்பட்டுக்கொண்டே நான் உடனே வேகமாக நிறுவனத்திற்குள் நுழைந்து எனது பகுதியை நோக்கிச் செல்கிறேன். எனது பகுதியில் வேலைசெய்கின்ற பலர் இன்னமும் வேடிக்கை பார்க்கும் படலத்திலேயே நின்றுகொண்டிருக்கிறார்களென்பதை அங்கே சமூகமளித்திருந்த ஊழியர்களின் எண்ணிக்கையிலிருந்து அறியக் கூடியதாயிருக்கிறது.

நான் வேலையை ஆரம்பிக்கும் நோக்குடன் எனது ஆசனத்தில் உட்காரமுனையும்போது நமது நிறுவனத்தின் இன்னொரு பகுதியில் கடமையாற்றும் பறங்கி நண்பர் ஒருவர், மறியற்போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுப் பச்சைச்சட்டை அணிந்தவர்களினால் தாக்கப்பட்டு மூர்ச்சையான ஊழியரொருவர் களத்திலேயே பலியாகிவிட்டதாகவும் அவரொரு பொதுவுடமைக் கட்சியைச் சேர்ந்த தொழிற்சங்க உறுப்பினரென்றும் ஐந்து பிள்ளைகளின் தந்தையெனவும் கூறிவிட்டுத் தனது பகுதியை நோக்கி விரைகிறார். “தார்மீகம் சந்தி சிரிக்கின்றது” என எனது அலுவலக நண்பர்களிடம் கூறிய நான் வேலையில் மூழ்கிறேன். ★

★ இலங்கையில் செய்திப்பத்திரிகையாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டது.
Registered as a news paper in Sri Lanka.

0 இம்பெல்லா கோன்னே டிம்போக்கோ / காம்பீயூன்ஸ்

நமது தலைவிதி

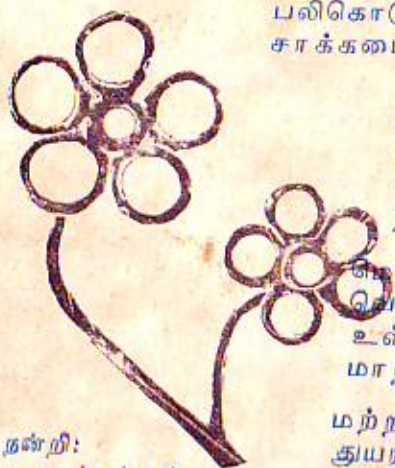
நாமனைவரும்

நானைக்காக உழைக்கும் நவீனர்கள்,
வாலாற்றின் வெளிப்படையான
முடியாசுகளுக்காக
வெட்கி விலகுபவர்கள்
தூய்மையான கொடியின் கீழான உலகில்
புதிய நகரங்களை நிர்மாணிக்க
முயல்பவர்கள்,
எனச் சொல்வதெல்லாம் முன்னேற்றமல்ல
அனைத்தும் பொய்
பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படாமலேயே உள்ளன

சடங்குகள் வெறுமனே அகழிக்குள்
பதுங்கி விட்டன.

பலிகொடுத்த குருதி

சாக்கடைக் குழாய்களில் ஓடுகிறது.

முன்னர் வெளிப்படையாகச்
செய்யப்பட்டவை அனைத்தும்
இரகசியமாக இன்று
நிறைவேற்றப்படுகின்றன.

சொந்த மனித குலத்தைப்போல
செளியே ஒழுங்கும்
உள்ளுக்குள் ஒழுங்கினமுமாய்
மாறி வருகிறோம்நாம்.

மற்றவர்களின்
துயரங்களின் மீது

ஆண்டுகளை

அளந்து கொண்டு போகிறோம்

நன்றி:

அறைக்குள் வந்த

ஆபிரிக்க வாணம்.

இச்சஞ்சிகை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக்காக யாழ்ப்பாணம்,
15/1, மின்சார நிலைய வீதியிலுள்ள க. தணிகாசலம் அவர்களால்,
யாழ்ப்பாணம் 407, ஸ்ரான்லி வீதியிலுள்ள யாழ்ப்பாண அச்சகத்
தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.